

ருஷியா விடுதலை அடைந்த விதம்

ருஷியா தேசம் விடுதலை அடைந்த விதத்தைப் பற்றி அமெரிக்கா விலுள்ள திரு. சுசீந்திர போ என்னும் இந்திய கனவான் ஒருவர் எழுதி “ருஷிய மதப்புரட்சி” என்னும் வியாசத்தின் சுருக்கத்தை மற்றொரு புறம் பிரசுரித்திருக்கின்றோம்.

அதை வாசகர்கள் சற்று ஊன்றிப் படித்தால் மத சம்பந்தமாகவும், மதக்குருக்கள், மடாதிபதிகள், புரோகிதர்கள் ஆகியவர்கள் சம்மந்தமாகவும் நாம் 4, 5 வருஷ காலங்களாய் குடி அரசில் எழுதி வரும் விஷயங்களில் அநேகங்களை ஒத்து இருப்பதைக் காணலாம்.

பழய ருஷியாவில் உள்ள மத நிலைமை மத ஆச்சாரியர்கள் மடாதிபதிகள் ஆகியவர்கள் நிலைமையே தான் இன்றைய நமது இந்தியா விலும் இருந்து வருகின்றது. ஆகவே ருஷியாவின் அந்த பழய நிலை நீங்கிய பிறகு தான் எப்படி ருஷியா சுவாதீன நாடு ஆவதற்கு இடம் ஏற்பட்டதோ அது போலவே இந்தியாவும் மதக் கட்டுப் பாட்டி லிருந்தும் மத ஆச்சாரியர் கள் மடாதிபதிகள் ஆதிக்கத்தில் இருந்தும் புரோகிதர்கள் புரட்டில் இருந்தும் அடியோடு விடுபட்டால் ஒழிய உண்மையான சுவாதீன நாடாகாது என்பது நமது அபிப்பிராயமாகும்.

மதக்கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தினவர்களெல்லாம் ஒருவர்களாவது சமாதான முறையிலோ அகிம்சா தர்மத்திலோ மனச்சாட்சிப்படி நடக்க விட்டோ ஏற்படுத்தினதாகவும் அவைகளை காப்பாற்றும் முறையிலாவது நீதியையோ நியாயத்தையோ சமாதானத்தையோ கொண்டு காப்பாற்றி வந்ததாகவும் யாவராலும் கொள்ள முடியாது. எந்த மத சரித்திரத்தைப் பார்த்தாலும் யுத்தம் செய்து அடித்து, குத்தி, மிரட்டி, கொன்று, கழுவேற்றி குடலைப் பிடுங்கி மற்றும் எவ்வளவோ சித்திரவதை முதலிய கொடுமை களும் தந்திரம் புரட்டு பொய் முதலிய காரியங்கள் செய்தேதான் அவைகள் உண்டாக்கப்பட்டு இருப்பதோடு யாராவது தட்டிப்பேசினால் தர்க்கம் செய் தால், நியாயம் கேட்டால் அவர்களையும் அது போலவே அடித்தும் நாக்க ருத்தும் கண்ணைப் பிடுங்கியும் சித்திரவதை முதலியவைகள் செய்தும் தண்டித்து மற்றும் பல வகையில் மிரட்டியும் பயப்படுத்தியுந்தான் காக்கப் பட்டு வந்தது, வருகின்றதே தவிர வேறில்லை. இவற்றிற்கெல்லாம் அந்த அந்த மத தர்கள் சரித்திரங்களும் மதபிரசாரம் செய்த சரித்திரங்களும் அதற்கு முன்

இருந்த மதக்காரர்கள் நடந்து கொண்ட சரித்திரங்களும் இப்போதும் சில சமயங்களில் சில இடங்களில் நடந்து வருகின்ற பிரத்தியட்ச நடவடிக்கைகளும் யாவாக்கும் நன்றாய் விளங்கும்.

ஆதியில் உலகத்தில் ஏற்பட்ட ஆட்சிகள் எல்லாம் பெரிதும் மக்களைக் காப்பதற்கல்லாமலும் நாட்டை எதிரிகளிடமிருந்து தப்புவிப்பதற்கல்லாமலும் முக்கியமாய் மதத்திற்காகவேன்றே ஆதிக்கம் பெற்று பிறகு அதை ஆட்சி முறை ஆக வைத்து அரசாட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்டு வந்ததுடன் அதையே மதத்தின் பேராலேயே நடத்தி மக்களை அடிமைப்படுத்தியதோடு அதன் பேராலேயே மக்களிடமிருந்து பணமும் பறித்து வந்து பிறகு அது மெள்ள மெள்ள தனி அரசாட்சியாக மாறினதாகவே பெரிதும் சரித்திரம் காண முடிகின்றது.

இந்திய நாட்டு சரித்திரமும் அநேகமாக மகமதியர்கள் இந்தியாவுக்கு வரும் வரை மத ஆக்ஷியாகத் தான் ஆங்காங்கு கையில் வலுத்தவன் ஆண்டு கொண்டிருந்ததாக அறியலாம். மகமதியர்களும் கிரு துவர்களும் இந்தியாவுக்கு வந்து இன்றைக்கு சுமார் ஆயிரம் வருஷகாலம் ஆகியிருந்தாலும் இந்துக்கள் என்பவர்கள் மீதுள்ள பழய மத ஆதிக்கம் சிறிதும் குறைவடையாமல் இருக்கவே அன்னிய ஆதிக்கத்திற்கு இடம் கொடுத்து அரசாக்கியின் பேரில் அப்படியே இருந்து வர ஏற்பாடு செய்து தாராளமாய் மனம் ஒப்பியே மத ஆதிக்கமும் சிறிதும் குறைவுபடாமல் காப்பாற்றப்பட்டு வருகின்றது. ஆதலால் தான் மற்ற நாடுகளையெல்லாம் விட இந்தியாவுக்கு இன்றைய நிலையில் இரண்டு வித ஆதிக்கம் ஒழிய வேண்டி இருக்கின்ற தென்றே சொல்லுகிறோம். எனினும் மேலே சொன்னபடி மத ஆதிக்கமே அன்னிய ஆதிக்கத்திற்கு இடம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறபடியால் முதலில் மத ஆதிக்கம் ஒழிந்தால் பிறகு அன்னிய ஆதிக்கம் தானாக ஒழிய ஆரம்பித்துவிடும் என்பதே நமது கருத்து. இன்றையத்தினம் நாம் அன்னிய ஆதிக்கம் என்று சொல்லுவது எதை என்றால் இந்தியர்கள் அல்லாதவர்கள் ஆதிக்கம் என்பதல்ல என்பதையும் அன்னிய நாட்டின் நன்மையை பிரதான மாய்க் கருதி ஆக்ஷி செய்யப்பட்டு வருகின்ற ஆதிக்கம் என்பதையும் ஒவ்வொருவரும் நன்றாய் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்)

மத ஆதிக்கமும் அன்னிய ஆதிக்கமும் ஆகிய இரண்டும் ஒரே அ திவாரத்தின் மீதே கட்டப்பட்டிருக்கும் விஷயம். நன்றாய் கவனமாய் யோசித்துப் பார்த்தால் தான் விளங்கும்.

எப்படியெனில்:- மதத்தின் பேரால் நம் மக்கள் மீது இப்போது

இருந்து வரும் ஆதிக்கமானது சிறிதாவது நமது நன்மையைக் கருதியது அல்லவென் பது சிறிதாவது நமக்கோ நமது நாட்டின் நன்மைக்கோ பயன் படக்கூடியது அல்லவென்பதும் அவை சிறிதாவது நமது அறிவுக்கோ சமூக உணர்ச்சிக்கோ ஜவாப்தாரித்தனமுடையது அல்லவென்பதும் அதைப்பற்றி ஏதாவது தட்டிப் பேசுவது கூட மதத்துரோகமும் ஜனங்களின் சமாதானக் குறைவு உண்டாக்கத் தக்கதாவதும் வகுப்புத் துவேஷத்தை உண்டு பண்ணுவது ஆகும் என்பதும் ஆக எப்படி சொல்லப்படுகின்றோமோ அப்படியே தான் அன்னிய ஆதிக்கத்திலும் நாம் ஏதாவது தட்டிப் பேசினால் கண்டிக்கப்படுகின்றோம். அதாவது அன்னிய ஆக்ஷி சிறிதாவது நமது நாட்டு நன்மைக்காகவல்ல வென்பதும் அதனால் நமக்கும் நமது நாட்டுக்கும் சிறிதும் நன்மையில்லை என்பதும் நமக்கு ஜவாப்தாரித்தனமுடையதல்ல என்பதும் தட்டிப் பேசுவது ராஜத் துரோகமும் சமாதான பங்கமும் வகுப்புத் துவேஷமும் ஆகும் என்பது மாகும். ஆதலால்தான் மத ஆதிக்கத்தை நாம் முதலில் அழித்துவிட்டால் பிறகு அன்னிய ஆதிக்கத்திற்கு வலுவு தானாக குன்றிவிடும். நமக்காகவே ஆளப்படக்கூடிய ஆக்ஷி தானாக ஏற்பட்டுவிடும் என்று சொல்லுகிறோம். எனவே இந்த மேல் காட்டிய நமது தத்துவத்திற்கு ருஷியாவில் மதப் புரக்ஷி யானது ஒரு சரியான உதாரணம் ஆகும் என்று கருதித்தான் அதை வாசித்துப் பார்க்க வேண்டுகிறோம்.

தவிரவும் ருஷியாவில் அந்தக் காலத்தில் இருந்து வந்த பணக்கார ஆதிக்கமே தான் சற்றேறக்குறைய இந்த நாட்டிலும் இப்போது இருந்து வருகின்றது என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. என்னவென்றால் பணக் காரனுடைய பணம் நாட்டின் நன்மைக்கும் ஏழைகளின் கஷ்டம் நீங்குவதற் கும் பயன்படுவதாயிருந்தால் நாம் அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டிய தில்லை. ஏனெனில் எப்படி ஒரு இராஜ்ஜியத்தின் ஆக்ஷி அந்த நாட்டு மக்களுக்கு சொந்தமான தென்றும் அது அந்த நாட்டு மக்களின் நலத்துக் காகவே பயன்படத்தான் ஆளப்பட வேண்டுமென்றும் நாம் சொல்லுகின் றோமோ அது போலவே ஒரு நாட்டின் செல்வமும் பூமியும் மலையும் ஆறும் அந்த நாட்டு மக்களுக்கு சொந்தமென்றும் அந்த நாட்டு மக்களின் நன்மைக் காக பயன்படத்தான் அவை இருக்க வேண்டியது என்பது நியாயமும் அவசியமுமாகும். அப்படி இல்லாமல் “ஆக்ஷி மாத்திரம் மக்களுக்கு பொது வானது, சொத்து மாத்திரம் எனக்கு சொந்தமானது, அதை நான் என்ன வேண்டுமானாலும் என்னிஷ்டப்படி செய்து கொள்ள எனக்கு பாத்தியமுண்டு நாட்டு நன்மையைப் பற்றியோ ஏழைகள் நன்மையைப்

பற்றியோ எனக்கு கவலை இல்லை” என்று ஒரு செல்வவான் சொல்லுவானேயானால் அது சிறிதும் நம்மால் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய நியாயமாகாது. ஏனெனில், பொது வாக நமது நாட்டின் வறுமை நிலைக்கு நமது நாட்டு பெரும் பெரும் செல்வவான்களும் பெரும் பிராசுதாரர்களும் பிரபுக்களும் காரண தர்கள் என்பதை நாம் சொல்லாமலிருக்க முடியாது. மத ஆக்ஷிக்காரர்கள் எப்படி தங்கள் மத உணர்ச்சி உதவியினால் மக்களை அடிமைகளாக்கி ஆக்ஷி செலுத்துகின்றார்களோ அது போலவேதான் செல்வ ஆக்ஷிக்காரர்களும் தங்கள் செல்வநிலை உதவியால் மக்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தி அடிமை களாக்கி கஷ்டப்படுத்துகின்றார்கள்.

ஆகவே மதம், அரசாங்கம், பிரபுத்துவம் ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்து தான் நாட்டை (அதாவது நாட்டிலுள்ள பெரும்பான்மையான மக்களாகிய) ஏழைகளை வருத்துகின்றது. ஆதலால் நாட்டுக்கு உண்மையாக விடுதலை வேண்டுமானால் இம்மூன்று துறையிலும் முறைப்படி பெரும் புரட்சி ஏற்பட்டால் தான் விடுதலையடைய முடியுமேயல்லாமல் வெறும் அரசியலைப் பற்றி அதன் அ திவாரத்தை விட்டு விட்டு கூச்சல் போடுவதாலும் அரசாங்க ஆதிக்கத்தின் மீது கண்மூடிக்கொண்டு குறை கூறுவதாலும் ஒரு காரியமும் நடத்து விடாது. நிற்க மேற்கண்ட இம்மூன்று விஷயத்திலும் புரட்சி ஏற்படும் போது இம்மூன்றிற்கும் உதவியாய் இருக்கின்ற ஆயுதங்களையும் முதலில் நாம் பிடுங்கிக் கொள்ள வேண்டும். அதென்னவென்றால் அது தான் கடவுள் என்பதாகும். எப்படியெனில் ஆட்சி ஆதிக்கக்காரன் “உங்களை ஆளும்படி கடவுள் எங்களை அனுப்பினார்” என்கின்றான். மத ஆதிக்கக்காரன், உங்க ளுக்காக “உங்களை மோட்சத்திற்கு அனுப்ப கடவுள் இந்த மதத்தை ஏற்படுத்தி அதைக் காப்பாற்ற எங்களை அனுப்பினார்” என்கின்றான். செல்வ ஆதிக்கக் காரன் “முன் ஜென்மத்தில் நான் செய்த புண்ணியத்தினால் இந்த செல்வத்தை கடவுள் எனக்குக் கொடுத்தார்” என்கின்றான். ஆகவே இம் மூன்று கொடியவர்களுக்கும் (மக்கள் விரோதிகளுக்கும்) ஆயுதங்களாக இருப்பது கடவுளாகும். ஆகவேதான் அதை நாம் முதலில் ஒழிக்க வேண்டி இருக்கின்றது. ஏனெனில் அம்மூவர்களுக்கும் கடவுள் அனுகூலமாயிருப்பதால் அக்கடவுளை அவர்கள் எப்படி காப்பாற்ற முயலுகின்றார்களோ அது போலவே நமக்கு அக்கடவுள் விரோதமியிருக்கிறபடியால் நாம் விடுதலை பெற கடவுளை முதலில் ஒழிக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கின்றோம். அதாவது அம்மூவரையும் பார்த்து நாம் “உங்களை கடவுள் அனுப்பினாரோ கடவுள்

உண்டாக்கினாரோ உங்களுக்குக் கடவுள் கொடுத்தாரோ என்பதைப் பற்றி எங்களுக்கு கவலையில்லை. எங்களுக்கு இல்லாமல் செய்து கஷ்டப்படுத்தி உங்களுக்குக் கொடுத்து இருக்கும் கடவுளை நாங்கள் அரை நிமிஷமும் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டோம், கால் வினாடியும் அந்தக் கடவுளை இருக்கவும் விட மாட்டோம்” என்று சொல்லி விட்ட பிறகு தான் உங்கள் ஆதிக்கங்க ளையும் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டோம் என்று சொல்லி ஆக வேண்டும் என்கின்றோம். இந்தக் கொள்கையைக் கொண்டதான் ருஷியர்களும் சம தர்மம் ஏற்பட வேண்டுமானால் முதலாவது கடவுள் ஒழிய வேண்டுமென்று நினைத்து அதற்காக முதல் முதலாக கடவுளைக்காட்டும் மதத்தின் பேரில் போர் புரிந்து வெற்றிபெற்று பிறகே அவர்கள் மற்ற காரியங்களும் செய்து கொள்ளத் தக்கவர்களானார்கள் என்பது விளங்குகிறது.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 01.06.1930

சமதர்மமும் நாஸ்திகமும்

அன்புள்ள தலைவர் அவர்களே! சகோதரர்களே!

இன்று திருச்சி மருத்துவகல சங்கத்தாரால் எனக்குச் செய்த மரியாதைக்கும் வாசித்துக் கொடுத்த வரவேற்பு பத்திரத்திற்கும் நான் உண்மையிலேயே அருகநல்லவனானாலும், உங்களுக்கு என்னிடமும் எனது சிறு தொண்டினிடமும், கொள்கையினிடமும் உங்களுக்கு இருக்கும் அன்பும், ஆர்வமும் இம்மாதிரி செய்யும் படி செய்தது என்று கருதிக் கொண்டு அவைகளுக்காக எனது மனமார்ந்த நன்றியறிதலைச் செலுத்துகிறேன். எனக்கு முன்பு இங்கு பேசிய எனது நண்பர்களும் என்னைப் பற்றி மிகவும் புகழ்ந்து பேசியதற்கு நான் அவர்களிடம் மிக்க நன்றி காட்டுகிறேன். அன்றியும் நான் சமதர்மத்திற்கு உழைக்கிறேன் என்றும், என்னைப் பலர் நா தீகர் என்று சொல்லுகிறார்கள் என்றும், நான் நா தீகன் அல்லவென்றும் எனக்காக பரிந்து பேசினார்கள். அப்படிப் பரிந்து பேசியதற்காக நான் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன். ஆயினும் என்னை நா தீகன் என்று சொல்லுகிறவர்கள் நா தீகன் என்பதற்கு என்ன அர்த்தம் கொண்டு சொல்லுகின்றார்களோ அந்த அர்த்தத்தில் நான் நா தீகன் தான் என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்லுகின்றேன். நா தீகத்துக்கு பயந்தவனானால் ஒரு காரியமும் செய்ய முடியாது. அதிலும், சமதர்மக் கொள்கையை பரப்ப வேண்டுமானால் நா தீகத்தினால்தான் முடியும். நா தீகமென்பதே சம தர்மம் என்று பெயர். அதனால் ருஷியாவையும் நா தீக ஆக்ஷி என்கிறார்கள். பெளத்தரையும் நா தீகம் என்றதற்குக் காரணம் அவர் சமதர்மக் கொள்கையைப் பரப்ப முயற்சித்ததால் தான். நா தீகம் என்பது சமதர்மக் கொள்கை மாத்திரமல்ல. சீர்திருத்தம் அதாவது ஏதாவது ஒரு பழய கொள்கைகளை மாற்ற வேண்டுமானால் அந்த மாற்றத்தையும் ஏன் எவ்வித சீர்திருத்தத்தையுமே நா தீகம் என்று தான் யதாபிரியர்கள் சொல்லித்திரி வார்கள். எங்கு எங்கு அறிவுக்கு மரியாதை இல்லையோ, சமத்துவத்திற்கு இடமில்லையோ அங்கு எல்லாம் இருந்துதான் நா தீகம் முளைக்கின்றன. கிறி துவையும், மகமது நபியையும் கூட நா தீகர்கள் என்று யூதர்கள் சொன்னதற்கும் அவர்களது சமதர்மமும், சீர்திருத்தமும் தான் காரணமாகும். துருக்கியில் பாஷாவும் ஆப்கானிய தான் அமீரும் நா தீகர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டதற்கும் அவர்களது சீர்திருத்தந்தான் காரணம். ஏனென்றால் இப்போது வழக்கத்தில் இருக்கும் கொள்கைகளும், பழக்கங்களும் எல்லாம் கடவுள் செய்ததென்றும், கடவுள் கட்டளை சமதர்மம்

என்றும், கடவுளால் சொல்லப் பட்ட வேதங்கள், சா திரங்கள் ஆகியவைகளின் கட்டளையென்றுமே தான் யதாப்பிரியர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். ஆகவே நாம் இப்போது எதெதை மாற்ற வேண்டுமென்கின்றோமோ அவைகள் எல்லாம் கடவுள் செய்ததாகவும் அல்லது கடவுள் தனது அவதாரங்களையோ, தனது தூதர்களையோ செய்யச் சொன்னதாகவுமே சொல்லப்படுவதால் அவைகளைத் திருத்தவோ அழிக்கவோ புறப்படுவது கடவுள் கட்டளையை மீறின அல்லது கடவுள் கட்டளையை மறுத்ததே யாகும்.

உதாரணமாக மக்களில் நான்கு ஜாதி கடவுளால் உற்பத்தி செய்யப் பட்டது என்று சொல்லப்படுகையில் மேற்படி ஜாதி ஒழிய வேண்டுமென்றால் அவன் கண்டிப்பாக கடவுளை மறுத்தோ அலட்சியம் செய்தோதான் ஆகவேண்டும். எல்லா மதங்களும், மதக் கொள்கைகளும் கடவுளாலோ அவதாரங்களாலோ கடவுள் தன்மையாலோ ஏற்பட்டது என்று சொல்லப்படுகையில் அம்மத வித்தியாசங்கள் ஒழிய வேண்டும் என்றும் மதக் கொள்கைகள் மாற்றப்படவேண்டும் என்று சொல்லும் போது அப்படிச் சொல்லுபவன் அந்தந்தக் கடவுள்களை கடவுள்களால் அனுப்பப்பட்ட தெய்வீகத் தன்மை பொருந்தினவர்களை அலட்சியம் செய்தவனையாகின்றார். அதனால்தான் கிறித்தவர் அல்லாதவர் அஞ்ஞானி என்றும், மகமதியரல்லாதவர் காபர் என்றும், இந்து அல்லாதவர் மிலேச்சர் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

அன்றியும் கேவலம் புளுகும், ஆபாசமும் நிறைந்த புராணங்களை மறுப்பதே இந்துமதக் கொள்கைப்படி நாதிகம் என்று சொல்லப்படும் போது ஜாதியையும், கர்மத்தையும் மறுப்பதை ஏன் நாதிகம் என்று சொல்ல மாட்டார்கள்.

ஜாதி, உயர்வு தாழ்வு, செல்வம், தரித்திரம், எஜமான், அடிமை ஆகியவைகளுக்கு கடவுளும், கர்மமும் தான் காரணம் என்று சொல்லுவதானால் பிறகு மக்களுக்கு விடுதலையும் முன்னேற்றமும் எங்கே இருக்கின்றது? கடவுளையும், கர்மத்தையும் ஒழித்தாலொழிய அதற்காக மனிதன் எப்படி பாடுபட முடியும்? மேடும் பள்ளமும் கடவுள் செயலானால் மேட்டை வெட்டிப் பள்ளத்தில் போட்டு சமன் செய்வது கடவுள் செயலுக்கு விநோதமான காரியமேயாகும். மனிதனுக்கு முகத்தில், தலையில் மயிர் முளைப்பது கடவுள் செயலானால் கூவரம் செய்து கொள்வது கடவுள் செயலுக்கு எதிராகவே செய்யும் அதாவது ஓரளவுக்கு நாதிகமான காரியமேயாகும். அதிலும் கூவரம் செய்யச் செய்ய மறுபடியும் மறுபடியும் மயிர் முளைப்பதைப் பார்த்தும் மேலும் கூவரம் செய்வது வடிகட்டின நாதிகமேயாகும். பிச்சைக்காரனுக்கு

சோறு போடுவதும் நா திகமே யாகும். ஏனெனில் கடவுள் பார்த்து ஒருவனை அவனது “கர்மத்திற்காக” பட்டினி போட்டிருக்கும் போது நாம் அவனுக்கு சோறு போடுவது கடவுளுக்கு விரோதமான காரியமேயாகும். அதாவது கடவுளை நம்பாத, கடவுள் செயலை லட்சியம் செய்யாத தன்மையேயாகும். இப்படியே பார்த்துக் கொண்டு போனால் உலகத்தில் ஆ திகள் ஒருவரும் இருக்க முடியாது. ஆதலால் நம்மைப் பொருத்தவரை நாம் பல மாறுதல் ஏற்பட விரும்புவதால் அவை கடைசி யாய் நா த்திகமே யாகும். நா த்திகமும் சா திர விரோதமும் தர்மத்திற்கு விரோதமும் செய்யாமல் யாரும் ஒரு சிறிதும் உண்மையான சீர்திருத்தம் செய்ய முடியவே முடியாது. பொதுவாக நமது நாட்டில் உள்ள தரித்திரம் போக வேண்டுமானால் வெள்ளைக்காரனை வைவது மாத்திரம் போராது.

நமது நாட்டினர்களே ஏழைகளை வஞ்சித்துக் கொள்ளை அடிக்கிறார்கள். பாமர மக்கள் கடவுள் செயல் என்று கருதிக் கொண்டு தினமும் ஏய்த்து கொண்டே வருகின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட பாமர மக்களை விழிக்கச் செய்து நீங்கள் ஏழைகளாய், தரித்திரர்களாய் இருப்பதற்கு கடவுள் செயல் காரணமல்ல, உங்கள் முட்டாள்தனம் தான் காரணம். ஆதலால் நீங்கள் கடவுள் செயலை லக்ஷியம் செய்யாதீர்கள் என்று சொன்னால்தான் செல் வந்தர்களின் அக்கிரமங்களை பாமர மக்கள் அறியக் கூடும். அப்பொழுது கடவுள் செயலையும் அதிக மூடர்களிடம் கடவுளையும் மறுத்துத்தான் ஆக வேண்டும். இந்த நாட்டில் ஒருபுரம் ஏழைகள் பட்டினிகிடக்க ஒரு புரம் சிலர் கோடி வரராய்கொண்டு தலை கொழுத்து டம்பாச்சாரியாய்த் திறிவது கடவுள் செயல் என்றால் இந்த நாட்டு செல்வத்தை வெள்ளைக்காரன் சுரண்டிக் கொண்டுபோவதும் அவன் இங்கு ஆடம்பரமாய் வாழ்வதும் கடவுள் செயல் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆகையால் கடவுள் செயல் கள் ஒரு காரியத்திற்கும் மற்றொரு காரியத்திற்கும் மாறுபடுவது போலவே தர்மமும், நீதியும் கூட ஒரு சமயத்திற்கும் மற்றொரு சமயத்திற்கும் மாறுபட வேண்டியதேயாகும். ஒரு காலத்தில் அரசர்கள் விஷ்ணு அம்சமாய் இருந் தார்கள். ஆனால் இப்போது அரசர்கள் கொள்ளைக்காரர்கள் என்று சொல்லப் படுகிறார்கள். அதுபோலவே செல்வவான்கள் இந்தக் காலத்தில் “லக்ஷிமி புத்திரர்களாய் இருக்கிறார்கள்.” இன்னொரு காலத்தில் அவர்கள் பெருத்த வஞ்சகப் பகற்கொள்ளைக்காரர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டு பலாத்காரத்தில் அவர்களிடமிருக்கும் செல்வங்களை பிடுங்கிக் கொள்ளப்பட வேண்டிய வர்கள் ஆவார்கள். உதாரணமாக மனுதர்ம சா திரத்தில் “சூத்திரன் பொருள் சேர்த்து வைத்திருந்தால் பிராமணன் அதை பலாத்காரத்தினால்

பிடுங்கிக் கொள்ளலாம்” என்று இருக்கிறதை இன்னும் பார்க்கின்றோம். கொஞ்ச காலத்திற்கு முன் இது அமுலிலும் இருந்திருக்கிறது. இனி கொஞ்ச நாள் போனால் பார்ப்பான் பணம் வைத்திருந்தால் பார்ப்பனரல்லாதார் பலாத்காரமாய் பிடுங்கிக் கொள்ளலாம் என்று தர்மம் ஏற்பட்டாலும் ஏற்படும். அப்படி ஏற்படுவது முன்னைய வழக்கத்திற்கு விரோதம் என்பதாக யாரும் சொல்லமுடியாது. காலம் போகப் போக நேரில் உழுது பயிர் செய்ய முடியா தவனுக்கு பூமி இருக்க வேண்டியதில்லை என்றும் அப்படி யிருந்தாலும் சர்க்காருக்கு வரி கொடுப்பது போல் ஒரு சிறு அளவுதான் பாத்தியமுண் டேயொழிய இப்போது இருப்பது போல உழுகின்றவன் தன் வயிற்றுக்கு மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டு ஏன் சில சமயங்களில் அதற்கும் போராமலும் இருக்க பூமிக்குடையவனுக்கு பெரும்பாகம் கொடுப்பது என்கின்ற வழக்கம் அடிபட்டாலும் அடிபடலாம். அது போலவே இன்று கோவில் கட்டுவது தர்மமாக இருக்கின்றது. ஆனால் பிற்காலத்தில் கோ விலை இடித்து விக்கிரகங்களை உடைத்து பள்ளிக் கூடங்களும், தொழிற்சாலைகளும் ஏற்படுத்துவது தர்மம் என்றானாலும் ஆகலாம். இதுபோலவே அநேக விஷயங்களில் இன்றைய தர்மம் நாளைக்கு அதர்மமாகி தலை கீழாகி மாறக் கூடும் அப்பேர்ப்பட்ட நிலைமை வரும் போது இன்றைய நிலைமை எல்லாம் கடவுள் கட்டளை என்றால் அதை மாற்ற முற்படு கின்றவன் கடவுள் கட்ட ளையை மறுக்க ஏன் கடவுளையே மறுக்க துணிந்தாக வேண்டும். கடவுளை மறுக்கத் துணிந்தவனே தர்மத்தின் பேரால் உள்ள இன் றைய கொடுமைகளை ஒழிக்க முடியும். அப்படிக் கில்லாமல் கடவு ளுக்கும் மோகூத்திற்கும் பயந்து கொண்டிருப்பவனால் ஒரு காரியமுமே செய்ய முடியாது என்பதுறுதி.

ஏனெனில் அரசியல், சமூக இயல், பொருளாதார இயல் ஆகியவை களில் உள்ள இன்றைய கொடுமையான நிலையும் முட்டாள் தனமான நிலை யும் அயோக்கியத்தனமான நிலையும் எல்லாம் கடவுள் கட்டளையாலும் மோகூ சாரணங்களாலும் சா திர தர்மங்களாலுமே ஏற்பட்டவைகளாகும். ஆகையால் தான் அவ்விஷயங்களில் நான் அவ்வளவு உறுதியாய் இருக்க கிறேன்.

குறிப்பு :- 01.09.1930 ஆம் நாள் திருச்சி மருத்துவ சங்கத்தில் திரு.டி.பி.வேதா சலம் தலைமையில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் மருத்துவ சங்கத்தாரால் அளிக்கப்பட்ட வரவேற்பு பத்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு ஆற்றிய சொற்பொழிவு..

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 07.09.1930

நாகர்கோவிலில் சமதர்ம சொற்பொழிவு

அடுத்த நாள் நாகர்கோவிலிலும், பணக்குடி முதலியவிடங்களில் பேசியதன் சுருக்கம் :

சகோதரர்களே! இன்று இந்தியாவில் பல பாகத்தில் சுயராஜ்யத்திற்கு என்று ஒருபுறம் மக்கள் போராட, அதற்காக பலர் பல கஷ்டங்களும், நஷ்டங்களும் அனுபவிக்க நாங்கள் ஏன் இன்று சுயமரியாதைப் பிரசாரம் செய்கின்றோம்? நாங்கள் ஏதாவது இன்று மற்றவர்கள் செய்யும் அவ்வளவு தியாகங்கள் செய்ய பயந்தவர்களா? அல்லது வேறு ஏதாவது சுயநல காரணமாய் நாங்கள் சுயராஜ்யத்திற்கு முட்டுக்கட்டைப் போடுகின்றவர்களா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள். என்னைப் பொறுத்த வரை சுயராஜ்யத்திற் கென்று நம்மில் 100-க்கு 90 பேர்களுக்கு மேலாக மக்கள் செய்த முயற்சிக்கும், கிளர்ச்சிக்கும், பட்ட கஷ்டத்திற்கும், அடைந்த நஷ்டத்திற்கும் குறையாமல் நான் எனது பங்கிற்கு மேலாகவே செய்து பார்த்து விட்டேன்.

அது அவ்வளவும் பயனற்றதாகி விட்டது என்று முடிவும் செய்து விட்டேன். இந்தியாவில் குறிப்பாக இந்துக்கள் என்கின்ற மக்களில் 100-க்கு 90 பேருக்கு இப்போது முதலில் சுயராஜ்யம் வேண்டியதில்லை என்ப தோடு அது மிகவும் இந்த நிலையில் ஆபத்தானது என்றுங் கூட சொல்லு கின்றேன்.

ஆனால் பின்னை என்ன வேண்டுமென்றால் சுயமரியாதையே வேண்டும். இந்துக்கள் என்றாலே அதன் ஆதாரப்படிக்கு 100-க்கு 90 பேர்கள் சுயமரியாதை அற்றவர்கள், பிறவி அடிமைகள் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அநேகக் காரியத்தில் அவ்விந்துக்கள் சுயமரியா தையற்ற தன்மையையும் இழிவான தன்மையையும் இன்னும் அனுபவத்தில் அடைந்து வருகின்றார்கள் என்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாதென்று தைரியமாய்ச் சொல்லவேண்டும். இன்றைய சுயராஜ்ய முயற்சியே இந்த அடிமைத்தனத்தையும், இழிவுத்தன்மையையும் பலப்படுத்தும் படியான ஒரு சூக்சி முயற்சி என்பதை நன்றாய் ஞாபகத்தில் வைப்புகள். அதாவது மேல்ஜாதிக்காரன் மேல்ஜாதியாய் இருக்கவும், பணக்காரன் பணக்காரனா யிருக்கவும், அதிகாரக்காரன் அதிகாரக்காரனாயிருக்கவும், முதலாளி முதலாளியாயிருக்கவும், பிரபு பிரபுவாயிருக்கவும், ஜமீன்தாரன் ஜமீன்தா

ரனாயிருக்கவும், ஏழை ஏழையாகவே இருக்கவும், கூலி கூலியாகவே யிருக்கவும் செய்யப்படும் பந்தோப து தான் சுயராஜிய முயற்சியாய் இருந்துவருகின்றதை நான் பார்க்கின்றேன். இந்த முயற்சியில் ஏழைகள் நிலைமையாவது, கூலிகள் நிலைமையாவது, கீழ் மக்களென்று இழிவு படுத்தப்பட்ட மக்களின் நிலைமையாவது சிறிதுகூட மாறப்போவதில்லை என்பது உறுதி. ஏனெனில் அப்படிப்பட்ட மக்களுக்கு இன்னும் புத்தியோ சுயமரியாதை உணர்ச்சியோ, சுதந்திர உணர்ச்சியோ சிறிதும் வரவில்லை. அப்படிப்பட்ட ஏழை பாமர மக்களின் பேரால் தாங்கள் தங்கள் நிலையை திரப்படுத்திக் கொள்ளவும், இன்னும் மேல் போகவுமே நமது பிரதிநிதி என்பவர்களால் இக்காரியங்கள் செய்யப்படுகின்றன. இதுதான் இன்றைய சுயேட்சையின் சூட்சி. ஏழை மக்களும், இழிவு படுத்தப்பட்ட மக்களும் இன்று சுயேச்சையோ சுயராஜ்யமோ அடைய வென்று மேற்கண்ட கூட்டத் தார்களால் செய்யப்படும் முயற்சிகளை வெற்றியடையாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது நமது கடமையாகும். நான் இரண்டு சீர்த்திருத்தங் களைப் பார்த்துவிட்டேன். அதாவது 1910-ல் பெறப்பட்ட சீர்த்திருத்தங்களின் பலன்களையும் 1920-ல் பெறப்பட்ட சீர்த்திருத்தங்களின் பலன்களையும் பார்த்தாய் விட்டது. அவைகள் பெரிதும் ராஜாக்கள் என்பவர்களுக்கும், ஜமீன்தார்கள் என்பவர்களுக்கும், முதலாளி என்பவர்களுக்கும், பணக்காரர்கள் என்பவர்களுக்கும், உயர்ந்த ஜாதிக்காரர்கள் என்பவர்களுக்கும், படித்தவர்கள் என்பவர்களுக்கும், மத ஆச்சாரிகள் என்பவர்களுக்குமே உதவியும், அவர்கள் நிலைமையை திரமானதாகவும் செய்திருக்கின்றதே தவிர வேறில்லை. இப்போதைய சுயராஜியத் திட்டத்திலோ, நேரு திட்டத் திலோ, குடியேற்ற நாட்டந்த து திட்டத்திலோ, பூரண சுயேச்சைத் திட்டத் திலோ இந்த நிலைகள் மாறுவதற்கு ஏதாவது திட்டங்கள் வகுக்கப் பட்டிருக்கின்றதா? என்று யோசித்துப் பார்க்கும்படி கேட்கின்றேன். இப்போது எங்கு பார்த்தாலும் புதுப்புது ராஜாக்கள் ஏற்படுகின்றார்கள். புதிய புதிய ஜமீன் தார்கள் தங்கள் சொத்துகளைப் பாகம் பிரிக்க முடியாமலும், விற்க முடியா மலுமான பந்தோப துடன் திரமாயிருக்க ஏற்பாடு செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். முதலாளிமார்கள் எவ்வளவு லாபம் சம்பாதித்தாலும் கேள்வி இல்லை. பணக்காரன் எவ்வளவு பூமிகள் சேர்த்தாலும் கேள்வி இல்லை. மேல் ஜாதிக்காரன் மற்றவர்களை எவ்வளவு இழிவாய் நடத்தினாலும் கேள்வி இல்லை. படித்தவர்கள் எவ்வளவு மூடர்களாகவும், அயோக்கியர்களாகவும் இருந்தாலும் அவர்களுக்கு மதிப்பு கொடுப்பதில் கேள்வி இல்லை. மதாச் சாரியர்கள் எவ்வளவு மூடர்களாகவும், மக்கள் நலனில் கவலையில்லாத அயோக்கியர்களாகவும் இருந்தாலும் கேள்வி இல்லை. ஆகவே இவ்வித

மான சுயராஜ்ஜியம் வந்தாலும் எவ்வளவு பூரண சுயேச்சை வந்தாலும் மேற் கண்ட இக்கூட்டத்தார்தாள்தானே நமது பிரதிநிதியாய் இருப்பார்கள்?

இவர்கள் சேர்ந்து செய்யும் அரசாங்கம் பகல் கொள்ளைக்கூட்ட அரசாங்கமா? ஜனப்பிரதிநிதி அரசாங்கமா? என்று நன்றாய் உங்கள் புத்தி யைக் கொண்டு நடுநிலைமையில் இருந்து யோசனை செய்து பாருங்கள்.

குடியேற்ற நாட்டந்த து வந்தாலும், பூரண சுயேட்சை வந்தாலும் நமது பிரதிநிதிகள் யாராய் இருப்பார்கள் என்று நினைத்துப்பாருங்கள். இன்று இருக்கும் பணக்காரனும், ஜமீன்தாரனும், முதலாளியும், உயர்ந்த ஜாதிக் காரனும்தானே பிரதிநிதியாய் வருவார்கள். இவர்கள் தம்மில் ஒருவருக் கொருவர் கொள்ளையடிக்கத்தானே ராஜீகம் நடத்துவார்கள். இன்று நமது ரவுண்டேபில் பிரதிநிதிகள் யார்? என்று பாருங்கள். இன்று நமது சட்டசபை பிரதிநிதிகள் யார்? என்று பாருங்கள். இவர்கள் தானே இந்த இருபது வருட காலமாய் ஏழை விவசாயிகளின் தொழிலாளிகளின் (தீண்டப்படாத வர்களின்) தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் பிரதிநிதிகளாய் இருக்கின்றார்கள்.

அன்றியும் இதுவரை சுயராஜ்யக் கிளர்ச்சி தாபனங்களில் நமது தலைவர்களாய் இருந்து வந்தவர்கள் யார்? இன்றும் இருந்துவருபவர்கள் யார்? என்று யோசித்துப் பாருங்கள். இந்த விதமான அரசியல் சீர்திருத்த தாபனங்களிலும் சுயராஜ்ய தாபனங்களிலும் இருக்கும் பிரதிநிதிகளும், தலைவர்களும் இரண்டு இடங்களிலும் வெற்றி பெற்று செய்துவந்த காரியங்கள் என்னவென்றும் 100-க்கு 90 பேர்களுக்கு மேற்பட்ட பகுத்தறி வில்லாத பாமர மக்களை இவர்கள் தங்கள் சுயநலத்திற்காக எப்படி நடத்தி வந்திருக்கின்றார்கள் என்றும், இந்த பாமர மக்கள் எப்படி நடந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்றும் சற்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

வரப் போகின்றது என்று சொல்லப்படும் எந்த சீர்திருத்தத்திலும் கூட சுயநலக்காரர்களின் அதாவது ஜமீன்தார்கள், வியாபாரிகள், வட்டிக் கொள்ளைக்காரர்கள், படித்தவர்கள், பெரிய பெரிய தோட்ட முதலாளிகள் முதலானவர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவமும் விருத்தியாவதற்கு வழியும், பந்தோப தும் இருக்கின்றதேயொழிய ஏழை மக்களுக்கு அவர்களது ஏழைத் தன்மையில் இருந்து விடுதலை பெற என்ன சௌகரியம் இருக் கின்றது? நாட்டுச் செல்வமும், நாட்டுத் தொழிலும், நாட்டு பூ திதிகளும், சிலரே கொள்ளையடித்து, சிலரே தங்கள்

சுவாதீனம் செய்துகொண்டு, சிலரே தங்கள் இஷ்டப்படி அனுபவிக்க வசதி இருக்கத்தக்கதான சுயராஜியம் யாருக்கு வேண்டும்? ஜனங்களுக்கு அறிவில்லாதபோது அவர்களுக்கு உரிமை வாங்கிக் கொடுப்பது குரங்கு கையில் கொள்ளிக்கட்டையைக் கொடுத்ததுபோலவேயாகும்.

இப்பொழுதுதான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் பகுத்தறிவும், கல்வியும் வளர்க்கப்படும் காலமாயிருக்கின்றபடியால் இந்தக் காலத்தில் தலைவர்கள் என்பவர்கள், இந்திய பிரதிநிதிகள் என்பவர்கள் பாமர மக்களை பகுத்தறிவுள்ள மக்களாக்குவதில் முயற்சி செய்யட்டும் என்றுதான் சொல்லுகின்றேன். இந்தியாவில் இந்தியர்களில் நடுநிலைமையுடன், பொதுநோக்குடன் அரசு புரியும் பிரதிநிதிகள் இன்று யாரும் இல்லை. இல்லவே இல்லை. திரு. காந்தி யானாலும் சரி, பண்டித நேரு ஆனாலும் சரி, மாளவியாஜி யானாலும் சரி இவர்கள் யாருக்கும் நெல்லு காய்க்கின்றது மரமா செடியா என்பதும், நெல்லாய்க் காய்க்கின்றதா, அரிசியாய்க் காய்க்கின்றதா என்பது போன்ற விஷயங்களும் தெரியாதென்றே சொல்ல வேண்டும். ஆரம்ப கால காங்கிரசு அதாவது படித்தவர்கள் தங்கள் நன்மைக்காக வக்கீல் வேலையில் செல்வாக்கும் கீர்த்தியும் பெறுவதற்காகவும் அரசாங்கத்தில் பெரிய உத்தியோகம் பெறுவதற்காகவும் வக்கீல்களாலும் அவர்களது ஜூனியர்களாலும் அவர்களது கட்சிக்கார வியாபாரிகள், ஐயின்தார்கள் முதலியவர்களின் உதவிக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட இயக்கத்தில் விழுந்து அதன் அனுபவம் மாத்திரம் பெற்று அதே மனப்பான்மையிலிருந்து அதை வளர்த்து வந்து மக்களுக்கு எதைச் சொன்னால் தங்கள் கட்சியில் சேர்வார்கள் தங்க ளோடு கூட கோவிந்தா போட்டு கைதூக்குவார்கள் என்று கண்டுபிடித்து சுதேசியம், தீண்டாமை விலக்கு, கள்ளு விலக்கு, வரி குறைப்பு என்கின்ற வார்த்தைகளைத் திரு. சுப்பிரமணிய பாரதி அவர்கள் சொன்னது போல் அதாவது, “உப்பென்றும் சீனியென்றும் உள்நாட்டுச் சேலை என்றும் செப்பித் திரிவாரடிக் கிளியே” என்பது போல் சொல்லி பாமர மக்களை ஏமாற்றிய கூட்டத்தில் விழுந்து கரையேற முடியாமல் தவிக்கின்றவர்கள் ஆவார்கள். இவர்களுக்கும் இந்திய மக்கள் விடுதலைக் கும் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லை என்று தைரியமாகச் சொல்லுவேன்.

ஏனெனில் திரு. காந்தியவர்களுக்குத் தீண்டாமை ஒழியாமல் சுயராஜியம் அடைய முடியாது என்பதும், அது ஒழியாத சுயராஜியம் எதுவும் மக்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய உண்மையான சுயராஜியமாய் இருக்க முடியாது என்பதும் நன்றாய் தெரியுமென்பது மாத்திரமல்லாமல்

திரு. காந்தியவர்கள் திருவாக்காலேயே ஆயிரக்கணக்கான தடவை சொல்லப்பட்டிருப்பதும் யாவருக்கும் தெரிந்த காரியமாகும். யாருக்காவது சந்தேகமிருந்தால் அவரது “யங் இந்தியா” பத்திரிகையில் தீண்டாமை விலக்கைப் பற்றி அவர் எழுதிய வியாசங்கள் திரட்டிப் போடப்பட்டிருக்கும் “யங் இந்தியா” புத்தகத்தை வாங்கிப் பார்த்தால் நன்றாய்த் தெரியவரும். அப்படி இருக்க, இப்போது சட்ட மறுப்பும், சத்தியாக்கிரகமும் உப்புக்காகவும் சீமைச் சாமான் களுக்காகவும் எதற்காக செய்யப்படுகின்றது? தீண்டாமை ஒழியாமல் பூரண சுயேச்சை யாருக்கு? என்றும் அல்லது தீண்டாமை ஒழிந்து விட்டதா என்பன போன்ற விஷயங்களை நடுநிலைமையிலிருந்து பார்த்தால் உண்மை விளங்காமல் போகாது.

சகோதரர்களே! இந்தக் கேள்விக்கு சரியான பதில் சொல்லத் திரு. காந்தி அவர்கள் நழுவிக்கொண்டு வந்தாலும் அதில் சேர்ந்துள்ள மற்ற ஆட்கள் தங்கள் சுயநலத்தை முன்னிட்டு பொதுஜனங்களை ஏமாற்றித் தந்திரமாகப் பதில் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்கள். அதென்னவென்றால் சுயராஜியம் வந்த பிறகு தீண்டாமையானது சரிபட்டு விடுமாம். சட்டசபை களில் நாம் சட்டம் செய்து கொண்டால் சரியாய் போய்விடுமாம். இதை நீங்கள் நம்புகின் நீர்களா? அப்படியானால் இப்போது சட்டம் செய்வதை யார் தடுக்கின் றார்கள்? இதுவரை எந்த பிரதிநிதி இதற்குச் சட்டம் கொண்டு வந்தார். சட்டசபையில் எந்தச் சட்டப்படி இத்தீர்மானம் நமது பிரதிநிதியால் கொண்டு வர முடியாமல் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது என்பன போன்ற விஷயங்களை யோசித்துப் பாருங்கள்.

இன்று நீங்கள் தீண்டாமை ஒழிக்கச் சட்டம் செய்யக்கூடிய பிரதிநிதி கள் சட்டசபைக்கு அனுப்பும்படியான புத்தியும், தகுதியும் வசதியும் உங்களுக்கு இருக்கின்றதா? உங்களால் முடியுமா? என்று யோசனை செய்து பாருங்கள்.

சாரதா சட்டத்தை அழிக்கின்றேன் என்று சொல்லிக் கொண்டு சட்ட சபைக்கு நின்ற இரண்டு பார்ப்பனர்களுக்குப் பார்ப்பனரல்லாதார் 100-க்கு 75 பேர்கள் ஓட்டு கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்களை எதிர்த்து நிற்க பார்ப்பனரல்லாதார்களில் யாருமில்லை. சுயமரியாதையுள்ள ஒரு மெம்பரா வது சட்டசபைக்குப் போக முடிவதே இல்லை என்பதையும் ஞாபகத்தில் வையுங்கள். இந்துக்கள் என்பவர்களின் சட்டசபைத் தொகுதிக்கு மகமதிய ரல்லாதார் என்கின்ற பெயரை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்கின்ற கவலையும் உணர்ச்சியும் உள்ளவர்களில் இந்தியா

பூராவிலும் ஒருவர் கூட சட்டசபைக்குப் போக முடியவில்லை. அதுதான் போகட்டும், இந்து லாவி லும், இந்தியா சட்டசபையிலும், மாகாண சட்டசபையிலும் நம்மை சூத்திரர் கள் என்று குறிக்கப்பட்டிருப்பதையும், குறிக்கப்படுவதையும் இன்றும் சொல்லப்படுவதையும் மாற்றவும் தடுக்கவும் நீங்கள் ஒரு சுயமரியாதை யுள்ள பிரதிநிதியாவது சட்டசபைக்கு அனுப்ப இன்றுவரை உங்களால் முடியவில்லை.

சென்ற சட்டசபைக் கூட்டத்தில் நம்மையெல்லாம் சூத்திரர்கள் என்று தாராளமாய்ச் சொல்லப்பட்டதை எழுந்து ஆட்சேபிக்க மனித உடல் தாங்கிய ஒரு ஜீவன் கூட அந்தக் கூட்டத்தில் இல்லை.

சாதாரணமாக எனக்கு அதுசமயம் சட்ட சபையில் பல சிநேகிதர்கள் இருந்தார்கள். ஒவ்வொருவரிடமும் சொன்னேன். அதைக்கண்டிக்கும் படையும் இனிமேல் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது என்று தீர்மானிக்கும் படையும் யார் யாரையோ கேட்டுக்கொண்டேன். பனகால் அரசர் முதல் யாராலும் முடிய வில்லை. தங்களுடைய சுயநலத்திற்கு கெடுதிவரும் என்றே பயந்து கொண்டார்கள். “அத்திப் பூ பூத்தால் போல்” ஒரு பெண் நியமனம் செய்யப் பட்டது என்றால் அது சட்டசபைக்குப் போனதும் “பள்ளிக்கூடங்களில் பிள்ளைகளுக்கு மதப்படிப்பு சொல்லிவைக்க வேண்டும்” என்று தீர்மானம் கொண்டு வரத்தான் முடிந்ததே யொழிய மக்களுக்கும் பெண்களுக்கும் விரோதமாய் இருக்கும் மதத்தை அழிக்கத்தகுந்த ஒரு பெண்ணை சட்டசபைக்கு அனுப்ப நம்மால் முடியவில்லை.

இன்றைய தினம் இந்து தேவ தான பரிபாலன சட்டத்தில் எல்லா இந்துக்களும் கோவிலுக்குள் போகலாம் என்று சட்டம் செய்ய முடியாமல் போனதற்குக் காரணம் நாம் சுயமரியாதையுள்ள பிரதிநிதிகளை சட்ட சபைக்கு அனுப்பமுடியாமல் போனதா? அல்லது சுயராஜ்யம் இல்லாமல் போனதா? என்பதை உங்கள் பகுத்தறிவைக் கொண்டு ஆராய்ந்து பாருங்கள்.

இன்றைய தினம் பூரண விடுதலையுள்ள அரசாங்கம் வந்து அதில் தேர்தல் நடைபெறுமானால் நானாவது என்னைப் போன்ற நண்பர்களாவது சட்டசபைக்குப் போகமுடியுமா என்று யோசித்துப் பாருங்கள். 10000, 20000, 30000 ரூபாய் செலவு செய்து தான் உங்கள் பிரதிநிதியாக வேண்டும். அதுவும் ஜாதியைக் காப்பாற்றுகின்றேன், மனுதர்மத்தை காப்பாற்றுகின்றேன், கோவிலைக் காப்பாற்றுகின்றேன், சாமியின் பெண்டு பிள்ளைகள் தாசிகள் ஆகியவற்றைக் காப்பாற்றுகின்றேன், மோட்சத்திற்கு கூட்டிவிடும் தரகர் களைக்

காப்பாற்றுகின்றேன் என்று சொன்னால்தான் அப்படிப்பட்டவருக்கும் ஓட்டு கிடைக்குமே அல்லாமல் எந்த யோக்கியனுக்காவது, அறிவாளிக் காவது, சுயமரியாதைக்காரனுக்காவது ஓட்டுக் கிடைக்குமா என்று யோசித் துப் பாருங்கள். இதற்கு வெள்ளைக்காரர்கள் முட்டுக்கட்டை போடுகின்றார்களா? அல்லது நமது மக்களுக்கு அறிவில்லையா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

9-ந் தேதி எங்கள் மாகாணத்தில் சட்டசபை எலக்ஷன் நடந்தது. அதில் வெற்றி பெறப்போகும் பிரதிநிதிகள் யார் என்று கருதுகிறீர்கள். ஊர் மக்களிடம் 100க்கு 3, 4 வரையில் வட்டி வாங்கி பணம் சம்பாதித்து பார்ப்பா னுக்கும், பாழும் கல்லுக்கும் அழும் கூட்டத்தார்களும், விளைந்தாலும், விளையாவிட்டாலும் உதைத்து வரி வசூலிக்கும் ஐயீன்தார்களும் 1000, 2000, 5000, 10000 கணக்கான ஏக்கர் பூமிகளை உடைய பெரிய மிராசுதாரர்களும் முனிசிபாலிடிகளும் ஜில்லா தாலூகா போர்டுகளைத் தங்கள் வியாபார தொழிலாய் உபயோகிக்கும் தல தாபன வியாபாரிகளும், மக்கள் ஒழுக் கங்களையும் குடும்பங்களைப் பாழாக்கிக் கொள்ளையடிக்கும் வக்கீல் களும் மற்றும் இவர்கள் போன்ற ஏழை மக்களைக் கொடுமை செய்பவர் களும், அவர்களது நன்மை, தீமையில் சிறிதும் கவலையில்லாதவர்களும் தவிர ஒரு சுயமரியாதையுடையவராவது, யோக்கியராவது அங்கு இருக்கின்றார்கள் அல்லது வரப்போகிறார்கள் என்று கருத முடியுமா? என்று உங்களைக் கேட்கின்றேன்.

நான் சட்டசபைத் தவிர எல்லா தாபனங்களிலும் இருந்திருக்கின்றேன். அவைகளின் அனுபவங்கள் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஈரோடு கோவில் பிரவேச முயற்சி என்ன ஆச்சுது? என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா? இன்னும் தெருப்பிரவேச முயற்சிக்குக் கூட தைரியமாய் யாரும் வெளிவர முடியாமல் ஆளுக்காள் பழி சுமத்தி பொறுப்பை நழுவு விட்டு விடுவதில் தான் இருக்கின்றது. சுயமரியாதை இயக்கத்தில் கலந்து இருந்த பல பெரியார்களுக்குக் கூட சுயமரியாதை இயக்கத்திலிருந்து ராஜினாமா கொடுத்த பிறகுதான் வெற்றி கிடைத்திருக்கிறது. சுயமரியாதை இயக்கத்தில் கலந்திருக்கின்ற பல பெரியார்களுக்கு அதற்காகவே போட்டிகள் உண்டா யிற்று. இவர்கள் எல்லோரும் சட்டசபைக்குப் போய் நமது பிரதிநிதிகளாக என்ன செய்யப்போகின்றார்கள் அல்லது என்ன செய்யக்கூடும் என்று கருது கிறீர்கள்? நமது வரி பணத்தை எப்படி வெள்ளைக்காரனைப் போலவே கூட்டுக் கொள்ளை அடிக்கிறது? அதில் இன்னும் யார் யாருக்கு எவ்வளவு பங்கு கொடுப்பது என்பது போன்று திருட்டு சொத்தைப்

பங்கிட்டுக் கொள்வதில் திருடர்கள் தங்களுக்குள் சண்டை போட்டுக் கொள்வது போல் இன்று சண்டை போட்டு நாளடைக்குக் கொள்ளை அடித்துப் புதுப்புது ஜமீன் தார்களாகவும் பாகம் பிரித்துக் கொள்ளவும், விற்கவும் முடியாத பிரபுகள் குடும்பக்காரர்களாகப் போவதைத் தவிர வேறு என்ன செய்யப்போகிறார்கள் என்று நினைக்கின்றீர்கள். மற்றும் நமக்கு ஏதாவது பாமர மக்களிடம் செல்வாக்கு இருக்கிறது என்று நினைத்தால் நம்மை பெரியாரென்றும், தலைவர் என்றும், சுயமரியாதை இயக்கமே மேலானதென்றும் கூறித் திரிவார்கள். நமக்கு செல்வாக்கு இல்லையென்று தெரிந்தால் “சுயமரியாதை என்கின்ற பேரே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.” “மதத்தில் பிரவேசிப்பது தப்பு” “சாமிகளை குறைகூறுவது நன்றாய் இல்லை” என்றும் நமது பெரியார் “அரசியலில் பிரவேசித்து விட்டார்” என்றும் “நிரம்பவும் அவருக்குத் தலை கிருகிருத்து போய்விட்டது” என்பது போன்ற எதை யாவது சொல்லி விட்டு சுவாமிக்கு அபிஷேகம் செய்ய ஆரம்பித்து தான் சுயமரியாதைக் காரருடன் சேர்ந்தவரல்ல என்றும் சொல்லி விடுவார்கள்.

உதாரணமாக ஒரு கனவான் உண்மையாக சுயமரியாதைக் கொள்கைகள் எல்லாவற்றிலும் நம்பிக்கையுடையவர்களாயிருந்ததோடு, விக்கிரக ஆராதனையை மிகவும் வெறுப்பவராயிருந்தார். “விக்கிரகங்களை உதைத் தால் (இன்னும் பலமான வார்த்தையில்) என்ன செய்யும்” என்று கூட ஒரு கூட்டத்தில் சொன்னவர்கள். அப்படிப்பட்ட கனவான்கள் “விக்கிரகங் களைக் குற்றம் சொல்லாதீர்கள்” என்று எனக்குப் புத்திமதி சொல்ல வேண்டிய வரானார். காரணம் என்ன வென்று கருதுகின்றீர்கள். இப்படிச் சொன்ன காரணத்திற்காக அவரைச் சில பிரதிநிதி தானங்களில் தோற் கடிக்க அவரது எதிரிகள் முயற்சி செய்தார்கள். உடனே இப்படி ஒரு கரணம் அடித்து அந்த தானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டியவராய் விட்டார். இந்தமாதிரி நிலையில் சிக்கிக் கொள்ள முடியாத பிரதிநிதிகள் இன்று நமக்கு இல்லவே இல்லை. இதை நம்புங்கள்! நம்புங்கள்!! யாராவது இருந் தால் அவர் நமக்கு பிரதிநிதியாய் வர முடியாது.

எங்கள் ஜில்லாவில் பார்ப்பனராதிக்கத்தை ஒருவாறு ஒழித்தோமானாலும் அதற்குப் பதிலாக அவர்களைப் போன்ற வருணாசிரமத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்புடைய ஒருவரைத்தான் பிரதிநிதியாகக் கொண்டு வரமுடிந்தது. அதுவும் வேண்டா மென்றால் இன்னமும் மோசமானவர்கள் தான் வருவார்கள்.

ஆகவே இந்தக் கூட்டம்தான் இன்றைய நிலையில் உங்கள்

சுயராஜ்யத்திலும், பூரண சுயேச்சையிலும், குடியேற்ற நாட்டந்த திலும் இந்திய மக்களுக்குப் பிரதிநிதியாக வரமுடியும். ஒரு சமயம் காங்கிரசு காரர்களே சட்டசபைகளைக் கைப்பற்றுகிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்ள வோம். அவர்கள் யார்? ஆகாயத்திலிருந்து குதித்து வரக்கூடியவர்களா? அநேகமாய் இதே ஆட்கள் தான் காங்கிரசின் பேரால் வருவார்கள் அல்லது இது போன்ற வேறு இரண்டொரு ஆட்களும் வரக்கூடும்.

ஆகவே இப்படிப்பட்ட ஆட்களை நமது பிரதிநிதிகளாக வைத்துக் கொண்டு எந்த சுயராஜ்யம் வந்தாலும் நமக்கு சிறிதும் பயனில்லை.

வெள்ளைக்காரனும் நமது பணக்காரர்களும், படித்தவர்களும் சண் டைப் போட்டுக் கொண்டிருப்பதாலாவது போட்டிக்காகவேனும் அல்லது தங்கள் சுயநலத்திற்காகவேனும் ஒவ்வொருவரும் “நாங்கள்தான் ஏழை களின் பிரதிநிதி, தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் பிரதிநிதி” என்று போட்டிக்கு வாயி லாவது சொல்லிக் கொள்ளுகின்றார்கள். இந்தப்படி வெள்ளைக்காரர்களே இல்லாமல், இந்தப் பணக்காரர்களும், படித்தவர்களும், வியாபாரிகளும், பெரிய பெரிய மிராசதாரர்களும், ஐமீன்தாரர்களும் மாத்திரமே ஆட்சியை நடத்துவார்களானால் ஆளுக்கு கொஞ்சவீதம் நம்மை அடிமையாகப் பங்கு போட்டுக் கொள்ளுவதுதான் இவர்களது அரசியலாக இருக்கும்

ஆதலால் இன்றைய நமது கேவலநிலை விர்த்தியாகும் படியான தாகவாவது அல்லது இப்படியே இருக்கும்படியானதாகவாவது எந்த சுயராஜ்யமும், சுயேச்சையும், மாறுதலும் சிறிதும் நமக்கு வேண்டாம். ஏமாற்றி ஏய்த்துக் கொள்ளையடித்தவர்கள் தங்கள் நிலையைப் பத்திரமாய் காப்பாற்றிக் கொள்ளைச் சுயராஜ்யம் பெற நாம் விடக்கூடாது. எல்லாவற்றையும் ஒன்றாய்ப் போட்டுப் பங்கிட்டுக் கொள்ளத்தக்கதாகவோ அல்லது எந்த நிலையையும் யாரும் அடையத்தக்கதாகவாவது உள்ள சீர்திருத்தமும், சுயராஜ்யமும், சுதந்திரமும் தான் நமக்கு வேண்டும். அதற்கு மக்கள் தயாராகும் வரை மூன்றாவதான ஒருவன் இவர்களை மிரட்ட இருப்பதில் ஒன்றும் முழுகிப் போய்விடாது என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நம் முடைய மக்களிடம் நமக்கு நம்பிக்கை ஏற்படும் போது, மூன்றாவதானவன் தானாகவே மற்றவர்களைப் போலவே ஆய்விடுவான். அல்லது தானே மூட்டைக் கட்டிக் கொள்ளுவான். நாம் அதை மறந்து விட்டு “வெள்ளைக் காரனே நீ கொள்ளைக்காரன்.

ஓடிப்போ எங்கள் நாட்டைவிட்டு” என்று மாத்திரம் வாயில் சொல்லிக் கொண்டு கையில் தக்ளி சுற்றுவதனால் ஒரு காரியமும் முடிந்துவிடப் போவதில்லை.

அன்றியும் அவர்களிடமுள்ள அதிகாரத்தை நமது உயர்ந்த ஜாதியார் என்பவர்களிடமும் ஜமீன்தாரர்களிடமும், மிராசுதாரர்களிடமும், வக்கீல்களிடமும், வட்டி வியாபாரிகளிடமும், சந்நியாசிகளிடமும் வாங்கிக் கொடுக்கவும் முடியாது என்று கண்டிப்பாய் சொல்லி விடுங்கள். இந்தப் போலித் தேசீயப் பூச்சாண்டிக்குப் பயப்படாதீர்கள்.

குறிப்பு : 11.09.1930 ஆம் நாள் நாகர்கோவில் ஆர்வாய் மொழி, பணக்குடி ஆகிய இடங்களில் ஆற்றிய சொற்பொழிவு

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 21.09.1930

யந்திரங்கள்

“மனித வர்க்கத்திற்கு யந்திரங்கள் விரோதி” என்று நாம் கருதியிருந்த காலமும் அந்தப்படியே யந்திரங்களை எல்லாம் “பிசாசு” என்று பிரசாரம் செய்த காலமும் உண்டு. மனிதனின் இயற்கை முற்போக்கினுடையவும், அறிவு ஆராய்ச்சி வளர்ச்சியினுடையவும், தத்துவத்தை அறிந்த பிறகும் அவ்வளர்ச்சியை மேலும் மேலும் விரும்புகின்ற நிலையிலும் மக்களின் சரீர கஷ்டத்தை உணர்ந்து அதை குறைக்க வேண்டும் என்கின்ற ஆசையில் முயற்சி கொண்ட போதும் எந்த மனிதனும் யந்திரத்தை வெறுக்க முடியவே முடியாது. அன்றியும் வரவேற்றே ஆக வேண்டும்.

ஏன் என்றால் மனித அறிவின் சபாவ அனுபவத்தைக் கொண்டும் ஆராய்ச்சியைக் கொண்டும் நாளுக்கு நாள் சுருக்க வழியை கண்டு பிடிப்பதே இயற்கையாகும். அது மாத்திரமல்லாமல் சரீரப் பிரயாசையை குறைத்துக் கொள்ள ஆசைப்படுவதும் இயற்கையாகும். இந்த இரண்டு சபாவ குணங்களும் யந்திரங்களைக் கண்டு பிடித்து கையாடித்தான் தீரும். ஆகவே அறிவும், ஆராய்ச்சியும் இல்லாத இடங்களில் தான் யந்திரங்கள் அருமையாய் இருப்பதும் அலட்சியமாய் கருதுவதுமாய் இருக்குமே தவிர மற்ற இடங்களில் அதாவது அறிவு ஆராய்ச்சி முன்னேற்றமுள்ள இடங்களில் யந்திரத் தாண்டவமே அதிகமாயிருக்கும்.

வியாச ஆரம்பத்தில் நாம் குறிப்பிட்டதாகிய “மனித வர்க்கத்திற்கு யந்திரங்கள் விரோதி, யந்திரங்கள் “பிசாசு” என்று நாம் கருதியதாக குறிப்பிட்ட தானது அறிவும் ஆராய்ச்சியும் கூடாது என்கின்ற எண்ணத்தின் மீதோ இயற்கையோடு போராட வேண்டுமென்றோ அல்லது மனிதன் சரீரத் தால் கஷ்டப்பட்டு, இம்சைப்பட்டுதான் ஆகவேண்டும் என்றோ கருதியல்ல. ஆனால் மற்றதைக் கருதி அவ்வப்பிராயம் கொண்டோம் என்றால் “யந்திரங்கள் பலபேர், பலநாள் செய்யும் காரியத்தை வெகு சிலபேர் சில நாளில் செய்து விட்டால் மற்ற ஆள்களுக்கும் மற்ற நாள்களுக்கும் ஜீவனத் திற்கு - கூலிக்கு மார்க்கம் எங்கே? அதன் மூலமாய் ஏற்படும் வேலையில்லா திண்டாட்டத்திற்கு என்ன சமாதானம்?” என்று சொன்னவர்களின் வார்த்தை களை நம்பினதாலேயே தவிர வேறில்லை.

இந்தப்படியே இன்றும் இன்னும் அநேகர் நினைத்துக் கொண்டும், நம்பிக் கொண்டும் யந்திரங்களை ஆட்சேபித்து வெறுத்துப் பேசிக்

கொண்டுமிருக்கின்றார்கள். ஆனால் இந்தப்படி எண்ணிக் கொண்டிருந்த நாம் அந்தக் காலத்திலும், இந்தப்படி இப்பொழுது எண்ணிக் கொண்டிருக்கின்ற அநேகர் இப்போதும் தங்கள் தங்களைப் பொருத்தவரை தங்கள் தங்கள் காரியத்திற்கு மனித சரீர வேலையைவிட யந்திர வேலையையே விரும்பி அதை உபயோகித்தே தான் வந்தோம், வந்தார்கள், வருகிறார்கள்.

உதாரணமாக கால்கள் இருக்க கட்டை வண்டிகள் இருக்க (கட்டை வண்டியும் இயந்திரம்தான் இருந்தாலும்) யந்திரத்தின் மூலமாய்த் தான் அதாவது ரயிலில் பிரயாணம் செய்தோம். யந்திர மூலமாய்தான் மோட்டார் ரில் பிரயாணம் செய்தோம். யந்திர மூலமாய்த் தான் கப்பலிலும் பிரயாணம் செய்தோம். யந்திர மூலமாகவே ஆகாயக் கப்பலிலும் பிரயாணம் செய்தோம். அதையே எல்லா மக்களுடைய போக்குவரத்து சாதனமாக ஆக்கவும் ஆசைப்படுகின்றோம். மற்றவர்களும் ஆசைப்படுகின்றார்கள். ஆகவே இதை மனிதத் தன்மையுடன் கூடிய குற்றமற்ற இயற்கை உணர்ச்சி என்றுதான் சொல்லவேண்டுமே தவிர இது எவ்வித குற்றமுள்ளது அநியாயமானதும் என்று சொல்லி இதற்காக யாரையும் கண்டிக்கவும் முடியாது. ஜீவ சுபாவமே ஆசையின் உருவமாகும்.

ஆகவே யந்திரம் வேண்டாம் என்பது இயற்கையோடும் முற்போக்கோடும் போராடும் ஒரு அறிவீனமான - பிற்போக்கான வேலையாகுமே தவிர மற்றபடி பயனுள்ள வேலையாகாது. உதாரணமாக 10 மூட்டைகளை ஒரு வண்டியில் ஏற்றி முன்னே நான்கு பேர் இழுத்துக் கொண்டும் பின்னே நான்கு பேர் தள்ளிக் கொண்டும் உடல் வேர்க்க நெஞ்சொடிய மணிக்கு மூன்று மைல் தள்ளாடித் தள்ளாடி இழுத்துக் கொண்டு போவதும், அதே மாதிரியான 25 மூட்டைகளை ஒரு மோட்டார் வாரியில் ஏற்றி ஒரு மனிதன் நோகாமல் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து இருப்பதுபோல் உட்கார்ந்து கொண்டு சக்கானை மாத்திரம் பிடித்துத் திருப்பிக் கொண்டு மணிக்கு 25 மைல் போவதுமான இரண்டு வேலைகளையும் எடுத்துக் கொண்டால் இவற்றுள் சுயமரியாதைக்கு - ஜீவகாருண்யத்திற்கு - மனித சமூகத்திற்கு - முற்போக்கிற்கு மற்ற ஜீவன்களை விட மனிதனுக்கு பகுத்தறிவு என்பதாக ஒரு குணம் அதிகமாக உண்டு என்கின்ற “உயர்” குணத்திற்கு எது ஏற்றது என்று கேட்கின்றோம்.

மற்றும் பாஷைகள் ஆதியில் எழுத்துகள் கூட இல்லாமல் சப்த ரூபமாய் இருந்ததும், பிறகு எழுத்துக்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டதும், அவை

கூரிய ஆணிகளால் ஏடுகளில் எழுதப்பட்டதும், பிறகு காகிதம் ஏற்பட்டதும், அதில் நாணலில் எழுதினதும், உருக்குத் தகடுகளில் எழுதினதும், பிறகு பெளண்டன் பேனாவில் எழுதினதும், டைப்பில் அடிப்பதும், அச்சடிப்பதும் அந்த அச்சும் மணிக்கு 100 பிரதிகளாக இருந்து இப்போது 10000 பிரதிகள் வீதம் அச்சடிக்கும் படியானதும். அதுவும் 12 X 8க்குமாயிருந்த அகல காகிதத்தில் மாத்திரமிருந்து இப்போது 60 X 40க்குமாக அச்சடிக்கக் கூடியதானதுமான காரியங்கள் படிப்படியாய் விருத்தி ஆகி யிருக்கின்றதை பார்த்துக் கொண்டும் அதன் பலன்களை அனுபவித்துக் கொண்டும் ஏதாவது ஒரு வகையில் ஒவ்வொருவரும் அதை செய்து கொண்டும் இருக்கின்றோம். இவை யெல்லாம் யந்திர பலன்கள் அல்லவா? என்றும் இவற்றில் எது தள்ளுவதற்குரியது? என்றும் கேட்கின்றோம்.

இது தவிர மற்றொரு உதாரணத்தைக் கவனிப்போம். சங்கராச்சாரி மடாதிபதி என்று சொல்லப்படும் ஆட்கள் ரயிலில் ஏறுவது நீச்சத்தனம் என்றும், மாட்டுவண்டி, குதிரைவண்டி ஆகியவைகளில் ஏறுவது ஜீவ இம்சை என்றும் கருதிக் கொண்டும் மரக்கட்டையில் பல்லக்கு செய்து அதற்குத் தந்தம், வெள்ளி, தங்கம் முதலிய தகடுகள் போட்டு அதன்மீது தான் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு தண்டு 1க்கு 4பேர் வீதம் 4தண்டுக்கு 16பேர் ம்கு ம்கு என்று முக்கிக் கொண்டு மணிக்கு 4மைல் வீதம் தூக்கி ஓடுவதை பார்க்கின்றோம். இது யந்திர சம்மந்தமில்லாதது என்று வைத்துக் கொண்டாலும் (கண்டிப்பாய் பார்த்தோமானால் பல்லாக்கு என்பதும் ஒரு யந்திரமே யாகும்) இந்த வாழ்வு காட்டு மிராண்டி உலக வாழ்வா? அல்லது நாகரீக உலக வாழ்வா? என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். மனிதன் தூக்கு வதை விட்டு மாடோ, கழுதையோ, குதிரையோ, ஓட்டகமோ, யானையோ சுமப்ப தாக வைத்துக் கொண்டாலும், அதுவும் அதற்கு சற்று அடுத்த காட்டு மிராண்டி வாழ்வா அல்லது நாகரீக - ஜீவகாருண்ய வாழ்வா என்றும் கேட்கின்றோம்.

ஆகவே இவைகளிலிருந்து யந்திரம் மனிதனுக்கு அவசியமென்றும் செளகரியமானதென்றும், ஜீவகாருண்யமுடையதென்றும் முற்போக்குக் கும் நாகரீகத்திற்கும் ஏற்றதென்றும் இயற்கை உணர்ச்சியில் பட்டதென்றும் அறிவு ஆராய்ச்சியின் பயனென்றும் ஒப்புக் கொண்டுதானாக வேண்டும்.

ஆனால்

ஆனால் முன்சொல்லப்பட்ட அதாவது “யந்திரங்கள் பெருகுவதால் தொழிலாளிகளுக்கு வேலையில்லாமல் போய்

ஜீவனத்திற்கு கஷ்டப்பட வேண்டியதாகுமே” என்பதற்கு சமாதானம் சொல்லியாக வேண்டும். இதற்கு பதிலாக நாம் அவர்களைக் கேழ்ப்பதென்ன வென்றால்

“தொழிலாளி என்று ஒரு கூட்டம் ஏன் இருக்க வேண்டும்? முதலாளி என்று ஒரு கூட்டம் ஏன் இருக்க வேண்டும்? இது யாருடையக் கட்டளை? என்ன அவசியத்தைப் பொறுத்தது?” என்று அவர்களை நாம் முதலில் கேட்கிறோம்.

பிறகு பாடுபடுபவன், சோம்பேறி, கஷ்டப்படுபவன், சுகப்படுபவன், வேலைசெய்பவன், வேலையின் பயனை அனுபவிப்பவன், ஏமாறுகிறவன் ஏமாற்றுகிறவன் என்பன போன்ற பிரிவுகள் மனித வாழ்க்கையில் இருக்கும் படியாகவே வாழ்க்கைத் திட்டத்தை வகுக்க வேண்டும் என்பதற்கு ஏதாவது அவசியமும் ஆதாரமுமுண்டா என்பது நமது இரண்டாவது கேள்வியாகும்.

மனிதன் தொழில் செய்வது என்பது மனித வாழ்க்கையின் செளகரியம் அல்லது தேவையின் அவசியம் என்பதிற்காகவா? அல்லது முதலாளி, மிராசதாரன் ஆகியவர்கள் வேலை செய்யாமல் சம்பாதிக்கவோ பணம் சேர்க்கவோ வேண்டிய அவசியத்திற்காகவா என்பது மூன்றாவது கேள்வியாகும்.

இம்மூன்று கேள்விகளுக்கும் பதில் அறிந்தோமானால் வேலை என்பதும், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் என்பதும் ஒருவனை ஒருவன் கொடுமைப் படுத்துவதுதான் இந்த முறைகள் என்பதும் விளங்கிவிடும்.

இவை ஒருபுறமிருக்க வேலைகளின் கூலிகளை உயர்த்தி, வேலை நேரத்தைக் குறைத்து, முதலாளிகளின் லாபத்தையும் குறைத்து, ஒருவரை யரை ஏற்படுத்தி, உள்ள நேரத்தையும் கூலியையும் எல்லா வேலைக்காரர் களுக்கும் பங்கு வரும்படியான ஒரு திட்டம் போடுவோமேயானால் அதாவது மோட்டார் பகாரர்கள் யூனியன் வைத்து வருகின்ற பிரயாணி கள் சத்தத்தை உயர்த்தி கிடைத்த வாடகையை எல்லோரும் பங்கிட்டுக் கொள்வதுபோல் செய்தால் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் தானாகவே ஒருவாறு ஒழிக்கப்பட்டு விடுமா இல்லையா என்று கேட்கின்றோம்.

நிற்க, இன்றைய வாழ்க்கை நிலைமையைப் பார்த்தால் மனிதன் வேலை செய்வதற்காகவே பிறருக்கு அடிமையாய் உழைப்பதற்காகவே மனிதன் பிறந்திருக்கிறானேயொழிய சுகப்படுவதற்கில்லையென்றும்

ஆதலால் அவன் வேலைசெய்வதற்காக ஒரு தொழில் கண்டு பிடித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று தான் ஏற்படுகின்றது. இதுவும் தான் வயிற்றுக்கு வேண்டிய அளவு கூட கிடைக்க முடியாத கூலிக்கு முழுநேரத்தையும் செலவு செய்து பாடுபட வேண்டும் என்பதாகக் காணப்படுகின்றது. இது பகுத்தறிவில்லாத மிருக வாழ்வைவிட மிக மோசமான வாழ்வேயாகும். எப்படி எனில் அவற்றிற்காவது (ஒரு காரண்டி) உத்திரவாதம் இருக்கின்றது. அதாவது அதன் எஜமான் வயிறு நிறைய அதற்கு வேண்டிய ஆகாரம் கொடுக்கக் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றான். மனித வேலைக்காரனுக்கோ உத்தர வாதமே கிடையாது. இன்னும் பட்சிகள், காட்டு மிருகங்கள் ஆகியவை களில் எதற்கும் எவ்வித வேலையும் செய்யாமல் வாழும் சவுகரியமிருக்கின்றது.

இப்படி இருக்க பகுத்தறிவு இருக்கும் காரணத்திற்காக மனிதன் 100க்குத் 90பேர் ஆகாரத்திற்கே வேலை செய்ய வேண்டியது என்பதும் அதுவும் காரண்டி இல்லாத அடிமையாய் இருந்து வேலை செய்வது என்பதும், அதுவும் சரியாய் கிடைக்காமல் பட்டினியாய் கஷ்டப்படுவது என்பதும் இயர்க்கைக்கு மாறுபட்ட ஒரு பெரிய அக்கிரமமாகும். ஆகவே வேலையில்லாக் கஷ்டம் ஏற்பட்டு ஜனங்கள் பட்டினி கிடந்து பரதவிக்க ஆரம்பித்தால்தான் “தங்களுக்கு பகுத்தறிவும் வன்மையும் இருந்தும் தாங்கள் முட்டாள்தனமாய் பாடுபடுவதும் தங்களைப் போன்ற பிரரால் ஏய்க்கப்படுவதும் ஏன்?” என்கின்ற காரணத்தை உணர முடியும். உணர்ந்து சமநிலையை அடைய முயற்சிக்கவும் முடியும்.

அதை விட்டு விட்டு “முதலாளி தொழிலாளி நிலைமையும், மிராசுதாரர் உழவன் நிலைமையும் உலக வாழ்க்கையின் செளகரியத்திற்கு அவசியம்” என்பதாகச் சொல்லி அதுவும் “கடவுள் செயலால் முன் ஜென்மத்தின் கர்ம பயனால் தலைவிதியால் ஏற்பட்டது” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவற்றை நிலை நிறுத்திக் கொண்டே எவ்வளவு கூலி வாங்கிக் கொடுத்தாலும் மனித வர்க்கத்தினரில் பெரும்பான்மையானவர்களின் கவலையும், தொல்லையும், கொடுமையும் ஒழியவே ஒழியாது. எப்படி யெனில் ஜாதி வித்தியாசத்தை வைத்துக் கொண்டு எவ்வளவு சமத்துவம் கொடுத்தாலும் அது எப்படி பயன்படாதோ அது போலவே முதலாளி தொழிலாளி முதலிய பாகுபாடுகளை வைத்துக் கொண்டு அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் எவ்வித சுதந்திரமும் பயன்படாமலேயே போய்விடுவதோடு கீழ்நிலை மேல்நிலை என்பதும் மாற்ற முடியாததாகிவிடும். ஏனெனில் தொழிலாளி, முதலாளி, உழவன், ஜமீன், மிராசுதாரன் என்பவைகளும் ஒருவித

வருணாச்சிரம தர்மமே தவிர வேரல்ல. ஆச்சிரமங்கள் என்றாலே படிகள் நிலைகள் என்பதுதான் கருத்தாகும்.

நமது நாட்டில் பிறவியிலேயே பல படிகள் இருப்பதாலும் அதனாலேயே நாம் சதா கஷ்டப்படுவதாலும் தொழில் வாழ்க்கையில் உள்ள படி களை நாம் கவனிக்கவே நேரமும் ஞாபகமும் இல்லாதவர்களாய் இருக்கின் றோம். மனிதன் உண்மையான சமத்துவமடைய வேண்டுமானால் பிறவிப் படிகளையும் தொழில் படிகளையும் கடந்தவனாகத் தான் இருக்க வேண்டும். அவ்விரண்டு படிகளையும் ஒழித்த - அவ்விரண்டு படிகளையும் ஒழிந்த நிலைதான் சமதர்ம நிலையென்று சொல்லப்படுவதாகும்.

நிற்க, இவற்றிற்கெல்லாம் முக்கியமாக இன்னொரு விஷயமுண்டு. அதை சரியாக உணர்ந்து கவனித்தோமானால் மேல்கண்ட கஷ்டங்களைப் பற்றிய கவலைகள் கூட நாம் அதிகம் பட வேண்டிய அவசியமிராது. அதென்னவெனில், யோசனை யில்லாமல் கண்ட கண்டபடி ஐனத்தொகை யை விர்த்தி செய்வதாகும்- பிள்ளைகளைப் பெருவதாகும். 2 ஏக்கரா பூமி உள்ளவன் 100 மாடுகளை வாங்கி வளர்ப்பானேயானால் எப்படி அவனால் அந்த மாடுகள் போதிய தீனி கிடைத்து ரக்ஷிக்கப்பட முடியாதோ அது போலவே மனித சமூகமும் தேவைக்கும் தன்னால் தாங்குவதற்கும் அதா வது காப்பாற்றக் கூடியதற்கும் அதிகமாகவும் தேசத்தின் கால நிலைமைக்கு மேலாகவும் பிள்ளைகளைப் பெற்று கஷ்டப்பட்டு தனது ஆகாரத்தில் பங்கு கொடுத்து கடைசியில் இருவருக்கும் போதுமான ஆகாரமில்லாமலும், போதுமான ஆதரிப்பு இல்லாமலும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை ஒழிக்காமல் வீணாய் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்துவதில் என்ன பயன் என்பது முக்கியமாய் கவனிக்கத் தக்கதாகும்.

இந்திய நாட்டு நிலைமை நமக்குத் தெரிய சுமார் 40, 50 வருஷ காலமாகவே மக்களுக்கு “வேலையில்லாமல்” வெளிநாடுகளுக்கு கூலி யாகச் செல்வதே வழக்கமாக இருந்து வந்திருக்கின்றது. இது மாத்திரமல் லாமல் அடிக்கடி பஞ்சமும் கொள்ளை நோயும் வந்திருக்கிறது. இது இந்த நாட்டு சுயமரியாதைக்கே மிகவும் கேடானதாகும். அளவுக்கும், சக்திக்கும் மீறி பிள்ளைகளைப் பெருவதால் யாருக்கு என்ன லாபம்? என்று யோசிக்க வேண்டும்.

“உலகம் விர்த்தியாக வேண்டாமா” என்கின்ற சொல் சுத்த முட்டாள் தனமானதும் சிறிதும் பொருளற்றதுமான சொல்லே ஒழிய அது ஒரு கவனிக்கத்தகுந்த சொல் அல்ல வென்பதே நமது அபிப்பிராயம்.

சம்போக விஷயங்களில் கவலையற்றும், முரட்டுத்தனமாயும், அளவுக்கு மீறியும் நடந்து கொண்டதால் மனிதர்களுக்கு ஏற்படும் வியாதிகளைப் போலவே தான் குழந்தைகள் ஏற்படுவதும் என்பதே தவிர அதற்கும் இதற்கும் சிறிதும் வித்தியாசமே இல்லை. சம்போக உணர்ச்சி இந்த உலகத்தில் உள்ள ஜீவ ஜந்துக்களில் மனிதனைத் தவிர வேறு எந்த ஜீவனுக்கும் குழந்தை பெறுவதற்காக என்கின்ற எண்ணத்தின் மீது தோன்றுவதே கிடையாது. மனிதன் பகுத்தறிவுக்காரன் என்கின்ற ஆணவத்தால் அவனுக்கு ஏற்படும் அநேக முட்டாள் தனமான செய்கைகளைப் போல் குழந்தை பெற வேண்டும் என்ற முட்டாள் தனமும் ஏற்பட்டு அது ஒரு ஆசையாகி பிறகு அது ஒரு சொத்தாகி பிறகு “மோக்ஷத்திற்கு” உதவும் காரியமாகவுமாகி கடைசியாய் வீண் கஷ்டமும் தொந்தரவும் பட்டு மற்றவர்களுக்கும் தொந்தரவு கொடுத்ததைக் கொடுப்பதைத் தவிர வேறு ஒரு பயனும் இல்லாததாய் முடிந்து விடுகிறது.

மேலும் பிள்ளை பெருவதினாலேயே மொத்த ஜன சங்கியையில் பகுதியான பெண்கள் சமூகம் அடிமையாகி அனேக ஆபத்துகளுக்கும் வியாதிக்கும் உள்ளாகி அற்ப ஆயுளுடன் கஷ்டமும் படவேண்டியதாகி அவர்களது வாழ்வே மிக்க பரிதவிக்கத்தக்க வாழ்வாக முடிகின்றது. பெண் அடிமைக்கு காரணம் அவர்கள் பிள்ளை பெறுவதும், அதிலும் அதிகமான பிள்ளைகளைப் பெறுவதும் அதனால் உடல் நலிந்து பலவீனமுடையவர்களாவதும், பிள்ளைகளைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொருப்பு தங்களுக்கே என்று கருதுவதால் சுதந்திரமும் வீரமும் இன்றி அடிமையாவதுமான காரியங்களுக்கு ஆளாக வேண்டியவர்களாகிறார்கள். பெண்கள் விஷயம் இப்படி இருப்பதோடு பொதுவில் வேலையில்லா கஷ்டத்தை நீக்கவும் மக்கள் கவலையும் தொல்லையும் கஷ்டமும் இல்லாமல் இருக்கவும் பிள்ளைப் பேற்றைக் குறைப்பது என்பது ஒரு தக்க வழியாகும்.

ஒரு சமயம் இவையெல்லாம் யாருக்காவது பிடித்தமற்றதாகுமே யானால் வேறு இன்னம் ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு என்று சொல்லுவோம். அதென்னவெனில் எவனொருவன் தன் தேவைக்குமேல் சொத்தும் திதியும் வைத்திருக்கின்றானோ அவனை குற்றவாளியாக்கி திருடனுக்குண்டான தண்டனையைக் கொடுப்பது என்கின்ற ஆக்ஷியை ஏற்படுத்துவதுதான்.

இந்த ஆக்ஷி ஏற்பட்டுவிட்டால் பிறகு யாருக்கு வேலை இருந்தாலும் யாருக்கு வேலை இல்லாவிட்டாலும் ஜீவனம் சரியாகும். இதற்காக

அதிக கவலையும் படவேண்டியதில்லை. இந்தப்படிக்கெல்லாம் இல்லாமல் நாட்டு செல்வத்தை எல்லாம் ஒருவன் தன்னிடமே வந்து சேரும்படியான முறையை மனித வாழ்க்கைக் கொள்கைகளாக வைத்துக் கொண்டு பல பேர்கள் பட்டினி இருந்து கொண்டு இருப்பதும், ஏன் பட்டினியாயிருக்கிறார்கள் என்று கேட்டால் வேலைகள் கிடைக்காததால் பட்டினியாய் இருக்கிறார்கள் ஆதலால் யந்திரங்களை எல்லாம் ஒழித்து விட்டு கடப்பாரை யும், சம்மட்டியும் வாங்கிக் கொடுத்து வேலை வாங்க வேண்டுமென்றும் சொல்வதானால் இது எவ்வளவு அக்கிரமமானதும் அயோக்கியத்தனமானதும் திருட்டுத்தனமானதுமான காரியம் என்பது யோசித்தால் விளங்காமல் போகாது. ஆகையால் நாட்டுக்கும் முற்போக்குக்கும் மனித சமூக நாகரீக வளர்ச்சிக்கும் யந்திரங்கள் மிகவும் முக்கியமானது என்று சொல்வதோடு அவற்றின் மூலம் மக்கள் சரீர்ப் பிரயாசையில் இருந்து விடுதலையாக நினைப்பதுவும் இயற்கையும், அவசியமும் ஆனதென்றும் சொல்லுவதோடு எஜமான், வேலைக்காரன், முதலாளி, தொழிலாளி, ஜமீன்தாரன், குடியான வன் என்பவைகளான படிகள் நிலைத்திருக்க வேண்டுமானால் மாத்திரம் தான் ஒரு நாட்டுக்கு யந்திரம் எதிரியே ஒழிய மற்றபடி சமதர்மம் விரும்பும் நாட்டுக்கு யந்திரமே சரியான அவிழ்தமாகும் என்றும் தைரியமாய்ச் சொல்லுவோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 14.12.1930

தோன்றிவிட்டது சமதர்ம உணர்ச்சி

பீரார் நாட்டில் லேவாதேவிக்கார பணக்காரர்கள் வீட்டிலும் ஏராளமாக பூமிகள் வைத்திருக்கும் மிராசுதாரர்கள் வீட்டிலும் கைத்தொழிலாளிகளும் விவசாயத் தொழிலாளிகளும் கூட்டம் கூட்டமாகப் புகுந்து பணங்களையும், தானியங்களையும் கொள்ளையடித்ததோடு கடன்பத்திரங்கள், பாண்டுகள், கணக்குப் புஸ்தகங்கள் முதலிய கடன் கொடுத்த ஆதாரங்களையும், பூமிகள் குத்தகைக்குக் கொடுத்த ஆதாரங்களையும் தேடி எடுத்து அவைகளை நெருப்பிட்டுக் கொளுத்தி சாம்பலாக்கி விட்டதாகச் செய்திகள் தினசரிப் பத்திரிகைகளில் காணப்படுகின்றன. அவைகள் மற்றொரு பக்கம் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இதுமாத்திரமல்லாமல் இந்தப்படி செய்ததற்கு மற்றொரு நோக்கமும் அதில் காணப்படுகின்றது. அதாவது,

இந்த மாதிரி ரொக்க சொத்துக்களும், பூமி சொத்துகளும் அநேகமாய் பார்ப்பனர் முதலாகிய உயர்ந்த சாதிக்காரர்கள் இடமும், லேவாதேவிக்காரர்கள் இடமுமே போய் சேரக்கூடியதாய் இருப்பதால் உயர்ந்த ஜாதிக்காரர்கள் என்பவர்களையும் கண் வைத்துக் கொள்ளை அடிக்கப் பட்டிருப்பதாகத் தென்படுகிறது.

ஆகவே இவற்றிலிருந்து இந்த முறையை உயர்ந்த ஜாதி தத்துவத்தையும், பணக்காரத் தத்துவத்தையும் அழிப்பதற்கே கையாளப்பட்டதாக நன்றாய்த் தெரிய வருகின்றது. உலகத்தில் பொதுவாக யாவருக்கும் ஒரு சமாதானமும் சாந்தி நிலையும் ஏற்பட வேண்டுமானால் இந்த முறையைத் தான் கடைசி முயற்சியாக ஏதாவதொரு காலத்தில் கையாளப்பட்டே தீரும் என்பதில் நமக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

அன்றியும் இன்று இந்தியாவிற்கு வெளியில் உள்ள வேறுபல தேசங்களில் இம்முறைகள் தாராளமாய்க் கையாளப்பட்டும் வருகின்ற விஷயமும் யாவரும் அறிந்ததேயாகும். மற்றும் பல நாடுகளில் விடுதலைக்கு இம்முறைகளையே கையாள முயற்சிகள் செய்யப்பட்டும் வருகின்றன.

இங்கிலாந்து முதலிய நமக்கு முக்கியமான நாடுகளில்கூட இம்முறைகளை புகுத்த ஒரு பக்கம் பிரசாரமும், மற்றொரு பக்கம் அதைத் தடுக்க முயற்சிகளும் நடந்துவருகின்றன. இவற்றின் உண்மைகள் எப்படி இருந்தாலும் கொஞ்ச காலத்திற்கு முன் இம்முறைகளை பாவம் என்றும், நரகம் கிடைக்குமென்றும் மிரட்டி

ஏய்த்துக் கொண்டிருந்த தெல்லாம் போய் இப்போது இது “நாட்டுக்கு நல்லதா?” “தீமை விளைவிக்காதா?” “நமது நாட்டுக்குப் பொருந்துமா?” “நல்வாழ்க்கை நடப்புக்கு விரோதமாய் இருக்காதா?” என்கின்றவை போன்ற “தர்ம ஞானம்” பேசுவதின் மூலம்தான் இம்முயற்சிகளை அடக்கப் பார்க்கிறார்களே ஒழிய இது சட்ட விரோதம், பாவம், கடவுள் செயலுக்கு மாறுபட்டது என்கின்ற புரட்டுகள் எல்லாம் ஒரு பக்கம் அடங்கிவிட்டன.

ஆனாலும் இந்த தர்ம சாஸ்திர ஞானமும் யாரால் பேசப்படுகின்றது என்று பார்ப்போமானால் பார்ப்பனராலும், பணக்காரராலும், அதிக நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பெரிய நிலச்சுவான்தாரர்களாலும் இவர்கள் தயவால் அரசு ஆட்சி நடத்தும் அரசாங்கத்தாலும் தானே தவிர உண்மையில் ஜாதி ஆணவக் கொடுமையால் தாழ்த்தப்பட்டும், முதலாளிகள், லேவா தேவிக்காரர்கள் கொள்ளையால் கஷ்டப்படுத்தப்பட்டும், நிலச்சுவான் தாரர்கள் கொடுமையால் துன்பப்படுத்தப்பட்டும் பட்டினி கிடக்கும் ஏழை மக்களுக்கு இம்முறையைத் தவிர வேறு முறையில் தங்களுக்கு விடுதலை இல்லை என்கின்ற உணர்ச்சி பெருகிக்கொண்டே தான் இருக்கின்றதே தவிர சிறிதும் குறைந்ததாகவில்லை.

தவிர பொதுவாகயிருக்கப்பட்ட ஒருபொது மனிதனிடம் இன்றைய நிலைமையை இரு தரப்பாரும் எடுத்துச் சொல்லி எது நல்லது? உலகம் எப்படி இருக்க வேண்டும்? என்று தீர்ப்புக் கேட்டால் இன்று பீரார் ஏழை மக்கள் செய்த காரியம் மிகச் சரியென்றும் இதை வெகு நாளைக்கு முன்னமே செய்து இருக்க வேண்டும் என்றும்தான் சொல்லுவானே தவிர இன்றைய பார்ப்பனத் தன்மையையும் பணக்காரத் தன்மையையும் ஒருநாளும் ஒப்புக் கொள்ளவே மாட்டான்.

அன்றியும் இம்முறையை நாமும், அதாவது நம் நாட்டு மக்களும் அநேகமாய் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதத்தில் இன்றும் கையாடிக் கொண்டுதான் வருகின்றோம். உதாரணமாக இன்றைய சமூக சீர்திருத்தக் கொள்கையோ, ஜாதி ஒழிப்புக் கொள்கையோ, சுயமரியாதைக் கொள்கையோ, சுயராஜ்யம் கேட்கும் கொள்கையோ பூரண சுயேச்சைக் கொள்கையோ ஆகியவைகள் எல்லாம் இந்த சமதர்ம பொதுவுடைமைக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டதேயாகும். அதாவது இவையெல்லாம் பலத்தையும், கிளர்ச்சியையும், சண்டித்தனத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு, கொடுக்க இஷ்டமில்லாதவனிடத்தில், இணங்க இஷ்டமில்லாதவனிடத்தில் தட்டிப்பிடுங்குவதோ வலுக்கட்டாயமாய் பறிப்பதோ ஆகிய குறியைக் கொண்டதேயாகும். அதிலும் சுயராஜ்யமோ பூரண விடுதலையோ கேட்பதை விட - அடையக் கைக்கொண்டிருக்கும் இன்றைய முயற்சியைவிட ஜாதி

ஒழிப்புது என்பது மிகுதியும் சமதர்மமும் பொது உடைமைத் தன்மையும் கொண்டதாகும்.

ஏனெனில் சுயராஜ்யமும், விடுதலையும் மனித சட்டத்தை மீறி மனித ஆக்கியை மீறி பலாத்காரத்தில் சண்டித்தனத்திலே அடையக் கருதுவதாகும். ஜாதி ஒழிப்புது என்பதோ கடவுள் கட்டளையையும், ஆக்கியையும், கடவுள் சட்டத்தையும் மீறி பலாத்காரம் சண்டித்தனம் ஆகியவைகளையும் அதற்கும் மேம்பட்டது ஏதாவது இருந்தால் அதையும் உபயோகப்படுத்தி அடியோடு ஒழிக்க முயற்சிப்பதாகும்.

ஆகவே மனிதன் ஒவ்வொருவனும் இன்று எந்த விதத்திலும் சம தர்மத்தையும், பொது உடைமைத் தத்துவத்தையும் அடைய முயற்சித்துக் கொண்டுதான் இருக்கின்றான் என்பது நன்றாய் விளங்கும்.

எனவே, இன்று மனிதன் எப்படியும் சட்டம் மீறிவிட்டான். பலாத்காரத் துக்கும் துணிந்துவிட்டான். ஆனால் அம்மாறுதல்களாலும் துணிவுகளாலும் தோன்றப்படும் எண்ணங்களை மாத்திரம் செய்கையில் செய்ய தன்னால் ஆகுமா ஆகாதா என்று யோசித்துப்பார்த்து தன்னால் ஆகும் என்று நினைக்கின்ற முறைகளை எல்லாம் கையாடிக்கொண்டும் ஆகாது என்பவைகளை மாத்திரம் பிரயோகிக்க முடியாமல் தவித்துக் கொண்டும் இருக்கின்றானே ஒழிய சட்டத்திற்கு பயந்தோ நீதிக்கு பயந்தோ அவை தர்மமல்ல என்று கருதியோ ஒன்றையும் எவனும் செய்யாமல் விட்டுக் கொண்டிருக்கவில்லை.

ஆதிக்கத்தில் இருக்கின்றவன் தன் ஆதிக்கம் என்றைக்கும் நிலைத்திருக்க ஒரு சட்டம் செய்து கொண்டிருப்பானேயானால் அடிமைப்பட்டு, தாழ்த்தப்பட்டு, கொடுமை செய்யப்பட்டு, இழிவுபடுத்தப்பட்டு, பட்டினியால் கஷ்டப்படுத்தப்பட்டு இருக்கின்றவன் எத்தனை நாளைக்கு அவ்வாதிக்கக் காரன் செய்துகொண்ட அந்த சட்டங்களுக்கு பயந்து அடங்கியிருக்க முடியும்? என்பதை யோசித்துப்பார்த்தால் சட்டத்திற்கு அடங்கி நடந்து வந்த நாள்கள் எல்லாம் முட்டாள்த்தனமாய் வீணில் கழித்த நாள்கள் என்பது எவனுக்கும் விளங்காமல் போகாது. இன்றைய தினம் உலகில் எல்லா ஆதிக்கக்காரனுக்கும் நரகமும் சட்டமும் தன் ஆயுதமாயிருக்கின்றதே தவிர நியாய மும் நீதியும் யாருக்கும் ஆயுதமாயில்லை என்று உறுதியாய்ச் சொல்லுவோம்.

“அன்றியும், சட்டப்படிக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு அரசாங்க ஆதிக்கத்தை அழிக்கக் கருதி சட்டம் மீறுகின்றோம்”. என்பது உலகத்தாரால் குற்றமல்ல, அநீதியல்ல என்று குடிகளாலும், பணக்கார முதலாளிகளாலும் கருதப்படுமானால்

“சுதந்திரத்தை உத்தேசித்து” “விடுதலையை உத்தேசித்து” என்று தங்களுக்கு இஷ்டமில்லாத சட்டத்தை மீறி நடப்பவர்களை தடியால்

அடிப்பதும், மண்டையை உடைப்பதும் குற்றமல்ல அநீதியல்ல என்று ஒரு அரசாங்கத்தால் கருதப்படுமானால்

இரு கூட்டத்தின் பயனாலும் ஒருவரை ஒருவர் சுட்டுக் கொல்லப்பட நேர்ந்தும் அதைப்பற்றி கவலையில்லாமல் பழய காரியங்களையே தொடர்ந்து நடத்துவது குற்றமில்லை அநீதி அல்ல என்று கருதப்படு மானால்,

“உயர்ந்த ஜாதிக்காரன் என்பவனை ஒழிப்பதும், பணக்காரன் என்பவனை கொள்ளை அடிப்பதும் கடன் கொடுத்தவன் என்பவனின் ஆதாரத்தை நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்துவதும் ஏராளமான தானியம் வைத் திருப்பவனை கட்டிப்போட்டு தானியங்களை அள்ளிக்கொண்டு போய் வயிற்றுப்பசியை தீர்த்துக் கொள்வது” என்பதும் அந்நாட்டு ஏழை மக்களுக்கு குப் பட்டினியால் வாடுகின்றவர்களுக்கு, இழிவுபடுத்தப் பட்டவர்களுக்கு எப்படி குற்றமாகுமென்பது நமக்குத் தோன்றவில்லை.

அன்றியும் முன்னே குறிப்பிட்ட காரியங்கள் எல்லாம் அதாவது சுயராஜியம் பூரண சுயேச்சை என்பவைகள் கேட்கப்படுவதும், கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லப்படுவதும் தின்றுகொளுத்து பேராசையால் பலத் திமிரால் நடைபெறப்படுபவைகளாகும். ஆனால் பின் குறிப்பிட்ட செய்கை கள் அதாவது பீரார் ஏழைமக்கள் செய்த காரியம் இழிவைப் போக்கவும், பட்டினியால் மடிபவர்களின் ஜீவனத்திற்கு ஆகவும் மனிதன் செய்து தீரவேண்டிய இயற்கை உணர்ச்சியைப்பற்றிய தாகுமென்றே நமக்குப் படுகின்றது.

எது எப்படி இருந்தாலும் கையில் வலுத்தவன் என்கின்ற முறையிலும் உயிருக்குத் துணிந்தவன் என்கின்ற முறையிலும், எவனுக்கும் எதுவும் செய்ய இன்றைய உலகத்தில் பாத்தியமிருக்கின்றதை நம்மால் மறுக்கமுடியவில்லை. ஆகவேதான் அது இன்று உலகதர்மமா யிருந்தும் வருகின்றது. ஆகவே அது தப்பு, இது தப்பு என்று பேசுவதெல்லாம் கையா லாகாத தன்மையாகதான், வீண் பேச்சாகத்தான் காணப்படுகின்றனவே ஒழிய அவற்றில் சத்தியம் இருப்பதாய் காணப்படவில்லை.

உதாரணமாக பரமார்த்திகம் என்று சொல்லப்படுவதும் 50 கோடி மக்கள் பின்பற்றுவதும் பூஜிப்பதுமாயிருக்கும் பைபிள் என்னும் கிறிஸ்தவ வேதத்தைப் பறிமுதல் செய்வதும், அதைப் படிப்பவர்களைத் தண்டிப்பதும், இவற்றிற்கு எதிராய் இருப்பவர்களை தூக்கில் போடுவதுமாய் இருக்கும் தன்மை இன்று உலகில் நடக்கப் பலர் பார்க்க கேட்க சர்வ சாதாரண மாகிவிடவில்லையா?

அதுபோலவே சுமார் 30 கோடி மக்கள் பின்பற்றுவதும், பூஜிப்பதும், கடவுள் வாக்கு என்று சொல்லப்படுவதுமான குர்ஆன்

என்னும் இஸ்லாமிய வேதவாக்கியங்கள் பறிமுதல் செய்யப்படுவதும், தடுப்பவர்களை தண்டிப்பதுமான தத்துவம் தாண்டவமாடுவதையும் பார்க்கவும், கேட்கவும் சாதாரணமாகி விடவில்லையா?

இவைகள் மனித சுதந்திரத்திற்காகவும், மனிதன் முற்போக்கிற்காகவும் என்று உண்மையாய் கருதியே செய்யப்பட்டு வருவதாக அநேகர் உணர்ந்து திருப்தி அடைந்தும் ஆய்விட்டதே.

உலகத்தில் இவைகள் எல்லாம் சர்வ சாதாரணமாகிவிட்ட பின்பு ஒருவன் பொருளை - ஒருவன் கஷ்டத்தை - ஒருவன் சட்ட சாக்காலும் தந்திர சக்தியாலும் அனுபவிப்பதென்றால் இனி அந்தத் தன்மைகள் எத்தனை நாளைக்கு இருக்கமுடியும்?

இனிமேல் அதாவது இன்றையதினம் எவ்வளவு பலவீனமான ஒரு அரசாங்கமாய் இருந்தாலும் அவ்வரசாங்கத்தை அழித்து வேறு அரசாங்கத்தை ஸ்தாபிப்பது என்கின்ற கொள்கையில் யார் என்ன திட்டம் ஏற்படுத்திக் கொண்டு வேலை செய்தாலும் இனி ஒருக்காலமும் அதில் எவரும் வெற்றி பெற முடியவே முடியாது என்று உறுதியாய்ச் சொல்லுவோம். ஏனெனில் அது ஒரு கூட்டத்தாரிடம் உள்ள ஆதிக்கத்தை மற்றொரு கூட்டத்தார் கைப்பற்றி ஆட்சி செலுத்தப்பார்ப்பதாகுமே ஒழிய அது பொதுஜனங்களுக்கு பயன்படுவதாகாது.

ஆதலால் அம்மாதிரி முயற்சியில் ஆகூடியில் பங்குபெற ஆசைப்படுபவர்களும், அவர்களது சிப்பந்தி சிஷ்யகோடிகளும் அவர்களால் ஏமாற்றப்பட்டவர்களும் தான் அதில் இனி ஈடுபட முடியுமே தவிர உண்மை யான பொது ஜனங்கள் ஒரு காலமும் ஈடுபடமாட்டார்கள்.

அப்படிக்கில்லாமல் அதிகமாய் அளவுக்கும், தகுதிக்கும் மீறி அனுப விப்பவனிடம்-வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றவனிடம் உள்ளது எதையும் கைப்பற்றுவது, அதை எல்லோருக்கும் சமமாய்க் கொடுப்பது என்கின்ற கொள்கை மீது எந்தத் திட்டம் வைத்து வேலை செய்தாலும் எல்லாப் பொது மக்களும் அதில் சேரக்கூடும். சேருவதனால் பயனும் பெறக்கூடும். ஆனால் அது சாத்தியமா என்று பலர் கருதக்கூடும். இந்த இடத்தில் சாத்தியமா என்று கருதுவதற்கு முன் இது நியாயமா அல்லவா என்று யோசித்துப் பார்த்து நியாயம் தான் என்ற முடிவுக்கு வந்தார்களேயானால் அவர்களுக்கு உண்மை யான உணர்ச்சி இருக்குமானால் பிறகு அங்கு இது சாத்தியமா? என்கின்ற கேள்விக்கோ, யோசனைக்கோ இடமே இருக்க நியாயமில்லை. இருந்தாலும் அதைப்பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை. நம்மை அறியாமலே நமக்கு அந்த நியாய உணர்ச்சி வெற்றியடையச் செய்துவிடும். அன்னிலையில் - அத் தருமத்தில் இன்று வெற்றி பெற்றதேசங்கள் எல்லாம் இது சாத்தியமா என்று கருதிப்பார்த்து வெற்றி பெற்றவை அல்ல. மற்றெப்படி

என்றால் நியாயமா என்று பார்த்து நியாயம்தான் என்று மனப்பூர்த்தியாய் திருப்திப்பட்ட பின்பேயாகும். ஆதலால் இங்கு சாத்தியமா என்ற யோசனைக்கு சிறிதும் வேலையில்லை.

ஆகவே இன்று வெள்ளைக்கார அரசாங்கம் விட்டால், அடுத்த அரசாங்கம் நமது சமதர்ம அரசாங்கமும் பொது உடமை அரசாங்கமுமாகவே தான் இருக்கவேண்டுமே ஒழிய வெறும் ராமராஜ்ஜிய - சுயராஜ்ஜிய - மோகடி- நரகப் பூச்சாண்டி ராஜ்ய அரசாங்கமாக இருக்கக் கூடாது என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதற்கே அந்த சேதியை ஆதாரமாய் வைத்து இதை எழுதினோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 04.01.1931

கதேசி

தலைவர் அவர்களே! சகோதரர்களே!! நான் எதிர்பாராமல் திடீரென்று கூப்பிடப்பட்டுவிட்டேன். இங்கு பேச வேண்டிய அவசியமிருக்குமென நான் கருதவேயில்லை. தங்கள் அழைப்பிற்கிணங்கியும் எனது நண்பரும் சகோதரவாஞ்சையும் உள்ள திரு. நடேச முதலியார் அவர்கள் தலைமை வகித்து நடத்தும் விழாவுக்கு நான் அவசியம் வரவேண்டுமென்றும் ஆசைப்பட்டு வந்தேன். ஆனால் திடுக்கிடும்படியாக அழைக்கப்பட்டு விட்டேன். மற்ற இடங்களில் பேசுவதற்கு எனக்கு எவ்வளவு உற்சாகமும் ஆசையும் இருக்குமோ அவ்வளவு உற்சாகமும் ஆசையும் இங்கே பேச எனக்கு உண்டாகவில்லை. மற்றும் என் மனதிற்கு வருத்தமாகவே இருக்கின்றது.

ஏனெனில் இந்த சங்கமானது எந்தத் திட்டத்தில் நடைபெற இருக்கின்றதோ அத்திட்டங்களுக்கு நேர்மாறான அபிப்பிராய முடையவனாகிய நான் இன்று இந்த கொண்டாட்டமான தினத்தில் அதற்கு நேர் விரோதமாக பேசுவ தென்றால் அது யாருக்கும் கஷ்டமாகவே இருக்கும்ல்லவா? ஆனாலும் தலைவர் அவர்கள் இவ்விஷயத்தில், எனது அபிப்பிராயத்தையும் யோசனையையும் சொல்ல வேண்டுமெனக் கேட்டதாலும் என்னைக் கேட் காமலே, பேசவேண்டுமாய் கூப்பிட்டு விட்டதாலும் நான் இவ்விஷயத்தில் எனது அபிப்பிராயத்தை சொல்லிவிடுகிறேன். அதைத் தாங்கள் தங்கள் சொந்த அறிவைக் கொண்டு யோசித்துப்பாருங்கள், சகோதரர்களே! நமது மக்களுக்கு மூடநம்பிக்கையில் அதிகப்பழக்க மேற்பட்டுவிட்டதால் பகுத்தறிவை உபயோகிப்பது என்பது மிகுந்த கஷ்டமான காரியமாக இருக்கின்றது. ஆனாலும் சில முக்கிய விஷயங்கள் மூட நம்பிக்கையால் கெட்டுப் போகாமல் இருப்பதற்காக சிறிது கஷ்டத்துடனும் நஷ்டத்துடனும் பகுத்தறிவைக் கிளறி விடவேண்டியதாகின்றது. சகோதரர்களே! நாட்டுக்குக் கெடுதியான ஒருவேகம் மூடநம்பிக்கையின் பயனாய் ரயில் வண்டி மாதிரி போய்க்கொண்டிருக்கின்றது. ரயில்வண்டி கூடாது என்று சொல்லும் ஒருவன் அதை இல்லாமல் செய்துவிட ஓடும் ரயிலுக்கு முன்னால் போய் நின்று தடுப்பதால் என்ன பயன் விளையுமோ அந்தப் பயன்தான் எனது அபிப் பிராயத்திற்கு விளையும் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆதலாலேயே நேர் வேகத்தில் போய் முட்டிக் கொள்ளாமல் அதன் அஸ்திவாரத்தில் வேலை செய்யவேண்டுமென்று கருதி அநேக

விஷயங்களில் நான் நிதானமாய்ப் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன். ஆனாலும் இந்த மாதிரி தவிர்க்க முடியாத சந்தர்ப்பங்களில் பட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஆகிலும் நடப்பது நடக்கட்டும் என்றேதான் இப்போது பேசப்போகிறேன்.

சகோதரர்களே! உங்கள் சங்கக் கொள்கையில் அதாவது சுதேச ஜவுளி வர்த்தக சங்கம் என்பதில் நீங்கள் கருதி இருக்கும் சுதேசக் கைத் தொழில் கைநெசவு, கைநூற்பு என்கின்றவைகளையே முக்கியத் திட்டங்களாய் வைத் திருப்பது என்பதில் நான் விரோதமான அபிப்பிராயமுடையவனா யிருக்கிறேன்.

முதலாவது சுதேசக் கைத்தொழில் என்பதையே எடுத்துவிட வேண்டுமென்றும் அந்த உணர்ச்சி கூடாதென்றும் சொல்லுகின்றேன். சுதேசத் தொழில் என்று இருந்தாலும் பாதகமில்லை. ஒவ்வொரு தொழிலும் கையால் செய்ததாகவே இருக்கவேண்டும்மென்று நாம் எதிர்ப்பார்க்கக்கூடாது. நமது நாட்டுப் பொருளாதாரத்திற்கும் தொழில் பெருக்கத்திற்கும் கைத் தொழி லையே அதாவது கையினால் செய்யும் தொழிலையே விர்த்தி செய்வதும் புத்துயிர் அளிப்பதும் ஆதரிப்பதும் என்பதான காரியங்கள் தொழிலுக்கும், பொருளுக்கும் தொழிலாளிக்கும் கேடு செய்வதாகும். முக்கியமாக கதர் என்று சொல்லும் விஷயம் இன்னமும் மோசமானதாகும். அதனால் தொழில் முறை விர்த்தியுமில்லை. பொருளாதார விர்த்திக்கும் இடமில்லை. தொழிலாளி களுக்கும் பயன் இல்லை. அதுபோலவே தான் கைத்தறி, கை நெசவு என்பவைகள் எல்லாம் தொழில்முறைக்கு கேடுவிளைவிப்பதும் தொழிலாளிகளின் முற்போக் குக்கும், விடுதலைக்கும் எதிரியுமானதாகும். அது நாகரிக முற்போக்கடைய வேண்டிய நாட்டிற்கு சிறிதும் பொருந்தாததுமாகும் அன்றி யும் இந்த உணர்ச்சி சமதர்மத்திற்கும் பொது உடைமை தத்துவத்திற்கும் மாறானதுமாகும். இவை மாத்திரமல்லாமல் இயற்கைக்கும் அதோடு மனிதத் தத்துவத்திற்கும் முரண்பட்டதும் காரியத்தில் சித்தி பெறாமல் போவதோடு தானாக ஏற்படும் முன்னேற்றத்தையும் தடுப்பதுமாகும்.

சகோதரர்களே! இன்றைக்கு கதர் ஏற்பட்டு 10, 12 வருஷங்களாகியும் சுமார் 40,50 லட்ச ரூபாய் இத்தொழில்முறை பிரசாரத்திற்கு மாத்திரம் இந்நாட்டு மக்கள் பணம் செலவு செய்யப்பட்டு அநேகரை இதில் ஈடு படுத்தியும் என்ன பலன் ஏற்பட்டது? என்பதை கவனியுங்கள். இதற்காகவே கூட்டப்பட்ட இந்தக் கூட்டத்தில் 100 க்கு 5 பேராவது கதர் கட்டினவர்கள் காணப்படுகிறீர்களா? அப்படித்தான் சற்றுக் குறைவாகவேக் காணப் படுவதாக வைத்துக் கொண்டாலும் இவர்கள் தங்களது பெண்டு பிள்ளை களுக்கு 1000ல் ஒருவர் வீதமாவது

வாங்கிக்கொடுத்து அதைப்பயன்படுத்து கிறவர்கள் இக்கூட்டத்திலாவது உண்டா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

இதை நான் இந்த கதர் அபிமானிகள் மீது குற்றமாகச் சொல்லவரவில்லை. ஆகாத முடியாத - இயற்கைக்கும் மனிதத் தன்மைக்கும் விரோதமான காரியத்தில் ஏதோ வேகத்தில் ஏதோ ஒரு காரியத்தை உத்தேசித்து தலையிட்டுவிட்டு விழிக்க நேரிட்டுவிட்டது என்றுதான் சொல்லுகின்றேன். கதர் ஏழைகளுக்குச் சோறு போடுகின்றது என்பது பொருளற்ற வார்த்தை யேயாகும். அது சில இடங்களில் வேண்டுமென்றே ஏமாற்ற உபயோகப் பட்டு வருகின்றது. பாமர ஜனங்கள் இதை நம்பி ஏமாந்து விடுகின்றார்கள். கதரின் தத்துவத்தால் இந்த நாட்டில் யாரும் பலனடைவதில்லை. பலனடையவும் முடியாது. ஆனால் கதரைப்பற்றி திரித்தும் குழப்பியும் பிரசாரம் செய்வதால் சிலர் அதுவும் மற்றவர்களுடைய அளவுக்கு மீறிய நஷ்டத்தால் பயனடைகின்றார்கள். எப்படியென்றால் நேற்று நான் திருவாரூரில் இருந்து வரும்போது என் கூட இச்சங்கத்தின் தலைவர் மில், கதர் வியாபாரி ஜனாப் முகமது சுல்தான் சாயபு அவர்கள் கூட்டாளி திரு. வ.ப.மா. முதலியார் பிரயாணம் செய்தார். அவரிடம் நான் சில விபரம் தெரிந்தேன். அதாவது பதினெட்டு நெம்பர் மில் நூலினால் நெய்யப்பட்ட துணி 50 இஞ்ச அகலம் கெஜம் ஒன்றுக்கு 3 அணா 6 பைக்கு விற்பதாகச் சொன்னார். ஆனால் அதே அகல நீளம் கதர் 18நெம்பர் நூலாய் இருந்தால் கஜம் 12 அணாவுக்கு மேல் அடங்குவதாகவும் 10நெம்பர், 8நெம்பராய் இருந்தால் கஜம் 9 அணாவுக்கு கொடுக்கலாம் என்றும் சொன்னார்.

ஆகவே மக்கள் 0-3-6-க்கு பதிலாக 9 அணா 12 அணா போடுவதால் மாத்திரம்தான் 'ஏழைகள் பிழைக்கலாம்' என்று சொல்லப்படுகின்றதே தவிர அத்தொழிலினால் யாரும் பிழைப்பதில்லை. ஆகவே இது பார்ப்பனர்கள் பிழைக்க என்று மற்றவர்களுக்குக் கடவுள் பேரால் போடும் ஒரு முட்டாள் வரிபோல் வேறு சிலர் பிழைக்க என்று கதர் வரி என்பதாகக் கதர் கட்டுப வரிடம் வசூலிக்கப்படும் ஒருவித வரித்திட்டமேயொழிய கதர் ஒரு தொழில் திட்டமல்லவென்றும் அதனால் யாரும் யோக்கியமாய் பிழைக்க முடியாது என்றும் நான் உறுதியாய்ச் சொல்லுவேன்.

கதர் பக்தர்களுக்கு இது புரியாவிட்டாலும் கதர் கர்த்தாக்களுக்கு இந்த அபிப்பிராயம் புரிந்ததுதான். ஜனங்கள் கண்விழித்துப் பிறகு அவர்களும் தங்கள் அபிப்பிராயங்களை இப்போது மாற்றிக்கொண்டார்கள். உயர்திரு. காந்தி அவர்களே இப்போது இன்று

நடைபெறும் கதர் திட்டம் பயன்படாது என்று கருதி ஒரு யந்திரம் கண்டுபிடிக்க ஆசைப்பட்டு குறைந்த நேரத்தில் கொஞ்ச கஷ்டத்தில் அதிகமான அளவு நூல் நூற்கும்படியான ஒரு புதிய இயந்திரத்தைக் கண்டுபிடிப்பவர்களுக்கு லட்ச ரூபாய் பரிசு கொடுப்பதாக விளம்பரம் செய்திருக்கிறார். அதன் கருத்து என்ன? கைத்தொழிலிலிருந்து - கைராட்டினத்திலிருந்து யந்திரத் தொழிலுக்கு - யந்திர ராட்டினத்திற்கு பாய்ந்திருக்கிறார் என்பதல்லவா? என்று கேட்கின்றேன்.

அப்படிப்பட்ட யந்திரம் கண்டுபிடித்தால் கைராட்டினம் என்ன கதியாவது? இப்போது கைராட்டினத்தில் நூல் நூற்ற “ஏழைகளுக்கு நாளைக்கு வழி என்ன?” இந்த கதர் என்ன கதியாவது? என்பதை நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள். தவிரவும் கதர் கர்த்தாக்களே கதர் விஷயத்தில் பலவித அபிப்பிராயம் சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

அதாவது, கதரே தான் இந்தியாவின் விடுதலை என்று ஒருவரும், யந்திரங்கள் வரும்வரை கதர் என்று ஒருவரும், வேலையில்லாத நேரத்தில் வேலை கொடுக்க என்று ஒருவரும், வேறு தொழிலுக்கு மார்க்கம் கண்டு பிடிக்கும் வரைதான் கதர் என்று ஒருவரும் சும்மா இருக்கும் ஒய்வு நேரங்களில் ஆண் பெண் சகலரும் கதர் நூல் நூற்பதின் மூலம் ஜவுளியே சும்மா கிடைத்து விடும் என்று ஒருவரும், கதர் சுற்றுவதில் ஒரு ஓங்காரம் - பிரணவ சப்தம் ஏற்பட்டு எதிரிகளை அழித்து விடும் என்று ஒருவரும், இந்தப்படி கடவுளுக்கு லக்ஷணம் சொல்லுவதற்கு மேலாகக் கதருக்கு லட்சணம் சொல்லுகின்றார்கள். ஆனாலும் கடைசியாக ஒரு வரியாக வசூலிக்கப்பட்டு சிறிது பாகமே ஏழைகளுக்குப் போய்ச் சேரும் படியான செப்பிடு வித்தையாகவே முடிந்துவிட்டது. நிற்க.

மற்ற தொழில் விஷயங்களிலும் கைத்தொழில் என்கின்ற மனப் பான்மையை விட்டொழிக்க வேண்டும். கைத்தொழில் சாமான்களையே ஆதரிப்பது என்கின்ற மனப்பான்மையையும் விட்டொழிக்க வேண்டும். இது பயன்படாத காரியமாக ஆகிவிடும். இன்றைய தினம் நம் நாட்டில் அநேக “கைத்தொழில் விற்பனர்களுக்கு” வேலையில்லாமல் போய் விட்டது. வேலை கொடுக்கவும் நம்மால் முடியாமல் போய்விட்டது.

உதாரணமாக ஒரே தையல் ஊசியையும் குண்டுசியையும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இந்த நாட்டில் அதை கையினால் செய்யத் தெரிந்தவர்கள் ஏராளமாய் இருக்கின்றார்கள். மேலும் செய்யும்படி ஆயிரக்கணக்கான மக்களைப்பிடித்து வேலை சொல்லிக் கொடுத்துத் தயார் செய்யமுடியும். ஆனால் நம்மில் ஒருவராவது அதை வாங்குவோமா? ஒரு சமயம் காந்தி போன்ற ஒருவர் “மகாத்மாவாகி” பல லக்ஷக்கணக்கான ரூபாய்களை செலவு செய்து பிரசாரம் செய்து

அதனால் பிழைக்க வேண்டிய பலரை ஏற்படுத்தி மோகஷம் கிடைக்கும் என்பதுபோல் “கை ஊசி வாங்கினால் சுயராஜ்யம் கிடைக்கும்” என்று பிரசாரம் செய்தால் இப்போது கதர் வாங்குவதுபோல் சிலராவது வாங்குவார்களா? என்பதும் சந்தேகந்தான் என்றாலும் அநேகமாய் அந்த ஊசிகளை வாங்கமாட்டார்கள் என்றுதான் சொல்லுவேன். ஏன்? வேலை நயமில்லாததாலா என்றால் அதுவல்ல. மற்றென்னவென்றால் அதை வாங்க நமது மக்களுக்கு விலை சரிப்படாது. ஏனெனில் ஒரு ஊசி செய்ய நமது கைத்தொழில் முறையில் செலவாகும் நேரத்தில் பல ஆயிரம் ஊசிகள் இயந்திரத்தொழில் முறையில் நம்பிக்கையுள்ளவரால் செய்யப்பட்டு விடுகின்றது. ஆகவே ஒரு காசுக்கு 12 ஊசி விற்கும்போது ஒரு ஊசிக்கு 12 தம்பிடி கொடுப்பதென்றால் யாரும் சம்மதிக்க முடியவே முடியாது என்பது தான்.

அதுபோலவேதான் மற்ற விஷயங்களும். ஆகவே கைத்தொழில் பைத்தியத்தை விட்டு விடவேண்டும். இயந்திரத் தொழில் முறையை ஆதரிக்க வேண்டும்.

அன்றியும் கைத்தொழில் கைத்தொழில் என்பது பொதுவுடைமை தர்மத்திற்கு விரோதமானது என்பதை ஞாபகத்தில் வைப்புகள். முதலாளி தொழிலாளி என்கின்ற பாகுபாடு இருக்க வேண்டும் என்கின்ற மனப் பான்மையுடையவர்கள் தான் கைத்தொழில் கைத்தொழில் குடிசைத் தொழில் என்று கட்டியமுடவர்களே தவிர சமதர்மமும் பொதுவுடைமை தத்துவமும் கோருபவர்கள் கைத்தொழிலை அதாவது இயந்திர உதவியில்லாமல் செய்யப் படும் தனிப்பட்டவர்கள் தொழிலை, விரும்பமாட்டார்கள். கைத் தொழில் என்பதே வர்ணாச்சிரம தர்மத்தின் அடிப்படையாகும். திரு. காந்தியவர்கள் சொல்லுகின்ற வர்ணாச்சிரம தத்துவமேதான் கதர் முதலிய கைத்தொழில் முறைகள். எப்படியெனில் அவர் மக்கள் பரம்பரைத் தொழில்களையே (பரம்பரை முறையில்) செய்ய வேண்டும் என்கிற கருத்துடையவர். ஆகவே தொழிலாளி மகன் தொழிலாளியாகவும் முதலாளி மகன் முதலாளியாகவும் இருப்பதற்காகச் செய்யப்படும் மறைமுகமான பிரசாரமே தான் இந்த கதர், கைத்தொழில், குடிசைத்தொழில் என்பவைகளாகும். சமதர்மமும் பொது வுடைமை தத்துவமும் ஏற்படவேண்டுமானால் வர்ணாச் சிரமும் பரம்பரைத் தொழில் முறையும், கைத்தொழில் முறையும் முதலில் ஒழியவேண்டும்.

அன்றியும் கைத்தொழில் செய்வதன் மூலமேதான் அதாவது மக்களுக்கு சரீரத்தில் பாடுபடும்படியான வேலை கொடுத்து அவர்களை வாட்டி வளவை நிமிர்த்துவதான் மக்களுக்கு ஜீவனத்திற்கு வழி ஏற்படுத்த லாம் என்று சொல்லுகின்றவர்கள் கூற்றையும் நான் ஒப்புக் கொள்ளமுடியாது. அந்த முறையையும் நான் ஏற்கமுடியாது.

ஏனெனில் அவர்கள் மக்கள் பிறந்ததும் வளர்ந்ததும் இருப்பதும் தொழில் செய்து சரீர பிரயாசைப்பட்டு உழைத்து சாப்பிடத்தான் இருக்கின் றார்கள் என்று கருதும் எண்ணத்தினாலேயே மக்களைக் கீழ்மைப்படுத்தி விட்டார்கள். ஆனால் இந்தப்படி சொல்லிக்கொண்டு இருக்கின்ற மக்களில் சிலர் மாத்திரம் உட்கார்ந்து கொண்டு பாடுபடாமல் ஜீவிக்க என்று பிறந்து வளர்ந்து வாழ்வவர்களாகக் கருதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதை மோசடி யான எண்ணமென்றே சொல்லுவேன்.

கஷ்டப்பட்டு சாப்பிடுவதற்கென்றே மனிதன் பிறந்தான் என்று சொல்லுவதானால் மனித சமூகம் இல்லாமல் போவதே மேலான காரியமாகும். “உலகம் வேண்டுமானால் மனித சமூகம் பெருகவேண்டும்” என்று சொல்லுகிறவர்கள் எல்லாம் பெரிதும் மற்ற மக்கள் உழைப்பில் சாப்பிடு கின்றவர்களே யாவார்கள். ஆகவே மக்கள் கஷ்டப்பட்டு தான் ஆக வேண்டும் என்று சொல்லி கஷ்டப்பட மார்க்கம் தேடுவதைவிட மக்கள் இல்லாமலே போவதற்கு செய்யப்படும் காரியம் மிகவும் நல்ல காரியமாகும்.

உதாரணமாக இரண்டு மாட்டை காலையில் 3 மணிக்கு செக்கில் பூட்டி மாலை 7 மணி வரைக்கும் ஓட்டி அடித்து அதன் வாலை முறித்து முதுகுத் தோல்பட்டை வாங்கி கழுத்து பூசனிக்காய் போல் வீங்க வைப்பதன் மூலம்தான் அந்த மாடுகள் வாழமுடியும் என்றால் அப்படிப்பட்ட மாடுகளை எல்லாம் கசாப்புக்கடைக்காரனிடம் ஒப்புவித்து விட்டு இனி மேல் மாடுகளை யாரும் உற்பத்தி செய்யக் கூடாது என்று சட்டம் போடுவதே மேலான காரியம் என்றுதான் சொல்லுவேன். இந்த மாதிரி நிலை யில் ஒரு மாடுகூட பிழைத்திருக்க வேண்டியதில்லை என்பதே எனது அபிப்பிராயம்.

தவிர பொதுவுடைமை தத்துவத்திற்கு, வெள்ளைக்கார ஆக்ஷியேதான் விரோதமாய் இருக்கின்றது என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்ளமுடியாது. நமது நாட்டில் உள்ள வர்ணாச்சிரம தர்மந்தான் அதுவும் திரு. காந்தி சொல்லும் வர்ணாச்சிரம தர்மம்தான் பொது உடைமைக்கு விரோதமானதாகும். இந்த வர்ணாச்சிரம தர்மம்தான் இந்த நாட்டுக்கு வெள்ளைக்கார ஆக்ஷி முதலிய வெளிநாட்டு முதலாளிகள் ஆக்ஷியை கொண்டு வந்துவிட்டதாகும். இன்னும் அவ்வாக்கியை நடத்திக் கொடுப்பதே -அதைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதே நமது நாட்டு வர்ணாச்சிரம தர்மமுறையேதான் ஆகும்.

முதலாளி தொழிலாளி என்ற முறையும் வர்ணாச்சிரம தர்ம முறையில் பட்டது என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள். அந்த முறையில் தான் இப்போது நமது நாட்டில் மஞ்சள் புரோகிதர்களும், மஞ்சளும் கருப்பும்

கலந்த அரசர்களும், ஜமீன்களும், மிராசுகளும், வியாபாரிகளும் இருக்கின்றார்கள் என்பதோடு இவர்களுடைய பத்திரத்திற்கென்றே வெள்ளை முதலாளிகள் வருவிக்கப் பட்டு காப்பாற்றப்படுகின்றார்கள். ஆகவே நமது நாட்டு மேல் கண்ட புரோகிதர்களும், அரசர்களும், ஜமீன்களும் முதலாளிகளும் பரம் பரை முறை, முறை-பாத்தியமே பிறப்பு உரிமை என்பவைகள் எல்லாம் அடியோடு ஒழியும் போது அதைப் பிடித்துத் தொங்கிக் கொண்டு -அதன் பலத்தால் இருக்கும் வெள்ளை முதலாளி ஆக்ஷி கசகசவென்று நசுக்கிவிடும். அதில் சிறிதும் சந்தேகமேயில்லை. தவிர யந்திரங்கள் வந்தால் மக்களுக்கு வேலை கிடைக்காது என்று சொல்லப்படுகின்றது.

இதுவும் முதலாளி, தொழிலாளி தத்துவ வர்ணாச்சிரம தர்மத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதேயாகும். எதற்காக ஒருவனுக்கு சதா தொழில் இருக்கவேண்டும்? புலி, கரடி, சிங்கம், நாய், குரங்கு பகி ஆகியவை களுக்கு சதா தொழில் இருந்தும் கொண்டிருக்கின்றனவா? அவை தொழில் செய்துதான் ஜீவிக்கின்றனவா? புரோகிதன், அரசன், ஜமீன், மிராசு, வியாபாரி, உத்தியோகஸ்தன் முதலியவர்கள் சதா சரீரத்தால் வேலை செய்து கொண்டுதான் இருக்கிறார்களா?

மேலும் இவர்கள் எல்லாம் வேலை செய்யாததால் உடல் கெட்டுப் போகின்றதே என்று சரீராப்பியாசம் (நுஓநசஉளைந) செய்து கொண்டிருப்பதை நாம் பார்க்கவில்லையா? ஒரு கூட்டம் சரீரத்திற்கு வேலை இல்லையே என்று சரீராப்பியாசம் செய்யவும் மற்றொரு கூட்டம் ஜீவனத்திற்கு மார்க்கமில்லையே என்று வேலை செய்து கஷ்டப்படவுமாயிருப்பதற்குக் காரணம் வர்ணாச்சிரம சமூக வாழ்க்கை முறையா? அல்லது யந்திரத்தினால் ஏற்பட்ட கெடுதியா? என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

நாட்டில் இருக்கின்ற வேலையையும் மக்கள் எண்ணிக்கையையும் அவர்களுக்கு வேண்டிய ஆகார முதலிய சாமான்களையும் கணக்குப் போட்டு அந்த சாமான்களை யந்திரங்களால் செய்வதன் மூலம் குறையும். நேரத்தைக் கழித்து மிகுதியுள்ள நேரத்தை எல்லா மக்களுக்கும் பங்கு போட்டு பிரித்துக் கொடுத்து அவர்கள் வாழ்நாள் ஜீவனத்திற்கு வேண்டிய முழுக் கூலியையும் கொடுக்க ஆரம்பித்து விட்டால் வேலை சரியாய்ப் போய்விடுமா? இல்லையா? அதாவது ஒரு வாரத்திற்கு ஒரு மனிதனுக்கு இத்தனை மணி நேரம் மாத்திரம் வேலை செய்தால் போதும் என்கின்ற முறையில் பங்கீட்டுக் கொடுத்துவிடவேண்டும். இப்படிச் செய்தால் ஒருவாரத்தில் ஒரு நாள் கூட ஒரு மனிதனுக்கு வேலை செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்படாது. மீத நாட்களில் கஷ்டப்படாமல் சாப்பிடக்கூடும் எதுபோலவென்றால்

தொழிலாளிகளுக்கு நாம் இப்போது தினம் ஒன்றுக்கு 8 மணி 6 மணி என்று திட்டம் போட்டு சட்டம் செய்கின்றோமல்லவா? இதையே வாரத்திற்கு இத்தனை மணி என்று திட்டம் போட்டு விட்டால் தீர்ந்ததல்லவா? அதுபோலவும் உபாத்தியாயர்களுக்கு ஒரு வாரத்திற்கு இத்தனை பீரியட் என்று கணக்குப் போடுவது போலவும் வாரத்தில் ஒரு மணிதன் இத்தனை மணி நேரம்தான் வேலை செய்ய வேண்டும் என்று திட்டம் போட்டோ மேயானால் தொழிலாளிகள் கஷ்டம் தானாகவே நீங்கி விடும். அப்படிக்கில்லாமல் ஜட்கா வண்டி குதிரை போலவும் செக்குமாடு போலவும் வேலை வாங்கிக் கொண்டு அதன் பலன்களையெல்லாம் வேலையை சிறிதும் செய்யாத கூட்டமாகிய புரோகிதர், முதலாளி, மிராசதார் ஆகியவர்களே அனுபவித்தால் வேலை எப்படி கிடைக்கும்? சரியான கூலி எப்படி கிடைக்கும்? என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

ஆகவே சகோதரர்களே, நமது நாட்டுத் தொழில்விந்திக்கு கதர் இடையூறு என்றும், ஏழைகளுக்கு வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு கதர் பயன்படவில்லை என்றும் கதரின் பேரால் விதித்திருக்கும் அதாவது கெஜம் 3 அணா பெறும்படியான துணியை 9 அணா போட்டு வாங்குவதினால் வாங்குகின்றவன் அக்கிரமமாகவும் நிர்பந்தமாகவும் நஷ்டப்படும் கெஜத் திற்கு ஆரணாவிலிருந்து சிறிது பாகமே தர்மத்திற்கு என்று ஏழைகளுக்குப் பயன்படுகின்றதென்றும் தர்மம் வேறு, கைத்தொழில் வேறு, பொருளாதார வியாபாரம் வேறு என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் பொது உடைமை தத்துவதற்கு நமது நாட்டுக் கைத்தொழில் முறையும் புரோகிதன், முதலாளி, ஜமீன்தார், மேல்ஜாதி, கீழ்ஜாதி முறைகளே தான் முக்கிய விரோதிகளேத் தவிர வெள்ளைக்காரன் ஆட்சியே முக்கிய மான தல்லவென்றும் ஆதலால், நீங்கள் இவைகளைக் கவனித்து யோசித்து உங்கள் அபிப்பிராயப்படி நடந்துகொள்வதில் உங்களுக்குப் பூரண உரிமை யுண்டு என்றும் இதுவரை எனக்குப்பட்டதைச் சொன்னேன் என்பதோடு இந்த ஊரில் இப்படி ஒரு சங்கம் ஏற்பட்டு இதனால் வர்த்தகர்கள் ஒற்றுமைப் படவும் மற்றும் -ஷராப்பு வியாபாரிகளும் இதில் கலந்துகொண்டு இருப்பதுமான காரியம் மிகவும் போற்றத்தக்கதேயாகும். தலைவர் அவர்களும் இவ்வளவு தூரம் இதில் பங்கெடுத்து உங்களுக்கு அரிய உபதேசம் செய்தது போற்றத் தக்கதேயாகும்.

குறிப்பு : 10-06-1931 அன்று ஈரோடு சுதேசி ஜவுளி வர்த்தக சங்க ஆண்டு விழாவில் ஆற்றிய உரை.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 14.06.1931

சமதர்ம அறிக்கை

முகவுரை

தற்காலம் உலகில் ரஷியாவிலும், ஸ்பெயினிலும், மற்றும் சைனா முதலிய இடங்களிலும் சமதர்மம், பொதுவுடைமை தர்மம் ஆகியவைகளின் பேரால் அரசாங்குகளும் கிளர்ச்சிகளும் நடைபெற்று வருவது யாவரும் அறிந்த ஒரு உண்மையாகும்.

இவ்வுணர்ச்சியானது ரஷியாவில் தான் முதல் முதல் தோன்றியதாக நமது மக்களில் அனேகர் கருதிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். சமதர்ம உணர்ச்சி சம்பந்தமான சரித்திரத்தைக் கவனித்து ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்களுக்கு இக்கருத்து சரியானதல்ல என்பதாகத் தோன்றும். ஏனெனில், உலகில் சமதர்ம உணர்ச்சி என்பதானது பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே தோன்றியிருப்பதற்கு அத்தாட்சிகளிருக்கின்றன.

சமதர்ம உணர்ச்சி ஒரு எண்ணமாய் ஏற்பட்டு அதன் தத்துவங்களைப்பற்றியும், கொள்கைகளைப்பற்றியும் வெளியில் எடுத்து மக்களுக்குத் தெரியும்படியாக மகாநாடுகள் மூலமும் அறிக்கை மூலமும் வெளிப்பட்டிருப்பதாக நமக்கு விளங்கும்படியாய் காணப்படும் காலமே இன்றைக்கு சுமார் 80, 90 வருஷங்களுக்கு முன்பு என்று தெரிகின்றது. அதாவது 1847 ம் வருஷத்திலேயே லண்டன் மாநகரத்தில் உலகத்திலுள்ள சமதர்மவாதிகளுடைய மகாநாடு (காங்கிரஸ்) ஒன்று நடந்திருப்பதாகவும், அதன் பயனாய் அறிக்கை வெளியிடப்பட்டிருப்பதாகவும் தெரியவருகின்றது. ஆனால் அதை சீக்கிரத்தில் கையாளப்படவும் அனுபவத்திற் கொண்டு வரவும் முயற்சித்த நாடு ரஷியாவாக ஏற்பட்டு விட்டது.

இது சம்பந்தமாக நமக்குக் கிடைத்த ஒரு அறிக்கை சரித்திரத்தில் சமதர்ம உணர்ச்சி பெற்றவர்களில் முதன்மையான முக்கியஸ்தர்கள் ஜெர்மனியர்களாயிருந்தாலும், அதற்காக மகாநாடு கூடினது லண்டன் பட்டணமாய் இருந்தாலும், அதற்கு அப்பொழுதே கிளர்ச்சி நடந்தது பிரான்சு தேசமாயிருந்தாலும், அது முதல் முதல் அனுபவத்தில் கொண்டு வர முயற்சிக்க வேண்டிய இடம் ரஷியாவாகவே ஏற்பட்டுவிட்டது சிலருக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாயிருந்தாலும் அந்தப்படி ஏற்படுவதற்கு நியாயம் இல்லாமலில்லை.

என்ன நியாயமென்று வாசகர்கள் கேட்பார்களேயானால் அதற்கு நமது சமாதானமானது எங்கு அளவுக்கு மீறிய - தாங்க முடியாத கொடுமை நடைபெறுகின்றதோ அங்கு தான் சீக்கிரத்தில் பரிகார முயற்சி

வீறு கொண்டு எழவும் சீக்கிரத்தில் இரண்டிலொன்று காணவுமான காரியங்கள் நடைபெறும்.

எனவே இந்த நியாயப்படிப் பார்ப்போமானால் உலக அரசாங்கங்களிலெல்லாம் ரஷிய ஜார் அரசாங்கமே மிக்கக் கொடுங்கோன்மையாக நடைபெற்று வந்திருக்கின்றது. அதனாலேயே அங்கு சமதர்மமுறை அனுபவத்திற்கு கொண்டு வர வேண்டியதாயிற்று. இந்த நியாயப்படி பார்த்தால் அவ்வித சமதர்ம உணர்ச்சி உலகில் ரஷியா தேசத்தை விட இந்தியாவுக்கே முதன் முதலாக ஏற்பட்டு இருக்கவேண்டியதாகும். ஆனால் அந்தப்படி ஏற்படாமல் இருப்பதற்கு இங்கு அனேகவித சூட்சிகள் நடைபெற்று வந்திருப்பதாலும், சூட்சிக்காரர்கள் இந்திய மக்களை வெகு ஜாக்கிரதையாகவே கல்வி, அறிவு, உலக ஞானம், சுயமரியாதையுணர்ச்சி முதலியவைகள் பெறுவதற்கு மார்க்கம் இல்லாமல் காட்டுமிராண்டித்தன்மையில் வைத்து வந்ததோடு, கடவுள் பேராலும் மதத்தின் பேராலும் ஏற்படுத்தப்பட்ட உணர்ச்சியானது அடிமையாக இருப்பதே கடவுள் சித்தமென்றும், மோகஷ சாதனமென்றும் புகட்டி வந்ததாலும், அதே சூட்சிக்காரர்கள் அடிக்கடி வேற்றரசர்களை அழைத்து வந்து மக்களை மிருகத்தனமான ஆதிக்கத்தால் அடக்கி ஆளச் செய்து வந்ததாலும் உலகில் சமதர்ம உணர்ச்சி முதன் முதல் இந்தியா விலேயே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டியது மாறி ரஷியாவுக்கு முதல் ஸ்தானம் ஏற்பட வேண்டியதாயிற்று.

ஆன போதிலும் கூட இப்போது உலகில் மற்றும் எல்லாப் பாகங்களிலும் ஏற்பட்டு விட்டதின் காரணமாய் இந்தியாவிலும் ஏற்பட வேண்டியது தவிரக் முடியாத அவசியாய் போய்விட்டதால் இங்கும் தலை காட்ட ஆரம்பித்து விட்டது. ஆனால் உலகில் சமதர்ம உணர்ச்சிக்கு விரோதமான தன்மைகளில் மற்ற தேசத்திற்கும் இந்தியாவுக்கும் ஒரு முக்கிய வித்தியாசம் இருந்து வருகின்றது. அதென்னவென்றால் மற்ற நாடுகளில் ஒரு விஷயம் தான் முக்கியமாய் கருதப்படுகின்றது. அதாவது முதலாளி (பணக்காரன்) வேலை யாள் (ஏழை) என்பதுவேயாகும். ஆனால் இந்தியாவிலோ மேல் ஜாதியார்-கீழ் ஜாதியார் என்பது ஒன்று அதிகமாகவும் முதன்மையானதாகவும் இருப்பதால் அது பணக்காரன், ஏழை தத்துவத்திற்கு ஒரு கோட்டையாக இருந்து காப்பாற்றிக் கொண்டு வருகின்றது. ஆதலால் இங்கு சமதர்மத்திற்கு இரட்டிப்பு அதிகமான எதிர்ப்பு இருந்து வருவது கொண்டு சமதர்ம உணர்ச்சி தலை தூக்க முடியவில்லை.

இவ்விபரங்கள் இந்த அளவில் நிற்க, முன் குறிப்பிட்டதான அதாவது சமதர்மக் கொள்கை சம்பந்தமாக அந்தக்காலத்தில் வெளியான ஒரு அறிக்கையை மக்கள் உணரும்படியாக

வெளிபடுத்தலாம் என்று நாம் கருதுவதால் அதை மொழிபெயர்த்து வெளியிடலாம் என்கின்ற கருத்துக்கு மேல்கண்ட வாக்கியங்களை முகவுரையாக எழுதினோம். இனிமேல் வருபவைகள் முழுவதும் அவ்வறிக்கையின் மொழிபெயர்ப்பேயாகும். அதில் நமதபிப்பிராயம் என்பது சிறிதும் இல்லை. ஆகையால் வாசகர்கள் அதை 1847-ஓல் இரண்டு ஜர்மனியர்களுக்கு ஏற்பட்ட அபிப்பிராயம் என்பதாகவே கருதி வாசிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகின்றோம்.

ஈ.வெரா.

குறிப்பு : 1847 ஆம் ஆண்டு இலண்டனில் நடைபெற்ற சமதர்ம காங்கிரசு வேண்டுகோளுக்கிணங்க காரல்மார்க் - பிரடரிக் ஏங்கெல் ஆகியோர் வெளியிட்ட சமதர்ம அறிக்கை (Manifesto of communist party) (1872 இல் முதன்முதல் ஜெர்மனியிலிருந்து ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது) யை தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு செய்து குடி அரசில் வெளியிட்ட போது எழுதிய முகவுரை,

குடி அரசு - நூல் முகவுரை - 04.10.1931

புரட்டு! சுத்தப் புரட்டு!

நமது செல்வத்தை அன்னிய நாட்டார் கொள்ளையடிப்பதாகச் சொல்லுவது சுத்தப் புரட்டு.

நமது செல்வத்தை கொள்ளையடித்து நம்மைப் பட்டினிப்போட்டு வதைப்பவர்கள் நமது கடவுள்களும், நமது பார்ப்பனர்களும், நமது முதலாளி, ஜமீன்தாரர், மிராசுதாரர், வட்டிக் கடைக்காரர் ஆகியவர்களுமே யாவார்கள்.

அந்நிய நாட்டார் கொள்ளையடிக்கும் செல்வமெல்லாம் நம் முடையதல்ல.

நம்மை கொள்ளை அடித்து பட்டினிபோடும் பாதகர்களாகிய மேற்கண்ட முதலாளி, ஜமீன்தாரன், மிராசுதாரன், வட்டிக் கடைக்காரன் முதலியவர்கள் செல்வமேயாகும்.

ஆகையால் அதைப்பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை.

மேலே சொல்லப்பட்ட இந்தக் கூட்டங்களை ஒழித்தால்தான் நமது செல்வம் நமக்குக் கிடைக்கும்.

அப்போது நாம் வயிறார உண்ணலாம். கஷ்டப்படும் நாடுகளுக்குத் தருமமும் செய்யலாம்.

இப்படிக்கு

100 க்கு 90 மக்களாகிய

தொழிலாளிகள்,

வேலையாளர்கள்,

கூலியாட்கள்,

பண்ணையாளர்கள்.

குடி அரசு - பெட்டிச்செய்தி - 25.10.0931

சுயமரியாதை இயக்க லட்சியம், வேலைத்திட்டக் கூட்ட நடவடிக்கை

திருத்தப்பட்டபடி நிறைவேறிய சுயமரியாதை இயக்க லட்சியம்.

1. பிரிட்டிஷ் முதலிய எந்தவித முதலாளித் தன்மைகொண்ட ஆட்சி யிலிருந்தும் இந்தியாவை பூரண விடுதலை அடையச் செய்வது.

2. தேசத்தின் பேரால் கொடுக்கப்படவேண்டிய எல்லா கடன்களை ரத்து செய்வது.

3. எல்லா தொழிற்சாலைகளையும், ரயில்வேக்களையும், பாங்கிகளையும், கப்பல் படகு நீர் வழி போக்குவரத்து சாதனங்களையும் பொது மக்களுக்கு உரிமையாக்குவது.

4. எந்தவிதமான பிரதிப் பிரயோஜனமும் கொடுபடாமல் தேசத்தில் உள்ள எல்லா விவசாய நிலங்களையும், காடுகளையும் மற்ற ஸ்தாவர சொத்துக்களையும் பொது ஜனங்களுக்கு உரிமையாக்குவது.

5. குடியானவர்களும், தொழிலாளிகளும், லேவாதேவிக்காரர்களிடம் பட்டிருக்கும் கடன்களையெல்லாம் (கேன்சில்) செல்லுபடியற்றதாக ஆக்கி விடுவது, அடிமை ஒப்பந்தங்களை ரத்து செய்து விடுவது.

6. சுதேச சமஸ்தானங்கள் என்பவைகளை யெல்லாம் மாற்றி இந்தியா முழுவதையும் தொழிலாளிகள், குடியானவர்கள், சரீர வேலைக்காரர்கள் என்பவர்களுடைய நேரடியான ஆட்சிக்கு கொண்டு வருவது.

7. தொழில் செய்பவர்கள் 7 மணி நேரத்திற்கு மேல் வேலை செய்யக்கூடாது என்பதுடன், அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலை உயர்த்த தப்படுவது. தொழிலாளிகளுக்கு கூலியை உயர்த்தி, அவர்களது சுகவாழ்க்கைக்கு வேண்டிய சவுகரியங்களையும் இலவச நூல் நிலையங்கள் முதலிய வசதிகளையும் ஏற்படுத்துவது. தொழில் இல்லா மல் இருக்கின்றவர்களை சர்க்கார் போஷிக்கும் படையும் செய்வது.

என்பவைகள் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் அடிப்படையான லட்சியங்களாகும்.

திருத்தப்பட்டபடி நிறைவேறிய வேலைத்திட்ட தீர்மானம்

சுயமரியாதை இயக்கமானது தென் இந்தியாவில் சென்ற 7, 8 வருஷ காலமாக பாமர மக்களிடையே ஏராளமாய் புதைந்து கிடந்த ஜாதி, மதம் முதலியவைகளைப் பற்றிய குருட்டு நம்பிக்கைகள் மூடப் பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவைகளைப் பற்றியும், பொருளாதாரத் தன்மையின் கீழ்நிலையைப் பற்றியும் செய்து வந்த புரட்சி பிரசாரத்தின் பலனாய் ஒரு பெருத்த உணர்ச்சி யைக் கிளப்பி விட்டிருப்பதாலும், பகுத்தறிவுக்கு ஏற்காத முறையில் நடை பெற்று வரும் மேல்கண்ட பழக்க வழக்க முறைகளை சட்ட மூலமாகவன்றி வேறு வழியில் ஒழிப்பது என்பது முடியாது என்கின்ற அபிப்பிராயம் நாளுக்கு நாள் பலப்பட்டு வருவதாலும்,

பாமர மக்களைப் பல அரசியல் ஸ்தாபனங்களும், சமூக கட்டுப் பாடுகளும் அந்தந்த விஷயங்களில் அடக்கியும், பொருளாதாரத் துறையில் ஒடுக்கியும் வைப்பதற்கு சாதனமாக அரசியல் ஸ்தாபனங்களே உபயோகப் படுத்தப்பட்டு வருகிறது என்பது ஆட்சேபிக்க முடியாத உண்மையாய் இருப்பதாலும்,

வட்டமேஜை மகாநாட்டின் பயனாய் பாமர மக்களின் பகுத்தறிவு வளர்ச்சிக்கு நாசத்தை உண்டாக்கும் கொடுமையான பழய பழக்க வழக்கங் களுக்கும் மனிதத் தன்மைக்கு முரணான ஜாதி வித்தியாசங்களுக்கும் மற்றும் பல கெடுதிகளுக்கும் பாதுகாப்பும், ஆக்கமும் அளிப்பதாய் இருப்பதாலும்,

சுயமரியாதை இயக்கத்தாருக்குள் சமதர்ம (எருடிஉயைடளைவ யீயசவல) கட்சி என்பதாக ஒரு அரசியல் பிரிவை ஏற்படுத்தி, அதற்கு அடியிற் கண்ட திட்டத்தை வகுத்து, அதன் மூலம் பரிகாரம் தேடுவது என்று தீர்மானிக்கப் படுகிறது.

திட்டங்களாவன:-

1. பொது ஜன சௌகரியங்களுக்கு ஏற்பட்ட சாதனங்களை தனிப் பட்ட மனிதர்கள் அனுபவிப்ப தென்பதற்கும் ஜாதிமத சம்பந்தமான கொடுமைகளுக்கும் பாதுகாப்புகளாய் இருக்கும் அறிவுக்கு ஒவ்வா முறைகளை ரத்து செய்ய வேண்டும். பாமர ஜனங்களை அவர்களது பொருளாதாரக் கொடுமையில் இருந்தும், ஜாதி மதக் கொடுமையில் இருந்தும் விடுவித்தும் சுதந்திர மனிதர்கள் ஆக்குவதற்கும், பொது ஜன அவசியத்திற்கு என்று ஏற்படுத்த தப்படுகிற தொழில் முறைகள் போக்குவரத்து சாதனங்கள் ஆகியவைகளின் நிர்வாகத்தையும் அதன் இலாபத்தையும் தனிப்பட்ட மனிதர்கள் அடையாமலிருப்பதற்கும் வேண்டிய காரியங்களை அரசியல் ஸ்தாபனங்களின் மூலமாகச் செய்ய வேண்டும்.

2. எல்லாச் சட்டசபை, முனிசிபல் தாலுக்கா ஜில்லா சபை ஆகியவற்றின் தேர்தலுக்கு வயது வந்த யாருக்கும் ஓட்டுரிமை ஏற்படும்படி செய்ய வேண்டும். தனிப்பட்ட தொழிற்சாலைகள், ரயில், கப்பல் முதலியவைகளில் தொழிலாளிகளுக்கு எப்பொழுதும் தொழில் இருப்பதற்கு ஒரு ஜவாப்தாரித்தனத்தையும் அவர்களுடைய நல் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய ஊதியத்தை நிர்ணயப் படுத்தி அதற்கு ஒரு உறுதிப் பாட்டையும் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

3. நில சொந்தக்காரர்களாயில்லாமல் விவசாயத்தில் ஈடுபட்ட தொழி லாளிகளுக்கு வெள்ளாமையில் ஒரு ஞாயமான பங்குவிசீதம் கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டும்.

4. கோவில், பிரார்த்தனை இடங்கள் முதலிய மத ஸ்தாபனங்களின் சொத்துக்கள், வரும்படிகள் ஆகியவைகளைப் பொது ஜனங்களின் தொழில், கல்வி, சுகாதாரம், வீட்டு வசதி, அனாதைப் பிள்ளைகள் விடுதி ஆகியவைகளுக்கு பயன்படுத்த அனுமதி பெற வேண்டும்.

5. இந்திய சமூகத்தில் ஜாதி மத பிரிவு முதலியவைகளைக் குறிக்கக் கூடிய குறிப்புகள் எதையும் பொது ஆதாரங்களில் (ரிகார்டுகளிலி ருந்து) எடுத்து விடுவதற்கும், அம்மாதிரிப் பட்டம் உடையவர்களைப் பொது வேலைகளில் இடம் பெறாமல் இருக்கும்படி செய்வதற்கும் அனுமதி பெறுதல்.

6. முனிசிபாலிடி முதலிய ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் மூலமாகவே போக்குவரவு சாதனை வசதி, வீட்டு வசதி, பால் வசதி, வைத்திய வசதி முதலியவைகள் நடை பெறும்படி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

7. இவைகளை நிறைவேற்ற சட்டசபை, முனிசிபாலிட்டி முதலிய ஜனப் பிரதிநிதி ஸ்தாபனங்களுக்கு மேல்கண்ட கட்சியினர் பேரால் அபேக்ஷகர்களை நிறுத்த வேண்டும்.

8. கட்சி அபேட்சகர்கள் மேல் கண்ட திட்டங்களுக்கு உறுதிகூறி கையெழுத்திட வேண்டும்.

9. மேல்கண்ட சட்டங்கள், சீர்திருத்தங்கள் முதலியவைகளை எல்லாம் சட்டசபைப் பிரவேசம் மூலம், பிரசங்க மூலம், சொல்லுவதன் மூலம், பத்திரிகைத் துண்டுப் பிரசுரம் முதலியவைகள் மூலம் சட்டத்தை அனுசரித்துச் செய்ய வேண்டியது.

குடி அரசு - 01.01.1933

‘மே’ தினம்

சமதர்மம் பெருநாள்

1933-வருடம் மே மாதம் 21-தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை
சுயமரியாதையோரால்
தமிழ்நாடு முழுமையும் கொண்டாடப்படும்.

உலகெங்கும் கடந்த 50 வருஷமாக மே தினத்தை ஓர் பெருநாளாகத் தொழிலாளர், கிருஷிகள் முதலியோர் கவனித்து வருகின்றார்கள். தாழ்த்தப் பட்டவர்களுக்கும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கும், ஏமாற்றப்பட்டவர்களுக்கும் இந்நாள் வொன்றே உவந்த தினமாகும். இந்நாளில் கோடான கோடி மக்கள் தாங்கள் பட்டும் கஷ்டங்களையும், குறைகளையும் தெரிவிப்பான் வேண்டி, ஆங்காங்கு கூட்டங்கள் போடுவதும், ஊர்வலம் வருவதும், உபன்யாசங்கள் செய்வதும் வழக்கமாயிருந்து வருகிறது. இவ்வருஷம் ‘மே’ தினமாகிய சென்ற திங்களில் (1933, மே, 1-உ) ஆங்கில நாட்டிலும் (நுபேடயனே) பிரான்சிலும் (குசயதேந) ருஷ்யாவிலும் (சுரளளைய) ஜெர்மனி (முநச-அயலே) இட்டலி (ஐவயடல) அமரிக்காவிலும் (ஹஅநசசைய) இந்தியாவிலும் (ஐனேயை) ஜப்பானிலும் (துயயீயே) மற்றுமுள்ள தொழிலாளர், முதலாளி தேசங்களில் கோடான கோடி மக்கள் தம் தம் குறைகளைத் தெரிவித்தும், குறைகளுக்குப் பரிசாரம் தேடியும், யோசித்தும், பற்பல தீர்மானங்கள் செய்தும் வந்திருக்கின்றனர். இந்த வருஷம் பாரிஸ் பட்டணம், இந்நாளை தொழிலாளர் விடுமுறை நாளாகக் கொண்டாடியது. சமதர்ம நாடாகிய சோவியத் ருஷ்யாவில் 16 கோடி ஆண், பெண் குழந்தைகள் அடங்கலாக யாவரும், ருஷ்யா தேச முழுமையும், இத் தினத்தைக் கொண்டாடினார்கள். சமதர்மிகளாகிய நாமும் இத்தினத்தைக் கவனிக்கா மலிருப்பது பெருங்குறைவேயாகும். இம்மாதம் முதல் நாள் கடந்து விட்ட போதிலும், வருகிற ஞாயிற்றுக்கிழமை மே மாதம் 21 தேதி சுயமரியாதை சமதர்ம சபைகள் யாவும், சமதர்ம கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொண்ட சங்கங்கள் யாவும், அத்தினத்தை பெருந்தினமாகக் கொள்ளல் மிக்க நலமாகும். அன்று காலையிலும், மாலையிலும், அந்தந்தக் கிராமங்களிலும், பட்டணங்களிலும் சமதர்மிகள் ஊர்வலம், சமதர்ம சங்கீதங்களுடன் வரலாம். ஆங்காங்கு கூட்டங்கள் கூட்டி சமதர்மம் இன்னதென்றும், தொழிலாளருக்கும் விவசாயிகளுக்கும் விளக்கமுறச்செய்யலாம்.

தூர்ப்பழக்க வொழுக்கங் களை வொழிக்குமாறு பல தீர்மானங்களைச் செய்யலாம். இவ்விதமாக ஒழுங்காகவும், நியாய முறைப்படி கூட்டங்களையும், ஊர்வலங்களையும் நடத்தி கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

ஈ. வெ. ராமசாமி

குடி அரசு - அறிக்கை - 14.05.1933

தோழர்களே! கவலைப்படாதீர்கள்

காங்கிரஸ் ஸ்தாபனங்கள் மூடப்பட்டது பற்றியும், காந்தீயம் தோற்றுப் போய் விட்டது பற்றியும் பலர் மகா விசனப்படுவதாகத் தெரிய வருகிறது. இன்றைய வரையில் காங்கிரசும், காந்தீயமும் நம் மக்களுக்கு என்ன விதமான பயனை உண்டாக்கிற்று என்பதைப்பற்றி நாம் அதிகம் எழுத வேண்டியதில்லை.

காங்கிரஸ் ஏற்பட்டு ஏறக்குறைய ஐம்பது வருஷ காலமாகின்றது. ஐம்பது வருஷ காலத்தில் அரசாங்கத்தாரால் காங்கிரஸ் கேட்டபடி (சீர்திருத் தங்கள் என்னும் பேரால்) எவ்வளவோ அதிகாரங்களும், பதவிகளும் இந்திய மக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுமிருக்கின்றன. இதன் பயனாய் நாட்டில் கோடஸ்வரர்கள் பெருகினார்கள். பதினாயிரக்கணக்கான ஏக்கரா பூமியுடைய ஜமீன்தாரர்கள், மிராஸ்தாரர்கள் அதிகமானார்கள். மாதம் 1 க்கு பல ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் சம்பளம் வாங்கும் பெரும் பதவியாளர் களும், உத்தியோகஸ்தர்களும் ஏராளமானார்கள். மாதம் 1000, 10000 ரூபாய் வரும்படி சம்பாதிக்கும் வக்கீல்களும், டாக்டர்களும் லக்ஷக்கணக்கில் பெருகினார்கள்.

தவிர மற்றொருபுறம் பாடுபடாமல் தேசத்தின் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு சோம்பேறியாய் இருந்து வாழும் மக்கள் பலர் பெருகினார்கள். அதாவது “வைதீகத்தில்” ஒரு கூட்ட மக்கள், எப்படி குருமார்களென்றும், பாதிரிமார்களென்றும், சன்னியாசிகளென்றும், சாமியார்களென்றும் சொல்லிக் கொண்டு ஊரார் உழைப்பில் வாழ ஆசைப்பட்டு வேஷம் போட்டுத் திரிகின் நார்களோ அதுபோல், காங்கிரசின் பேரால் ஒரு கூட்ட மக்கள், தேசீயத் தலைவர்கள், தேச பக்தர்கள், தேசீயவாதிகள், தேசாபிமானிகள், தேசீயத் தொண்டர்கள் என்பதாகப் பல பெயர்களை வைத்துக்கொண்டு யாதொரு வேலையும் இல்லாமல், எவ்விதப் பொருப்புமில்லாமல் பதவி பெறவும், வயிறு வளர்க்கவும் ஏற்பட்டார்கள்.

இவைகளைத் தவிர காங்கிரசானது ஏழை மக்களுக்கும்-தாழ்த்தப் பட்ட மக்களுக்கும், மற்றும் நாள் 1க்கு 14 மணி நேரம் 18 மணி நேரம், மழை யிலும், வெய்யிலிலும், காடுகளிலும், கழனிகளிலும், மலையிலும், சமுத்திரத் திலும், பட்டரைகளிலும், தொழிற்சாலைகளிலும், வியாபார ஸ்தலங்களிலும் அலைந்து மிருகங்கள் போல் உளைத்து போதிய ஆகாரமில்லாமல், சுகாதாரம், வைத்தியம் முதலிய வசதிகள் இல்லாமல், தங்கள் தங்கள் பிள்ளை குட்டிகளுக்குப் படிப்பு, உடை

முதலியவைகளில் லாமல் ஓட்டைக் குடிசை களில் வதிந்து மடியும் மனித ஜீவன்களுக்கு என்ன பயன் ஏற்பட்டது என்று கேட்கின்றோம்? அல்லது காங்கிரஸ் ஏற்பட்டதற்குப் பின் இவர்கள் விஷயத்தில் என்ன மாறுதல் ஏற்பட்டது என்று கேட்கின்றோம்?

இந்த நிலையில் இப்படிப்பட்ட யோக்கியதையுள்ள காங்கிரசானது மூடப்படுகின்றதே, மறைந்து போகின்றதே, செத்துப்போகின்றதே என்று சிலர் விசனப்படுவதைப் பார்த்தால் நமக்கு ஆச்சரியமாகவே தோன்றுகின்றது.

இந்த 50 வருஷ காலமாய் காங்கிரசினால் நாட்டுக்கு என்ன-என்ன காரியங்கள் ஏற்பட்டதோ-காங்கிரசினால் மக்களுக்கு என்னென்ன உணர்ச்சி கள் ஏற்பட்டதோ அவைகளை யெல்லாம் இன்று அடியோடு அழித்துத்தீர வேண்டிய அவசியத்தில் உலகம் இருக்கும்போது, அப்படிப்பட்ட காங்கிரஸ் ஒழிந்து போவதனால் மக்கள் மகிழ்ச்சியடைய வேண்டியதிருக்க எதற்காக விசனப்படுகின்றார்கள் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

இந்திய தேசியக் காங்கிரஸ் என்பது ஒரு விபசாரித்தனத்திற்கொப்பான ஸ்தாபனமாய் இருந்துவந்தது என்று சொன்னால், சமதர்ம ஞானம் உள்ள எவரும் வாய் பேசாமல் ஒப்புக்கொண்டாக வேண்டும் என்றே சொல்லுவோம். ஏனெனில் ஏழை மக்கள் பெயரையும், பாமர மக்கள் பெயரையும், கஷ்டப் படும் மக்கள் பெயரையும் சொல்லிக்கொண்டு, அந்த ஏழை மக்களுக்கு மேற்கண்ட காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் செய்து வந்த அக்கிரமங்களுக்கும், கொடுமைகளுக்கும், பித்தலாட்டங்களுக்கும், ஏதாவது எல்லைகட்ட முடியுமா என்று கேட்கின்றோம்?

மக்களுக்கு, அவர்களுடைய மனிதத்தன்மைக்கு அடிப்படை யானதும், மிகவும் முக்கியமானதுமான கல்வி விஷயத்தை எடுத்துக் கொண்டோமேயானால்-முதலாளிகள் குழந்தைகள், ஜமீன்தாரர்கள் குழந்தைகள், உத்தி யோகஸ்தர்கள் குழந்தைகள், மேல் ஜாதிக்காரர்கள் குழந்தைகள் ஆகியவர்கள் தவிர மற்றபடி, நாட்டில் 100 க்கு 90 பேர்களா யிருக்கும் சாதாரண மக்களின் குழந்தைகள் படிப்பில் பூஜ்யமாகவே யிருந்து வருகிறார்கள். கையெழுத்துப் போடக்கூடத் தெரியாதவர்கள் அதிகம் பேர்கள் இருந்து வருகின்றார்கள். சுகாதாரத்தைப்பற்றி எடுத்துக் கொண்டால் அதுவும் மேல் குறிப்பிட்ட வகுப்பார்களைத் தவிர மற்றபடி 100 க்கு 90 மக்கள் சுகாதாரம் அற்று, நோயாளியாகவும் வைத்திய வசதி அற்ற வர்களாகவும் மிக்க மெலிந்த வர்களாகவும் இருந்து அகாலத்தில் மரண மடைந்து வருகிறார்கள். ஜீவனோ பாய விஷயத்திலும் வயிறார உண்பதற்கும் தங்கள் பிள்ளை குட்டிகளை சாதாரண நிலையிற்கூட

போஷிப்பதற்கும் முடியாமலும் 100 க்கு 75 குழந்தைகள் தங்களது 6 வது 7 வது வயதிலேயே தங்கள் வயிற்றுக்குக் கூலி வேலை செய்து தீர வேண்டிய வர்களாகவும் இருந்து வருகிறார்கள். மனிதனுக்கு வேண்டிய முக்கிய காரியங்களாகிய கல்வி, சுகாதாரம், ஜீவனம் முதலாகிய விஷயங்களில், ஒரு சிறு மாறுதலைக்கூட செய்ய முடியாத ஸ்தாபனங்கள் இருந்தென்ன? செத் தென்ன? என்பதை நடுநிலையிலிருந்து யோசிக்கும் எந்த அறிவாளியும் கடுகளவுகூட காங்கிரசு செத்துப் போகின்ற தென்று விசனப் படமாட்டான் என்றே சொல்லுவோம்.

கல்வி முதலிய மேற்கண்ட விஷயங்களில் காங்கிரசினால் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் போனதற்கு காங்கிரஸ் பக்தர்கள் சர்க்கார் பேரில் குறை கூறலாம். ஆனால் அந்த காங்கிரஸ் பக்தர்களை ஒன்று கேட்கின்றோம். அதென்னவென்றால் பணக்காரர்கள், மேல் ஜாதிக்காரர்கள் என்பவர்களுடைய கல்வி, சுகாதாரம், ஜீவனோபாயம் முதலிய விஷயங்களிலும் மற்றும் பெரும் பெரும் சம்பளம், அதிகாரம், பதவி பெறுவதற்குத் தகுதியான கல்வி, சுகாதார ஜீவனோபாய உத்தியோக விஷயத்திலும், இந்த 40, 50 வருஷங் களுக்குள்ளாக காங்கிரசினால் எவ்வளவு சீர்திருத்தங்கள், அனுகூலங்கள் ஏற்பட்டு, அக்கூட்டத்தார்கள் பயன் அடைந்து வருகின்றார்களா? இல்லையா? உதாரணமாக, வக்கீல், வைத்தியம், கணிதம், இஞ்சினீர், ஐ.சி.எஸ்., பி.சி.எஸ். முதலிய படிப்பு விஷயத்தில் எவ்வளவு முற்போக்கு, எவ்வளவு சம்பள உயர்வு, எவ்வளவு உத்தியோக அதிகரிப்பு முதலிய காரியங்கள் நடை பெறவில்லையா? என்று கேட்கின்றோம்.

இவைகள் எல்லாம் எப்படி ஏற்படச் செய்ய முடிந்தது என்று பார்த்தால் காங்கிரஸ் துரோகமும், ஒழுக்க ஈனமும் நன்றாய் விளங்கிவிடும்.

ஆகவே ஒரு நாட்டில் செல்வவான்களுக்கும், மேல் ஜாதிக்காரர்களுக்கும் மாத்திரம் அனுகூலமாயும், ஏழைகளுக்கும், பாடுபடும் மக்களுக்கும் பிரதிகூலமும், துரோக சிந்தனையும் உள்ளதாயுமுள்ள ஒரு ஸ்தாபனம் செத்துப்போகுமேயானால் ஜனங்கள் அதற்காக மகிழ்ச்சியடைவதுடன் எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் அது மறுபடியும் தலை எடுக்காமல் இருக்கும்படி ஆழக் குழி தோண்டி புதைத்து அதன்மீது குத்துக்கல்களை நட வேண்டியது சமதர்ம அறிஞர்களின் கடமையாகும்.

காங்கிரசின் அயோக்கியத் தனங்களும், துரோகங்களும், பாமர ஜனங் களுக்கு வெளியாகக் கூடிய நல்ல ஒரு சமயத்தில், அதை மறைக்க தோழர் காந்தியாரைப் பிடித்து அவரை மகாத்மாவாக்கி அவர் மூலம் மத சம்மந்தமான உணர்ச்சிகளை மக்களுக்குள் புகுத்தச் செய்து,

காங்கிரஸ் பித்தலாட் டங்களுக்கெல்லாம் வேறுவித பாஷ்யம் கூறி, வருணாசிரமமென்றும், பரம் பரைத் தொழில் முறை என்றும், ஏழ்மைத்தன்மையையும், துன்பத்தையும், கஷ்டத்தையும் அனுபவிப்பதே மேல் என்றும் “தத்துவஞானம் பேசச் செய்து மக்களை ஏமாற்றி மறுபடியும் காங்கிரஸ் படுகுழியில் விழும்படி யான காரியத்தைச் செய்வித்து வந்தார்கள்”. “கெட்டிக்காரன் பொய் எட்டு நாளை யில் தெரிந்துவிடும்” என்பதுபோல் காந்தீயத்தின் யோக்கியதை இப்போது இந்தப் பத்து வருஷத்தில் விளங்கிவிட்டதால் இரண்டும் சேர்ந்து மண் வீடு சரிவதுபோல் காங்கிரசும், காந்தீயமும் ”உன்னால் நான் கெட் டேன், என்னால் நீ கெட்டாய் ” என்று ஒன்றை யொன்று சொல்லிக்கொண்டு மாள வேண்டிய நிலைமைக்கு வந்து விட்டது.

இந்திய தேசீய காங்கிரசும், காந்தீயமும், அழிந்தொழிந்து போவது என்பது இந்திய ஏழை மக்களுக்கு மாத்திரமல்லாமல், உலக ஏழை மக்கள் இயக்கத்திற்கே அதாவது சமதர்ம உலகத்திற்கே பெரிய லாபகரமான காரியமாகும்.

இந்தியாவில் சமதர்மக்கொள்கை என்றைக்காவது ஒரு நாள் ஏற்படும் என்று நினைப்போமேயானால் அது தேசீய காங்கிரசும், காந்தீயமும் ஒழிந்த நாளாகத் தான் இருக்குமே தவிர அவை ஒழியாமல் ஏற்படாது என்பது உறுதி.

இந்தியாவைவிட பலமடங்கு அரசியல் கொடுமையும், பணக் காரக்கொடுமையும், பார்ப்பனீய (பாதிரித்தன்மை)க்கொடுமையும் அநாகரி கக் கொடுமையும், அடிமைத் தன்மைக்கொடுமையும் இருந்து வந்த ரஷிய தேசத்துக்கு சமதர்ம உணர்ச்சி எப்பொழுது ஏற்பட்டது என்று பார்ப்போமே யானால் அங்கும் டால்ஸ்டாயிசம் என்னும் வைதீகப் புடுங்கலிசம் (காந்தீயம்) ஒழிந்த பிறகு தான் ஏற்பட்டதே ஒழிய வேறில்லை. ரஷிய மகாத்மாவான டால்ஸ்டாய் என்பவரும், தோழர் காந்தியாரைப் போலவே ஏழ்மை வேஷமும், கடவுளைத் தேடும் தொழிலும், கடவுள் அருளுடன் கலந்திருக்கும் தன்மையையும் கொண்டவராக இருந்துவந்தவர். அவருக்கு செல்வாக்கு இருக்கும்வரை, ரஷியா மக்களுக்கு இந்த உலக வாழ்வு விஷயத்தில் கவலை இல்லாமல் “செத்தபின் வாழும் மேல் உலக வாழ்க்கை யிலேயே கவலை உண்டாகும்படியான உணர்ச்சியே வலுத்திருந்தது. ஏழை களுடைய கஷ்டம் இன்னது, தொழிலாளிகளுடைய கஷ்டம் இன்னது என்று உணராமலும், அனுபவ ஞானமில்லாமலும், ஏழ்மைத்தன்மை யையும், உழைப்பையும் சிலாகித்துப் பேசி மக்களுக்குப் பிரசாரம் செய்து வந்தவராவார்.

அப்படிப்பட்ட டால்ஸ்டாயிசம் ஒழிக்கப்பட்ட பிறகுதான் முன்

சொன்னபடி மக்களுக்கு சமதர்ம உணர்ச்சி பரவத்தொடங்கி நாட்டையும், புரட்சிக்கு தயாராக்கி முதலாளித் தன்மையையும், பாதிரித்தன்மையையும், ஏகாதிபத்தியத்தன்மையையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் செய்து இன்றைய ரஷியக் குழந்தைகளுக்கு “ஒரு காலத்தில் சார் (சக்ரவர்த்தி) என்பவன் இருந்தான் அவனுக்கு முதலாளி என்ற அடிமைகளும், பாதிரி என்ற தரகர் களும் இருந்தார்கள்” என்று கதை சொல்லும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. ஆதலால் அந்த நிலைமை இந்தியாவில் ஏற்படக்கூடிய தின் அறிகுறியாக இருந்த காங்கிரசும், காந்தீயமும் அழிவதானால் நாம் மகிழ்ச்சி அடையவேண்டுமேயல்லாமல் யாரும் அதற்காக கவலைப்பட வேண்டிய தில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

காந்தீயமும், காங்கிரசும் மறைபடவேண்டிய தேற்பட்டதற்கு பணக் காரர்களும், பார்ப்பனர்களும், படித்துவிட்டு உத்தியோகத்துக்கு காத்திருக்கும் சோம்பேரிகளும் தான் விசனப்படவேண்டுமே தவிர மற்றபடி மனித சமூகத் தினிடம் அன்பு கொண்டு சமநோக்குடன் மக்களுக்கு சேவை செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசையுள்ள மக்களுக்கு வேலையில்லாமல் போய்விடுமே என்று எவரும் பயப்பட வேண்டியதில்லை.

அப்படிப்பட்ட சமதர்ம நோக்கமுள்ள உண்மைத்தொண்டர்களை இரண்டு கையையும் நீட்டி மண்டியிட்டு வரவேற்க சமதர்ம இயக்கம் காத்திருக்கிறது. அது உலக மக்கள் எல்லோரையும் பொறுத்த இயக்கம் ஜாதி, மதம், வருணம், தேசம் என்கின்ற கற்பனை நிலைகளை எல்லாம் தாண்டிய இயக்கம். பிராமணன், கூடித்திரியன், வைசியன், சூத்திரன், ஹரிஜனன் என்கின்ற வருணங்களை ஒழித்து எல்லோரும், எப்பொழுதும் மனிதரே என்று கூவும் இயக்கம். ஏழை என்றும், பணக்காரன் என்றும், முதலாளி என்றும், தொழிலாளி என்றும், எஜமான் என்றும், கூலி என்றும், ஜமீன்தாரன் என்றும், குடியானவன் என்றும் உள்ள சகல வகுப்புகளையும், வேறுபாடுகளையும் நிர்மூலமாக்கி தரைமட்டமாக்கும் இயக்கம். மற்றும் குரு என்றும், சிஷ்யன் என்றும், பாதிரியென்றும், முல்லாவென்றும், முன்ஜன்மம் பின் ஜன்மமென்றும், கர்ம பலன் என்றும்; அடிமையையும், எஜமான னையும், மேல் ஜாதிக்காரனையும், கீழ்ஜாதிக்காரனையும், முதலாளியையும், தொழிலாளியையும், ஏழையையும், பணக்காரனையும், சக்கரவர்த்தியையும், குடிகளையும், மகாத்மாவையும், சாதாரண ஆத்மாவையும், அவனவ னுடைய முன்ஜன்ம கர்மத்தின்படி அல்லது ஈஸ்பரன் தம் கடாகூப்படி உண்டாக்கினார் என்றும் சொல்லப்படும் அயோக்கியத்தனமான சுயநலங் கொண்ட சோம்பேரிகளின்

கற்பனைகள் எல்லாம் வெட்டித்தகர்த்து சாம்ப லாக்கி எல்லோருக்கும் எல்லாம் சமம் எல்லாம் பொது என்ற நிலையை உண்டாக்கும் இயக்கம். ஜாதி, சமய தேசச் சண்டையற்று உலக மக்கள் யாவரும் தோழர்கள் என்ற சாந்தியும், ஒற்றுமையும் அளிக்கும் இயக்கம். இன்று உலகெங்கும் தோன்றி தாண்டவமாடும் இயக்கம். ஆதலால் அதில் சேர்ந்து உழைக்க வாருங்கள்! வாருங்கள்!! என்று கூவி அழைக்கின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 30.07.1933

மோசம்போனேன்! ஈஸ்வரா!

- ஒரு தொழிலாளி

உலகில் நடைபெற்றுவரும் சகல காரியங்களும் ஈஸ்வரனாகிய உன்னாலேயே நடத்தப்பட்டு வருவதாக நான் நம்பி மதிமோசம் போனேன்! ‘அவனன்றி ஓரணுவும்சையாது’ என்ற சோம்பேரி வேதாந்தத்தை உண்மை யாக நம்பி இந்தக்கதிக்கு ஆளானேன். நான் பிறந்ததிலிருந்து இதுவரை அரை வயிற்றுக் கஞ்சிக்கு ஆலாய்ப்ப பறப்பதற்கு, நான் “முன்ஜென்ம்” த்தில் செய்த “பாவமே” காரணமென நம்பி என்னை நானே கெடுத்துக்கொண்டேன்! ஒரு சில ஆசாமிகள் மட்டும் நகத்தில் அழுக்குப்படாமல் என்போன்ற ஏழைத் தொழிலாளிகளின் உதவிகொண்டு இன்ப வாழ்வு நடாத்தி வருவதற்கு அவர் கள் “முன்ஜன்மத்தில்” செய்த “பூஜா” பலனே காரணம் என நம்பி நான் முழுமுடனானேன்! “கடவுளை நம்பினவர் கைவிடப்படார்” என்றதை மெய்யென நம்பி எனது தற்போதைய இழிந்த நிலைக்கு ஆளானேன்!

நான் சுகவாழ்வை அடையவேண்டுமானால்-என்போன்ற ஏழைத் தொழிலாளிகள் இன்ப வாழ்க்கையை எய்த வேண்டுமானால் முதலில் ஈஸ்வர நம்பிக்கையிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்வதன் மூலமே அதை அடைய முடியும் என்ற உண்மையை இப்போதே உணரும் பாக்கியத்தையடைந் தேன். ஆகவே ஏ! “ஈஸ்வரா” இனி நான் மதிமோசம் போகமாட்டேன்! உன் பெயரைக் கூறி அதன் மூலம் சுயநல முதலாளிக் கூட்டங்களும், மன்னர் கூட்டங்களும் இனி என்னை-எனது தொழிலாளர் குழுவை-ஒருக்காலும் ஏமாற்றவிடமாட்டேன்! இது நிச்சயம்! இது உறுதி!! இது சத்தியம்!!!

என்போன்ற ஏழைத்தொழிலாளர்கள் குடிக்கக் கால்வயிற்றுக் கஞ்சிக்கு வழியின்றியும், வசிக்கக் குடிசையின்றியும், கட்டத் துணியுமின்றியும் கஷ்டப்பட்டு வந்திருப்பதற்கு-வருவதற்கு முக்கிய காரணம் நீயே என்பது பளிச்சென எனக்கு புலனாகிவிட்டது! எனவே எங்கள் கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கு ஆதிமூல மாயிருந்து வரும் உன்னை ஒழிக்க நான் முன்வந்து விட்டேன்! உன்னை நினைக்க நினைக்க என்நெஞ்சு பகீரென்கிறது! ஓ! பணக்காரர்களின் பந்துவே! உன் ஜம்பம் இனி என்னிடத் தில் செல்லாது.

உன்னாலேயே நான் இந்த இழி நிலைக்கு ஆளானேன் என்பதை இப்போது உணர்ந்துகொண்டு விட்டேனாதலால், நான் முக்கால்வாசி விடுதலையை அடைந்துவிட்டேனென்பது மிகையாகாது. ஆம்! இனி

முதலாளிகள், அரசர்கள் என்ற சுயநலக்காரர்களிடத்திலிருந்து வெகு கலபமாக நான் விடுதலையடைந்து விடுவேன்! உனது பேராலேயே சுயநலக் கூட்டத்தார் எங்களை ஏமாற்றி வந்திருக்கிறார்கள். எத்தனை தடவைகள் இப்போது உனது பேர் எங்களிடம் செல்லுபடியாகப் போவதில்லையாதலால் இனி முதலாளிகள் பாடு அந்தரத்தில் தான் தொங்கப்போகிறது. உன்னையே நாங்கள் சட்டை செய்யாதபோது முதலாளிக்கூட்டத்தார்தான் எம்மாத்திரம்?

நான் எனது ஐம்பது வருட அனுபவத்தில் நடந்திருப்பவற்றில் இரண்டொரு விஷயங்களைக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். எனது ஏழாவது வயதில் பீடித் தொழிற்சாலையில் மாதம் ஒரு ரூபாய் சம்பளத்திலமர்ந்தேன். எனது பெற்றோர் பரம்பரை ஏழைகளாதலால் நான் அரையிற்பிறை கஞ்சிக்கும் வழியின்றி வாழ்ந்தேன். பதினைந்து வயதுவரையில் பீடித் தொழிற்சாலையில் ஏழு ரூபாய் சம்பளம் பெற்று வந்தேன். அதன்பின் பஞ்சாலையில் 11 ரூபாய் வேலையில் அமர்ந்தேன். 25 வயதுவரையில் அதே வேலையிலிருந்து வந்தேன். எனது பெற்றோர்கள் வேலை செய்யச் சக்தியில்லாதவர்களாக ஆகிவிட்டவே, குடும்பப் பாரம் என் தலையிலேயே வந்துவிழுந்தது. நான் பட்ட பாடு ஒருநாய்கூடப் பட்டிராது! பதினொரு ரூபாயை கொண்டு எப்படி ஜீவிப்பது! நான் தினந்தோறும் அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாக இருந்து வந்தபோதெல்லாம் எனது பெற்றோர் “நீ ஏன்வருந்துகிறாய்! கடவுள் நமக்குக் கொடுத்து வைத்தது இவ்வளவுதான், இதைக்கொண்டு நாம் திருப்தியடைய வேண்டியது தான்! வீணாக வருத்தப்படாதே” என்பார்கள். எனக்கு இந்தச் சமாதானம் முதலில் சரியானது போலத்தோன்றிவந்ததானாலும் நாளாக ஆக அந்த நம்பிக்கையில் ஆட்டங்கொடுக்கலாயிற்று. கடவுள் சர்வ தயாபரர் என்கிறார்களே எல்லாம் செய்ய வல்லவர் என்கிறார்களே அப்படியிருந்தால் என் போன்றவர்கள் சதா துன்பப்படுவதற்கும், ஒரு சிலர் மட்டும் கேடிமமாக வாழ்ந்துவருவதற்கும் காரணமில்லையே என்ற ஒரு எண்ணம் ஏற்படலாயிற்று. இதற்கு அவரவர் கர்மபலனே காரணம் எனச் சிலர் கூறினார்கள். இதையும் என்னால் ஒப்புக்கொள்ளமுடியவில்லை, ஏனென்றால் எந்த ஒரு மனிதரையும் முதலில் படைத்தவர் கடவுள் என்று ஒரு கூற்றிருந்து வருவதால், கடவுளாலேயே அப்படிச் செய்யப்பட்டு வருவதாக நான் உணர்ந்தேன். முதலிலேயே கடவுள் ஒவ்வொருவரையும் நல்லவர்களாகப் படைக்காமல் சிலரை ஒருவிதமாகவும், வேறு பலரை மற்றொருவிதமாகவும் படைக்கிறார் என்று நினைக்க இடம் ஏற்படுகிற தல்லவா! அப்படியாயின் கடவுள் சர்வ தயாபரர் என்று எப்படி நம்பவோ, ஏற்கவோ கூடும்? இந்த எண்ணம்

எனக்கு உண்டாகவே பலத்த குழப்பமாக விருந்தது. கடவுள் இருக்கிறார் என்பது உண்மைதானா? அவர் இருந்தால் அவர் தயாபரர் தானா? அப்படி அவர் ஜீவதயாபரராகவிருந்தால் எல்லாரும் சுகமாக வாழும்படி செய்யாமல் ஒரு சிலர்மட்டும் சுகமாக இருக்கவும் பெரும்பாலர் துக்கக் கடலில் ஆழ்ந் திருக்கவும் அவர் செய்வாரா? என்பதைப் போன்ற கேள்விகள் எனக் குள்ளேயே எழுந்து என்னைச் சுயேச்சை சிந்தாக்கிரந்தனாக்கிற்று. ஆகவே கடவுளாவது மண்ணாங்கட்டியாவது என்ற உண்மையை அடையும் பேறு பெற்றேன்!

ஒரு சில சுயநலக் கூட்டத்தார் தாங்கள் மட்டும் சுகமாக வாழவிரும்பி அதற்காகக் கற்பிக்கப்பட்ட கற்பனையே கடவுள் என்பது நன்றாக விளங்கி விட்டது. ஆகவே அந்தக் கடவுள் நம்பிக்கையிலிருந்து என்று விடுதலை அடைகிறோமோ அன்றே முக்கால் விடுதலையை அடைந்துவிட்டதாகத் திட்டமாகக் கூறலாம்.

கடவுள், கர்மபலன், மறுபிறவி என்ற வெற்று வெடிகளால் நாம் ஏமாற்றப்பட்டு வந்திருக்கிறோம் இவற்றை நாம் உதறித் தள்ளிவிட்டு மேலே நிமிர்ந்து பார்க்க வேண்டும். நாம் சதா ஈன நிலைமையில் உழல்வதன் காரணங் களைக் கண்டு அதன் அஸ்திவாரத்தில் கைவைக்கவேண்டும். அதுதான் கடவுள் என்ற கற்பனையே என்பது நன்கு விளங்கும். நம்மைச் சதா இக் கட்டுகளிலும், கஷ்டங்களிலும், இழி நிலைமையிலுமிருக்கச் செய்து வருவது அந்தக் “கடவுளே” யாகும். அவர் தயாபரராகவிருந்தால் நம்மை இப்படித் துன்புறவும், முதலாளிக்கூட்டம் எப்போதும் இன்புறவும் செய்து வருமா? என்பதை நன்கு யோசித்துப்பாருங்கள்! “முன்னென்மத்தால் அவரவர் செய்திருக்கும் செயல்களுக்கேற்ப இப்போது நடக்கின்றன” என்றால் முதலில் எல்லோரையும் படைத்தவர் கடவுளே என்கிற படியால், அப்போதே அதாவது முதலிலேயே ஏன் எல்லாரையும் ஒரே மாதிரியாகப் படைத்திருக்கக்கூடாது என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்!

ஆகவே ஏழைகளை ஏனிகளாக உபயோகித்து அதன் மூலம் சிலர் நகத்தில் அழுக்குப்படாமல் வாழ்ந்து வரச்செய்து வைத்திருக்கும் கடவுள் போன்ற கட்டுப்பாடுகளை உடனே உடைத்தெரியுங்கள். நம்மைக் கண் விழிக்கச் செய்து வரும் சுயமரியாதை இயக்கத்தைப் போற்றி, நமது உண்மை யான நன்றியையளித்து அந்த இயக்கத்தில் நாமும் இரண்டறக்கலந்து நம்மைக்கெடுத்து வந்திருக்கும் கடவுள், மதம், முடியரசு என்பவைகளை அடியோடு ஒழிக்க ஆண்மையோடு முற்படுங்கள். ஆண்டவன் நம்பிக்கை அடியோடு ஒழிக! புரட்சி ஓங்குக!! பொதுவுடமை வாழ்க!!!

குடி அரசு - கட்டுரை - 13.08.1933

பொது உடமை

பொது உடமை என்கின்ற வார்த்தையானது மக்களின் காதுகளில் படும்போதே அது ஒரு பயங்கர சப்தம்போல் கருதப்படுகின்றது. கொஞ்ச காலத்திற்குமுன் நாஸ்திகம் என்கின்ற வார்த்தையும் இந்தப்படிதான் மக்கள் காதுக்கு ஒரு பெரிய அதிருப்தியானதும், வெறுப்பானதுமான சப்தமாகக் கருதப்பட்டுவந்தது. என்றாலும் இப்போது, அது ஒரு தர்க்கவாதத்துக்கு ஏற்றதாகவும், சிலர் அதை ஒரு நாகரீகமாகக் கருதவும் சிலர் அவ்வார்த்தையின் கருத்தை, சாதாரண நோக்கத்தோடு கவனித்து “அது அவரவர்கள் அபிப்பிராயம்” என்பதாகவும், சிலர் ஜனசமூக வாழ்க்கைக் கட்டுப்பாட்டிற்கு “அந்தப்படி (கடவுள் என்பதான) ஒரு அபிப்பிராயம் இருந்தால் நல்லது” என்றும் கருதும் படியாகவும் இருந்துவருகின்றது. நாஸ்திக விஷயத்தில் இப்போது ஆத்திரங்காட்டுபவர்கள் எல்லாம் மதப்பிரசாரத்தினால் வாழ லாம் என்று கருதுகின்றவர்களும், மதப் பிரசாரத்தை தங்களது வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாய்க் கொண்டவர்களும் தவிர மற்றவர்களுக்கு அதைப்பற்றி சிறிதும் கவலையே இல்லாமல் இருந்து வருகின்றது. பொது ஜனங்களில் நாஸ்திகத்தைப்பற்றி எந்தக் கூட்டத்திற்காவது சிறிது அதிருப்தி இருக்கும் என்று கருத வேண்டுமானால் அது போதிய கல்வி அறிவு பெறாத சமூகமும், முரட்டுக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்துவரும் பிடிவாத சமூகமும், தங்களைத் தவிர வேறு வித உலக அபிப்பிராயம் இருக்கின்றது என்றுகூட உணரமுடியாமல் வைத்திருக்கும் பாமரக்கூட்ட சமூகமும் ஆகியவர்களுக் குள்ளாக இருந்துவரலாம். பொதுவாக 100க்கு 10 அல்லது 12 பேரே படித்த மக்களும், 100க்கு 80, 90 பேர்கள் தற்குரிகளாகவும் இருக்கும் ஒரு தேசத்து மனித சமூகத்தில் நாஸ்திகத்தை வெறுக்கும் ஜனங்கள் சிலராவது இருக்கிறார்கள் என்பதில் அதிசயமொன்றுமில்லை. ஏனெனில் நாஸ்திகம் என்பது அறிவு வளர்ச்சியினாலும், ஆராய்ச்சித் திரத்தினாலும், சுதந்திர உணர்ச்சி யாலும் ஏற்பட வேண்டிய விஷயமே ஒழிய; கடவுள் சொன்னார் என்று எழுதப்பட்ட புத்தகங்களில் என்ன சொல்லியிருக்கிறது என்றும்; தங்களைக் கடவுள் அவதாரமாகவோ, தூதர்களாகவோ குமாரர்களாகவோ

சொல்லிக் கொண்டவர்கள் என்ன சொன்னார்கள் என்றும், பெரியோர்கள், ரிஷிகள், நபிமார்கள், நாயன்மார்கள், தீர்க்கத்தரிசிகள், ஆள்வார்கள், சித்தர்கள், ஞானிகள், மகாத்மாக்கள் என்று சொல்லப்பட்டவர்கள் என்ன சொன்னார்கள் என்றும், அவர்கள் சொன்னதாக ஏற்பாடு செய்த ஏடுகளிலும், புத்தகத்திலும் என்ன எழுதியிருக்கின்றது என்றும் கவனித்து அவைகளுக்கெல்லாம் அடிமையாகி இருக்கும் அது விஷயத்தில் சுதந்திரமும், சுய அறிவும் இல்லாத மக்களுக்கு விளங்கக் கூடிய காரியம் அல்ல.

ஆகையால் அறிஞர்கள் அவ்விதமக்களின் கூப்பாடுகளை லட்சியம் செய்யாமல் இருந்துவருவதுடன் ஆராய்ச்சியையும், சுயபுத்தியையும் பற்றி பிரசாரம் செய்துவருகிறார்கள். ஆதலால்தான் இப்போது நாஸ்திகம் என்னும் வார்த்தையானது மிகச் சாதாரண வார்த்தையாகவும், நாகரீக ஆராய்ச்சி அபிப்பிராயமாகவும் கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது என்று சொன்னோம்.

அதுபோலவே பொதுஉடமை என்னும் வார்த்தையானது அது பற்றிய ஆராய்ச்சியே இல்லாத காரணத்தாலும் சுயநலத்தின் காரணமாய் அவ்வார்த்தைக்கு எதிராகவே பிரசாரங்கள் நடைபெறுவதாலும் பொது ஜனங்களுக்கு பொது உடமை என்றால் வெறுப்பாயும், பயமாயும் தப்பித மாயும் தோன்றலாம். எந்தப் புதிய கொள்கையும், அபிப்பிராயங்களும் ஆரம்பகாலத்தில் பாமர மக்களிடையே வெறுப்பாகவும் கஷ்டமாகவும்தான் தோன்றும். இதற்கு நாம் உதாரணங்கள் எடுத்துக்காட்ட வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் புதிய அபிப்பிராயங்களையும், கொள்கைகளையும் கொண்டு வந்து புகுத்தியவர்கள் சரித்திரங்கள் என்பவைகளைப் பார்த்தால் இது தானாகவே விளங்கிவிடும். ஆதலால் பொது உடமை என்னும் வார்த்தையும், கொள்கையும் பொது ஜனங்களால் பாமரமக்களால் சுயநலங்கொண்ட சோம்பேறிக் கூட்டங்களால் ஆதரிக்கப்படுகின்றதா? வரவேற்கப்படு கின்றதா? வெறுக்கப்படாமல் இருக்கின்றதா? என்பவைகளைப்பற்றி கவனிக்காமல் அதுவிஷயமாய் நமக்குத் தோன்றியதை எழுதலாம் என்றே கருதுகிறோம்.

பொது உடமை என்பது ஒரு குடும்பத்தில் உள்ள சொத்துக்கள், வரும் பணிகள், தொழில்கள், லாபநஷ்டங்கள், இன்ப துன்பங்கள், போகபோக்கியங்கள், பொருப்பு கவலைகள்

முதலாகியவைகள் எல்லாம் எப்படி அக்குடும்ப மக்களுக்கு பொதுவோ அதுபோல் தான் ஒரு கிராமத்திலோ, ஒரு பட்டணத்திலோ, ஒரு மாகாணத்திலோ, ஒரு தேசத்திலோ, ஒரு கண்டத்திலோ, ஒரு உலகத்திலோ உள்ள மேற்கண்டவைகள் எல்லாம் ஆங்காங்குள்ள அவ்வளவு பேருக்கும் பொதுவானது என்பதாகும். சுருக்கமாய்ச் சொல்ல வேண்டுமானால் பொது உடமைக் கொள்கையின் கட்சி லட்சியம் உலகம் பூராவும் ஒருகுடும்பம். உலக மக்கள் எல்லோரும் சகோதரர்கள். உலகத்தில் உள்ள செல்வம் இன்பம் போகபோக்கியம் முதலியவை எல்லாம் அக்குடும்ப சொத்து. குடும்பமக்கள் (உலகமக்கள்) எல்லோருக்கும் அக்குடும்ப சொத்தில் (உலகசொத்தில்) சரிபாகம் என்கின்ற கொள்கையேயாம். ஆகவே பொது உடமை என்பது ஒரு கணக்குப் பிரச்சினை (ஆய்வாநாயவவை ஞசடிடெநஅ) ஆகும்.

ஆகவே இப்படிப்பட்ட கருத்துக்கொண்ட பொது உடமைக் கொள்கையை வெறுக்கவோ, எதிர்க்கவோ நியாயமான முறையில் யாதொரு காரண மும் இருப்பதாய் நமக்குத் தோன்றவில்லை.

ஆனால் சகோதரனுடைய பங்கை மோசம்செய்து சகோதர துரோகத் தின்மூலம் அதிகப் பங்கை ஆசைப்படுகிற மனப்பான்மை உள்ளவனும், குடும்ப வேலைகளில் தனக்குள்ள சரிபாகப் பொருப்பை தான் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் மற்ற சகோதரர்களையே அதிகமாய் உழைக்கச் செய்து தான் சோம்பேரியாய் இருந்து அதிகப்பங்கை அடைந்து மற்றவர்களுக்கு போதுமான அளவு கூலி கொடுக்காமல் வஞ்சித்து ஏமாற்ற வேண்டும் என்கின்ற தான மனப்பான்மை உள்ளவனும் தான் பொதுவுடமைக் கொள்கையை வெறுக்கவும் எதிர்க்கவும் கூடும்.

நிற்க, மற்றொரு விதத்திலும் பொதுவுடமைத் தத்துவம் என்பது எல்லா ஜனங்களாலும் மதிக்கத்தக்கது என்கின்றதான வேதாந்த தத்துவம் என்பதும் ஆகும். எப்படியெனில் எல்லா சரீரத்திலும் வசிக்கும் ஆத்மா ஒன்றே என்றும், எப்படி ஒரே சூரியன் பதினாயிரம் குடம் தண்ணீரில் பதினாயிரம் சூரியனாகக் காணப்படுகின்றதோ அதுபோல் கோடானுகோடி ஜீவராசிகளினுள்ளும் கோடானுகோடி ஆத்மாவாகக் காணப்படுகின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆதலால்,

ஒவ்வொரு சரீரத்திலும், வெவ்வேறு ஆத்மாவாக இருக்கின்ற தென்றோ ஒவ்வொரு ஆத்மாவுக்கும் வெவ்வேறு வித சைதன்யிய அதாவது ஞானமோ, வேற்றுமை உணர்ச்சியோ இல்லை என்கின்ற தத்துவமே வேதாந்தமாகும். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட வேதாந்தக் கொள்கைக்கு பொதுவுடமைத் தத்துவம் எவ்விதத்திலும் விறோதமானதல்ல.

மதக்கொள்கைகளுக்கும், பொதுவுடமைத் தத்துவம் விறோதமானதாக இல்லை. எப்படியெனில் எல்லா மதமும் மக்கள் யாவரும் சகோ தரர்களென்றும், ஒருவருக்கொருவர் சகோதர உணர்ச்சியுடனேயே இருக்க வேண்டும் என்றும், எல்லோரையும் எல்லோருமே சகோதரர்களாகப் பாவிக்க வேண்டும் என்றும், எல்லோருமே ஒரேவித இன்பத்தையும், ஒரே வித செல்வத்தையும் அடையவேண்டுமென்றே கற்பிக்கின்றதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. ஆதலால் பொதுவுடமைத் தத்துவம் எந்த மதக் கொள்கைக்கும் விறோதமானது என்று சொல்லிவிடமுடியாது.

மற்றும் பொதுவுடமைத் தத்துவமானது ஆஸ்த்திகம் என்பதற்கும் விறோதமானதல்ல. ஏனெனில் ஆஸ்திகமென்பது கடவுள் என்பதாக ஒன்று இருக்கின்றதென்றும், அது பாரபட்சமற்றது என்றும், சர்வ சக்தியும், சர்வ வியாபகமும் உடையது என்றும் அதுவே உலகத்தையும், உலகத்திலுள்ள வஸ்த்துக்களையும், ஜீவர்களையும் சிருஷ்டித்தாரென்றும், உலகமும் உலக வஸ்த்துக்களும் அந்த ஜீவர்களுக்காகவே சிருஷ்டிக்கப்பட்டவை என்றும் கருதுவதேயாகும். ஆகவே அப்படிப்பட்ட கருத்துக்கு எல்லா மக்களும் சகோதரர் என்கின்ற கொள்கையும், எல்லாப் பொருள்களும் இன்பதுன்பங் களும், எல்லா மக்களுக்கும் சரிசமமான பொது என்பதையும் எந்த ஆஸ்திகர்களும் ஆட்சேபிக்கவோ, எதிர்க்கவோ முடியாது என்பது விளங்கும்.

மேலும் மகாத்மாக்கள் என்பார்களுக்கும், பொதுவுடமைத் தத்துவம் வெறுப்பாகவோ, விறோதமாகவோ இருக்க நியாயமில்லை. ஏனெனில் மகாத்மா தத்துவம் என்பது எல்லா ஜீவர்களையும் சரிசமமாய்ப்பார்ப்பதும், எல்லா ஜீவர்களிடத்திலேயும் ஒரே ஆத்மா பரிணமிக்கின்றது என்பதை உணருகின்ற வர்க்கமாகும். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட

தத்தவமுடைய வர்களுக்கு பொதுவுடமைத் தத்துவம் என்பது ஆட்சேபிக்கத்தக்கதாவதற்கு இடமில்லை. இவைதவிர கிருஷ்ணன், புத்தர், ஏசு, மகம்மது, குருநானக், ராஜாராம் மோகன்ராய், தயானந்த சரஸ்வதி என்று சொல்லப்படுபவர்களான அங்கீகரிக்கப்பட்ட மதத் தலைவர்கள், சீர்திருத்தவாதிகள் என்பவர்களுடைய கொள்கைகளுக்கும், லட்சியங்களுக்கும், எல்லா மக்களும், சகோதரர்கள், எல்லா சொத்தும் பொதுவானது என்னும்படியான கொள்கை கொண்ட பொதுவுடமைத் தத்துவம் விநோதமாகவோ, ஆட்சேபிக்கத்தக்கதாகவோ இருக்கும் என்று சொல்லுவதற்கில்லை.

மற்றும் தேசியம் என்பதற்கோ, தேசியவாதிகள் என்பவர்களுக்கோ, பொதுவுடமைத் தத்துவம் விநோதமானது என்று சொல்லுவதற்கும் இடமிருக்கக்காரணமில்லை. ஏனெனில் தேசியவாதிகளுடைய கொள்கை யெல்லாம் தங்கள் தேசத்து செல்வத்தை மற்றொரு தேசத்தார் கொள்ளை கொள்ளக் கூடாது என்பதும் தங்கள் தேச ஆட்சியை மற்றொரு தேசத்தார் ஆளக் கூடாது என்பதுமே முக்கியமானதாகும். ஆதலால் இதே கொள்கை கொண்ட தான அதாவது ஒருவருடைய உழைப்பின் பயனை மற்றவர்கள் கொள்ளை கொள்ளக்கூடாது என்பதும், ஒருவர்மீது ஒருவர் ஆதிக்கம் கொள்ளக்கூடாது என்பதும் எல்லோரும் சமமாய் உழைக்க வேண்டும். எல்லோரும் சமமாய் அடையவேண்டும். எல்லோருக்காக எல்லோரும் ஆட்சிசெலுத்தவேண்டும் என்னும் கொள்கை கொண்ட பொதுவுடமைத் தத்துவத்தை ஆட்சேபிக்க நியாயமே இல்லை. மற்றபடி சமூக சேவைக் காரருக்கோ, பொது நல சேவைக் காரருக்கோ, நீதிக்கோ, பகுத்தறிவிற்கோ, பொதுவுடமைத் தத்துவம் மாறான தென்றோ ஆட்சேபிக்கத்தக்கதென்றோ சொல்வதற்கு எந்தவிதத்திலும் ஆதாரம் இருப்பதாய் தெரியவில்லை.

ஆனால் யாருக்கு விநோதமாகவும், ஆட்சேபிக்கத்தக்கதாகவும் கெடுதி தரத்தக்கதாகவும் இருக்கும் என்று பார்ப்போமேயானால் சுயநலம் கொண்ட மக்களாகிய சக்கிரவர்த்தி, அரசர், பாதிரி, குரு, முதலாளி, ஐமீன் தாரன், மிராசுகாரன், மேல்ஜாதிக்காரன் (பார்ப்பான்) என்று சொல்லப்படுபவர்களுக்கும் இவர்களுக்கு கூலிகளாய் இருப்பதினாலேயே உயர்வான வாழ்க்கை வாழ்ந்து

கொண்டிருக்கின்றவர்களுமான மக்களுக்கும் ஆட்சேபணையாய் இருக்கலாம். இவர்களுடைய ஆட்சேபணைகளை நாம் லட்சியம் செய்ய வேண்டியதில்லை.

ஏனெனில் இவர்கள் யோக்கியதைகளை நன்றாய் உணர்ந்து இவர் களால் மக்களுக்கு ஏற்படும் கஷ்ட நஷ்டங்களையும், இழிவுகளையும் அறிந்து இவர்கள் தன்மைகளை ஒழிக்க வேண்டும் என்றும் மாற்றவாவது வேண்டுமென்றும் மக்கள் வெகு நாளாகவே பாடுபட்டு வருகிறார்கள்.

உதாரணமாக ஏகாதிபத்தியத் தன்மை கூடாதென்றும், தனிப்பட்ட நபர் களான அரசர்களுடைய ஆட்சிகள் கூடாதென்றும் கிளர்ச்சிகள் வெகுகாலமாகவே நடந்து வருகின்றன. இதன் பயனாகவே சில ஏகாதிபத்தியங்கள் ஒழிந்து சில அரச ஆட்சிகளும் வீழ்ந்து, பொது ஜனஆட்சி என்றும், குடிகளுடைய ஆட்சி என்றும் சொல்லும்படியான ஆட்சிகள் ஏற்பட்டும் இருக்கின்றன. இனியும் ஏற்படுத்தும் முயற்சிகளும் நடந்து வருகின்றன. ஆதலால்தான் அவற்றைப்பற்றி நாம் கவனிக்க வேண்டியதில்லை என்றோம். மற்றபடி மேல் ஜாதிக் கொடுமையையும், நன்றாய் உணர்ந்து அதை ஒழிக்க வேண்டும் என்றும் முயற்சி செய்ததோடு சில ஒழித்தும் வருகிறோம். மற்றபடி ஜமீன்முதலாளி முதலியவர்களுடைய கொடுமைகளையும் அநீதியான வழியில் அவர்கள் செல்வம் பெருக்குவதையும் நன்றாய் உணர்ந்து அவர்களது கொடுமைகளை ஒழிக்கவும், அவர்களது அநீதிகளில் இருந்து மீளவும் முயற்சிகள் செய்து கொண்டோம் வருகிறோம். கடைசியாக குருமார்கள், பாதிரிமார்கள் என்று சொல்லுகின்ற கூட்டத்தார் களின் யோக்கியதைகளும் அறிஞர்கள் உணர்ந்ததேயாகும். எப்படியெனில் குரு, பாதிரி, முல்லா, புரோகிதர்கள் என்கின்ற கூட்டத்தார்கள் அரசர்கள், செல்வவான்கள், சோம்பேரிகள் ஆகியவர்களுடைய லைசென்சு பெற்ற கூலிகளேயாவார்கள். இவர்களுடைய உழைப்பின் பயன் எல்லாம் அரசர் களுக்கும், செல்வவான்களுக்கும், சோம்பேறி கூட்டத்தார்களான மதப் பாஷாண்டிகளுக்குமே பயன்படத்தக்கதாதலால் இவர்களது அதிருப்தியைப் பற்றியோ, அழகையைப் பற்றியோ, நாம் சிறிதும் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. இருந்தபோதிலும் இந்த கூட்டத்தாரும் சாவதானமாய் இருந்து நல்லறிவைக் கொண்டு யோசித்துப் பார்ப்பார்களானால் பொது வுடமைத் தத்துவம்

என்பது தங்கள் கூட்டத்தாருக்கும் கெடுதி இல்லை என்பது விளங்கும். எப்படியெனில் பொதுவுடமைத் தத்துவத்தினால் மனித ஜீவனுக்கு ஏற்படப்போகும் முக்கியமான மாறுதலும், அனுகூலமும் என்ன வென்றால் மனிதனுக்குக் கவலை என்பது 100-க்கு 90 பாகத்துக்கு மேலாகவே குறைந்து போகும். இதுதவிர அதிர்ப்பதி, பொறாமை என்று சொல்லும்படியான இயற்கை குணங்கள் என்பவைகள் எல்லாம் குறைந்து விடும். இவைகளில் ஏதாவது ஒரு அளவும், பொதுவுடமைத் தத்துவத்திலும் இருக்கும் என்று தர்க்கத்துக்காக சொல்லவந்தாலும் அதுவும் பொது நலத்தை உத்தேசித்து இருக்குமே ஒழிய சுயநலத்தை உத்தேசித்து இருக்க முடியவே முடியாது. அதுபோலவே மனிதனுக்கு துக்கம் என்பதும் பெரும் பாகமும் மறைந்து போகும். இப்போது மேற்குறிப்பிட்டதான கவலை அதிர்ப்பதி, ஆசை, பொறாமை, துக்கம் முதலிய குணங்கள் தனி மனிதனில் ஆகட்டும், மனித சமூகத்தில் ஆகட்டும் எந்த நிலைமையில் இருக்கின்ற வர்களுக்கும் இருந்துதான் வருகின்றது.

அரசனுக்கோ, செல்வவானுக்கோ, குருவுக்கோ, பார்ப்பானுக்கோ, மற்றும் பெரும் பதவியில் இருக்கின்றவன் என்பவனுக்கோ இல்லை என்று சொல்லிவிட முடியாது. இவர்களுக்கு உள்ள பெருமையெல்லாம் அன்னி யர்கள் இவர்களைப் பெருமையாய் நினைக்கிறார்கள் என்பதைத் தவிர தங்கள் தங்களுக்கு சொந்தத்தில் துக்கமும், கவலையும் இல்லாதவர்கள் இல்லவே இல்லை.

மத சம்மந்தமான ஆதாரங்களில் காணப்படும், மோட்சத்திற்கும், முத்திக்கும் சொல்லப்படும் கருத்தெல்லாம் கவலையும், துக்கமும் அற்ற தன்மை என்று தான் சொல்லப்படுகின்றதே ஒழிய மற்றபடி வேறு ஒரு லோகத் தில் போய் வெல்வெட்மெத்தையில் சதா தூங்கிக் கொண்டிருப்பது என்று சொல்லப்படவில்லை. ஆனால் இப்படி எங்காவது ஒன்று இரண்டு இடத்தில் சொல்லப்படுவதாய் சொல்லப்பட்டாலும் அது புரோகிதர்களுடையவும், முல்லாக்களுடையவும், பாதிடிகளுடையவும் கூட்டத்தாரின் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகக் கற்பித்துக் கொண்ட புராணப்பிடுங்கல் கற்பனை என்பதை எல்லா தத்துவ ஜன அறிஞர்களும் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றார்கள். ஆகையால் பகுத்தறிவுள்ள மனித ஜீவர்கள் வாழ்க்கையில் கவலையும் துக்கமும் இல்லாத ஒரு நிலையை ஒருநாளும்

வெறுக்கவோ, மறுக்கவோ முடியவே முடியாது.

ஆகவே பொது உடமை என்பது பொது மனித தர்மமென்றும் சகோதரத் தன்மையும், சமத்துவத் தன்மையும் கொண்டதென்றும் வேதாந்த தத்துவத்துக்கும், ஆஸ்திகத்தன்மைக்கும் தத்துவத்துக்கும் ஏற்றது என்றும் மதத் தலைவர்களுக்கும் தேசியத்துக்கும், நீதிக்கும், பகுத்தறிவுக்கும் ஒத்ததென்றும் அரசர்களுக்கும் செல்வவான்களுக்கும் பாதிரிப் புரோகிதக் கூட்டங்களுக்கும் நன்மை பயக்கக்கூடியதென்றும் பொது உடமைத் தத்துவ மேதான் மோட்ச நிலை என்பதும் முத்திநிலை என்பதுமாகும் என்றும் ஒரு வாறு சுருக்கமாய் விளக்கிக்காட்டியிருக்கிறோம், இனி பொது உடமைத் தத்து வம் சாத்தியமா என்பதும், எப்படி ஏற்படுத்துவது என்பதும் எந்த எந்த அளவில் இன்று நமது நாட்டிலும் இருந்து வருகின்றது என்பதும் முதலாகிய விஷயங்களைப் பற்றி மற்றொரு சமயம் சாவகாசமாய் எழுத எண்ணியுள் ளோம். அல்லது யாராவது இவ்விஷயத்தில் ஆராய்ச்சியுள்ள தோழர்கள் வியாசரூபமாக எழுதினாலும் பொருத்தமானதை மகிழ்ச்சியுடன் பிரசுரிக்கக் காத்திருக்கிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 10.09.1933

வாலிபர் கடமை

பொதுவுடமைக்கும் சுயராஜ்யத்துக்கும் சம்மந்தமில்லை

சுயராஜ்யம் என்பது அரசியலைப் பொருத்தது. அது எந்த தேசத்தை, யார் ஆளுகிறது என்பதையே முக்கியமாய் கொண்டதாகும். பொதுவுடமை என்பது பொருளாதாரத்தையே முக்கியமாய் கொண்டதாகும். பொதுவுடமைக் கொள்கையைப்பற்றிய விஷயத்தில் ஆட்சிசெய்பவர்கள் யார் என்பதைப் பற்றியோ, எந்த தேசம் ஆதிக்கமுள்ளதாய் இருக்க வேண்டுமென்று எல்லை கட்டுவதிலோ பிரவேசிக்கவேண்டிய அவசியமே இல்லை. பொது உடமை என்பது மேல் குறிப்பிட்டபடி வெறும் பொருளாதாரப் பிரச்சி னையே ஆகும். அதுவொரு கணக்குப் பிரச்சினை என்றும் சொல்லலாம். உலகத்தை ஒரு குடும்பமாக்கி உலக மக்களை ஒரு குடும்பமக்களாக்கி உலக செல்வத்தையும் சுக துக்கதையும் அக்குடும்பத்துக்குப் பொதுவாக்கி அக்குடும்ப மக்கள் எல்லோரும் அக்குடும்ப சொத்துக்களை சரிசமமாய் அனுபவிக்கும்படி செய்யும்முறையே பொது உடமைத்தத்துவமாகும்.

இதனால் யாருக்கும் ஏற்றத்தாழ்வோ ஜாஸ்தி கம்மியோ இல்லாமல் இருக்கும் என்கின்ற முடிவிற்பேரிலும் உலகவாழ்க்கையில் மக்கள் உயர்வு தாழ்வும் ஜாஸ்திகம்மியும் அனுபவிப்பது மனித இயற்கை என்றும் இந்தப் படி இருக்கவே மனிதன் ஏற்பட்டவன் என்றும் இந்தப்படியான வித்தியாச வாழ்வு அமைப்பு அவனவன் முன்ஜன்ம கர்மப்படியும் கடவுள் சித்தப்படியும் ஏற்பட்டதென்றும் சொல்லும் கொள்கையை அடியோடு தப்பு என்கின்ற முடிவிற்பேரிலும் இப்பொதுவுடமைக் கொள்கை கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அது சில இடங்களில் அனுபவத்தில் இருந்து வருகின்றது.

ஆகையால் இக்கொள்கையை வற்புறுத்துகின்றவர்கள் இன்னார் ஆள வேண்டும் என்கின்ற பிடிவாதம் இல்லாமல் இன்ன கொள்கையின் மீது ஆளப்படவேண்டும் என்கின்ற பிடிவாதத்துடன் கிளர்ச்சியோ புரட்சியோ செய்து புரட்சி ஏற்படுத்தவேண்டியது வாலிபர் கடமையாகும்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 17.09.1933

ஜவார்லாலும் பொது உடமையும்

தோழர் ஜவார்லால் அவர்கள் தனது அரசியல் கொள்கையை விளக்கி பிரிட்டிஷ் ஜனங்களுக்குத் தெரியச் செய்வதற்காக ஒரு லண்டன் நிருபருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் பொதுவுடமைக் கொள்கையைத் தான் ஆதரிப்பதாகவும், ஆனால் இப்போது ஜனங்கள் எல்லோரும் பொதுவுடமை எனக் கருதும் கொள்கையைத் தான் ஆதரிக்கவில்லை என்றும், அத்தகைய பொது வுடமைக் கட்சியைத் தான் சேர்ந்தவரல்லவென்றும் குறிப்பிட்டிருப்பதாக ராய்ட்டர் தந்தி கிடைத்திருக்கிறதாகப் பத்திரிக்கைகளில் காணக் கிடக்கிறது. இது உண்மையானால் தோழர் ஜவார்லாலுக்கு இந்தக் குணம் காந்தியாரின் சாவகாசத்தால் ஏற்பட்ட குணம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். தோழர் காந்தியார் தான் இரு கூட்டத்தாரிடையும் நல்ல பிள்ளையாவதற்கு இவ் விதத் தந்திர மொழிகள் கூறி இருகட்சியாரையும் ஏமாற்றிப் பெருமை அடைவதை அனுசரித்துவருகிறார். உதாரணமாக

“வர்ணாச்சிரமதர்மம் வேண்டும். ஆனால் எனது வர்ணாச்சிரமம் வேறு” என்பார்.

“ராமராஜ்யத்துக்காக நான் பாடுபடுகிறேன். ஆனால் எனது ராமன் வேறு” என்பார்.

“ஜாதிபாகுபாடுகள் இருக்க வேண்டும். ஆனால் ஜாதி என்பதற்கு எனது கருத்துவேறு” என்பார்.

“ராஜாக்கள், ஜமீன்தார்கள் இருக்கவேண்டும். ஆனால் அவர்கள் ஏழைகளுக்காக இருக்கவேண்டும்” என்பார்.

“பிரிட்டிஷாருக்கு இந்திய அரசியலில் சில பாதுகாப்புகள் இருக்க வேண்டும். ஆனால் அது இந்தியாவின் நன்மைக்காக இருக்க வேண்டும்” என்பார்.

“ஏழைகள், தொழிலாளர்கள் க்ஷேமமாய் இருக்கவேண்டும். ஆனால் அவர்கள் பெட்டியில் பணம் இருக்கக்கூடாது” என்பார்.

“தீண்டாமை ஒழியவேண்டும். ஆனால் தீண்டப்படாதவர்கள் சூத்திரர் களுக்கு சமானமாய் கருதப்படவேண்டும்” என்பார்.

“தீண்டத்தகாதவர்களுக்கு கோவிலுக்குள் சமஉரிமை இருக்க வேண்டும். ஆனால் கோவிலுக்குள் சூத்திரர்கள் இருக்கும் இடத்தில் தான் அவர்கள் இருக்கவேண்டும்” என்பார்.

இந்தப்படி எந்த விஷயங்களிலும் “ஆனால்” போட்டுத் திருப்பி விடுவது அவரது சாமர்த்தியம் என்பதை தோழர் காந்தியாரை ஒரு மனிதர் என்று கருதியிருக்கும் யாவரும் அறிவார்கள்.

அதுபோலவே தோழர் ஜவார்லால் அவர்களும் “ஆனால்” போட வேண்டிய நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது மிக்கப் பரிதபிக்கத் தக்கதாகயிருப் பதுடன் நமக்கு ஒருபெரும் ஏமாற்றத்தைத் தரத்தக்கதாகவும் இருக்கிறது.

தோழர் ஜவார்லால் அவர்கள் இதற்கு முன்னும் இப்படி இரண் டொருதடவை செய்திருந்தாலும் அதாவது தனக்கு மதத்தில் நம்பிக்கை இல்லையென்று சொல்லிவிட்டு பிறகு தனது தகப்பனார் எலும்பைக் கங்கை யில் கொண்டு போய் கொட்டி தகப்பனுக்கு மோட்சத்தைத் தேடி யிருந்தாலும்.

காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தத்தை முதலில் ஆட்சேபித்துவிட்டு பிறகு அதை ஒப்புக்கொண்டு பிறகு அதை “அது ஒரு ராஜி ஒப்பந்தமல்ல. ஆனால் சண்டையில் இருகட்சியாரும் இளைப்பாறுவதற்காகச் செய்து கொண்ட மத்தியகால ஓய்வு, ஒப்பந்தம்” என்று சொல்லி யிருந்தாலும் இனி அப்படிச் செய்யமாட்டார், ஒரே உறுதியாய் இருப்பார். காந்தியாரின் தாட்சண்யத்துக்கும் கட்டுப்படமாட்டாரென்று இருந்தோம்.

இப்பொழுது அந்த நம்பிக்கை ஏமாற்றமடையத் தக்கவண்ணம் பல்படியடித்திருக்கிறார். “நான் ஒரு பொதுவுடைமைக் கொள்கைக்காரன், ஆனால் ஜனங்கள் எல்லோரும் பொதுவுடைமை எனக் கருதும் பொது உடமையை நான் சேர்ந்தவனல்ல” என்று சொல்வதில் இந்திய பாமர ஜனங் களையும் வாலிபர்களையும் ஒருபுறமும், பிரிட்டிஷ் ஜனங்களையும், செல்வ வான்களையும் மற்றொருபுறமும் திருப்தி செய்யத்தக்க அம்சம்தவிர இதில் வேறு ஏதாவது சரக்கு இருக்கின்றதா என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

அடிக்கடி மாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய நிர்பந்தத்திற்கு ஆளான தலைவர்களின் இவ்வித அபிப்பிராயங்களால் சமதர்மம்

உண்மையும் அவசியமுமான கொள்கைகளும் அதை அமுலுக்கு கொண்டுவர முயற்சிக்கும் மக்களுடைய உழைப்பும் எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கப்படத்தக்கதாகி விடுகின்றது என்பதை நாம் எடுத்துக்காட்டவேண்டியதில்லை. ஒரு சமயம் இவ்வித அபிப்பிராயத்தை தோழர் ஜவார்லால் அவர்கள் “தனக்கு தோன்றியதை வஞ்சனை இல்லாமல் வெளியிட்டிருக்கிறார். அதில் ஒன்றும் உள் எண்ணம் இல்லை” என்று சொல்லுவதானால் தோழர் ஜவார்லால் தனது பொது உடமைக் கொள்கைகள் என்பவை எவை? பொதுஜனங்களால் சொல்லிக் கொள்ளப் படுகின்ற பொது உடமைக்கொள்கைகள் என்பவை எவை? அவை இரண்டிற்குமுள்ள வித்தியாசங்கள் எவை? என்பவைகளை விளக்கி இருப்பாரானால் அது மிக்க அழகாய் இருந்திருக்கும். அப்படிக்கில்லாமல் இந்தியாவுக்கு வேண்டிய பொது உடமைக்குதானே தான் பாஷ்யக்காரர் என்பதாக ஆகவேண்டுமென்றோ அல்லது பொதுஉடமைக் கொள்கைகளை குற்றமாக சர்க்கார் கருதுவார்களானால் “எனது பொதுஉடமைக்கு அருத்தம் வேறு” என்று சொல்லுவதற்கு இடம் இருக்கட்டும் என்றோ அல்லது வேறு என்ன காரணத்தாலோ இப்படிக்குழப்புவாரானால் அது மனித சமூகத்தின் முற்போக்கை எவ்வளவு பாதிக்கின்றது என்பதை யோசித்துப் பார்க்கும் வேலையை வாசகர்களுக்கே விட்டுவிடுகின்றோம்.

எந்தக்காலத்தில் அரசியல் என்னும் பேரால் இங்கிலீஷ் படித்த வக்கீல் கூட்டம் வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கினார்களே அன்றுமுதல் இன்றுவரை பொது வாழ்வு இந்தப்படியாகவே பாம்புக்கு வாலும், மீனுக்கு தலையுமாக காட்டும் தோரணையில் நடந்தேவந்து தேசம் முற்போக்கடைவது கெட்டுப்போனதுடன் சுமார் 25, 30 வருஷங்களுக்கு முன் இருந்த நிலைமைக்கு பின் தள்ளப்பட்டும் போயிற்று. குறைந்த அளவு காந்தியாரின் ஆதிக்கம் இந்நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கவில்லையானால் இந்தியாவில் இன்றைக்கு எவ்வளவோ பெரிய கிளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டு ஒரு பயனுள்ளதும் பொறுப்புள்ளதுமான புரட்சி ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும் என்று உறுதியாய்க் கூறுவோம். காந்தியாரின் எண்ணம், பேச்சு, எழுத்து செய்கை எல்லாம் பிற்போக்கிற்கே ஆதரவாய் இருந்திருக்கின்றதுடன் மக்களின் எழுச்சிகள் அடங்கி, சுய அறிவும் ஒடுங்கி மக்களுக்குள் மழுங்கிக் கிடந்த மத எண்ணங்களை தலைதூக்கினதுடன் வெறுக்கப்பட்டுக் கிடந்த பழமைகளும் புத்துயிர் பெற்று விட்டன. இனி நாடு முற்போக்

கடையாவிட்டாலும் காந்தி காலத்தில் ஏற்பட்ட தீங்கான பிற்போக்குகள் மாறுவதற்கு இனியும் குறைந்தது 10 வருஷத்துக் காவது பலமான முறட்டு முயர்ச்சிகள் வேண்டும் என்றே சொல்லுவோம். இந்நிலையில் தோழர் ஜவார்லால் நிலைமை இப்படியானது பற்றி எவரும் வருந்தாமலிருக்க முடியாது. நிற்க,

பொதுவுடமை என்பதுபற்றி யாரும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. எந்த அர்த்தத்தில் பொதுவுடமையை எடுத்துக்கொண்டாலும் அதற்கு எப்படிப்பட்ட வியாக்கியானம் செய்வதாயிருந்தாலும் பலாத்காரச் செயலில் பிரவேசமில்லாமல் பலாத்காரத்தைப் பிரசாரம் செய்யாமல் பொதுவுடமைத் தத்துவம் ஏற்பட பிரசாரம் செய்வதில் முயற்சி செய்வதில் எவ்வித தப்பித மும் இல்லை என்பதே நமது அபிப்பிராயம். இதை சென்ற வருஷமே தெரி வித்து இருக்கிறோம். அதற்குப் பிறகு பல அரசாங்க உயர்தர நீதிஸ்தல தீர்ப்பு களும் தாராளமாய் இருக்கின்றன.

சென்ற வாரத்தில் கல்கத்தா பிரசிடென்சி மேஜிஸ்டிரேட் தோழர் எஸ்.கே.சின்ஹா அவர்கள் ஒரு வழக்கில் ஒரு தீர்ப்பு அளித்திருக்கிறார். அவ்வழக்கின் எதிரியானவர் நமது சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு அதன் லட்சியம் என்பதாக வகுக்கப்பட்டிருக்கும் கொள்கைகள் அவ்வளவையும் அப்படியே குறிப்பிட்டு பிரசாரம் செய்து வந்திருக்கிறார். அதை மேஜிஸ்திரேட் அப்படியே எடுத்துத் தனது ஜட்ஜ்மெண்டில் குறிப்பிட்டு அந்தப்படி ஒருவன் பிரசாரம் செய்வது எவ்வித குற்றமுமாகாதென்று கூறி எதிரியை விடுதலை செய்திருக்கிறார். அதை மற்றொரு பக்கம் காணலாம்.

அன்றியும் உலக செல்வங்களான பொருள்களும், பூமிகளும் பொது ஜனங்கள் எல்லோருக்கும் சொந்தமாக்கப்பட்டு அவற்றின் பலன்கள் எல்லோருக்கும் பொதுவாக சரிசமமாக இருக்கும்படி செய்வதையும் அதற்கு ஏற்றதொரு ஆட்சியை ஏற்படுத்தி நடத்துவதில் பொதுஜனங்கள் எல்லாருக்கும் உரிமை இருக்கும்படி செய்வதும் ஆன பொதுவுடமைக் கொள்கையானது குற்றமானது என்பதாக இதுவரை எந்த அரசாங்கமும் கூற வில்லை. மேலும் உலகிலுள்ள எல்லா அரசாங்கங்களும் இக்கொள்கையைப் பிரசாரம் செய்ய அந்தந்த நாடுகளில் இடம் கொடுத்தே வருகின்றன.

இவை ஒரு புறமிருக்க நாமும் நமது பகுத்தறிவைக் கொண்டு யோசிப்போம்.

உதாரணமாக, ஒரு தனிப்பட்ட மனிதன் சமூக வாழ்வில் எந்தக் காரணத்தினாலோ உயர்ந்த ஜாதியானாகப் பாவிக்கும் யோக்கியதையை அடைந்து சில தனி உரிமைகளை அடைந்து வருவதை இன்றையதினம் நாம் ஆக்ஷேபித்து அப்படிப்பட்ட ஒரு தனி உரிமை யாவருக்கும் இருக்க வேண்டும் என்றும், அது எல்லோருக்கும் சரி சமத்துவமாய் இருக்க வேண்டும் என்றும், அதன் நிருவாகம் எல்லோருக்குமே இருக்கவேண்டும் என்றும் கூறுகிறோம். இவற்றிற்கு சில சட்ட இடையூறுகள், பழக்க வழக்க இடையூறுகள் இருந்தாலும் அவைகளையும் மாற்றிப் புதிய சட்டங்களையும், புதிய பழக்கங்களையும் செய்யவேண்டுமென்கின்றோம்.

இப்படிச் சொல்வது அவ்வயர் ஜாதிக்காரனுக்குத் துவேஷமாகவோ, அல்லது வேறு ஏதாவதொரு தப்பிதமாகவோ இருக்கின்றது என்று கருதி நாம் குற்றவாளிகளாக்கப்படுகிறோமா என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

அதுபோலவே ஒரு தனிப்பட்ட மனிதன் எந்தக் காரணத்தினாலோ ஒரு நாட்டை லட்சக்கணக்கான ஜீவன்களையும், ரூபாய்களையும் பறி கொடுத்து ஜெயித்து அரசனாகி ஏக சக்கிராதிபதியாகி அந்நாட்டின் மீது ஆதிக்கம் பெற்று வெகுகாலமாக ஆட்சி செலுத்தி பெருமையடைந்து வருவதை இன்று நாம் ஆக்ஷேபித்து “ஒரு நாட்டை ஆளும் பொறுப்பு அந்த நாட்டு ஜனங்களாகிய எங்கள் எல்லோருக்கும் இருக்கவேண்டுமே ஒழிய சண்டையிட்டு ஜெயித்து விட்டதினாலேயே ஒரு தனிப்பட்ட மனிதன் அந்நாட்டை தனக்கு சொந்தமென்று ஆளுவது-அதிகாரம் செலுத்துவது என்பவை எங்களுக்கு இஷ்டமில்லை. ஆதலால் அதை மாற்ற நாங்கள் கிளர்ச்சி செய்வோம், புரட்சி செய்வோம், அதற்கு ஏற்ற சட்டங்கள் செய்து கொள்ளவும் முயற்சிப்போம். இதை யார் தடுத்தாலும் அத்தடுப்புக்கு நாங்கள் கட்டுப்படமாட்டோம்” என்று சொல்லுகின்றோம்.

இப்படிச் சொல்லுவது இன்று எந்த சட்டத்திற்கு உள் பட்டது? அல்லது எந்த சட்டப்படி குற்றமாகப் பாவிக்கப்படுகின்றது. இதை எந்த அரசாங்கம் துவேஷமாகக்

கொள்ளுகிறது? ஏதாவது ஒரு அரசாங்கம் துவேஷமாகக் கொள்ளுகின்றது என்றாலும் அதற்காக எல்லோரும் பயந்து அக்கிளர்ச்சியை விட்டுவிடுகிறோமா?

அதுபோலவே தான் ஒரு தனி மனிதன் எந்தக் காரணத்தினாலேயோ செல்வங்கள் தன் கைக்கு வரும்படியான முறைகள் செய்து நாட்டு மக்கள் பாடுபட்டு உழைக்கும் பயன்கள் தனக்கு வந்து சேரும்படியான ஏற்பாடு செய்து அதன் மூலம் ஒருவன் பொருளும், பூமியும் சேர்த்துப் பணக் காரணாகிவிட்டால் அந்தச் செல்வத்தைப் பொது ஜனங்கள் பார்த்து “அது எங்களுடைய செல்வம், நாங்கள் பாடுபட்டதால் நீ சேர்த்துக்கொள்ள முடிந்தது. ஆதலால் எங்கள் எல்லோருக்கும் அதில் அனுபவமும் ஆதிக்கமும் இருக்க வேண்டு”மென்று சொன்னால், அல்லது அதற்கேற்ற சட்டங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னால் இது எந்த சட்டப்படி குற்றமாகும்? இதை யார் எப்படி ஆக்ஷேபிக்க முடியும்? என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

உலக வாழ்க்கையின் எந்தக் கொள்கையையும், எந்த திட்டங்க ளையும், எந்த அனுபவங்களையும் புரட்டி, அல்லது மாற்றி அமைத்துக் கொள்ளவும் அனுபவத்தில் கொண்டுவரவும் மனித சமூகத்திற்கு உரிமை யுண்டு என்பதை யாரும் ஆக்ஷேபிக்க முடியாது. ஆளும் மனிதனுக்கும், ஆளப்படும் மனிதனுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் எப்படியோ அப்படித்தான் செல்வவாண்களுக்கும், பாட்டாளிகளான ஏழை மக்களுக்கும் உள்ள சம்பந்தமாகும்.

ஒரு கொடுங்கோல் அரசன் எப்படி தனது ஆட்சிக்குப் பீரங்கியை யும், துப்பாக்கியையும், வெடிகுண்டையும், பட்டாளத்தையும் காவலாக வைத்திருக்கிறானோ அதுபோல்தான் ஒரு செல்வவான் தனது செல்வத் துக்குக் கச்சேரியையும், சிறையையும், போலீசையும் ஆதரவாய் வைத்திருக்கிறான். ஒரு கொடுங்கோலரசை ஒழிப்பதற்கு எப்படி நாம் பீரங்கியை யும், துப்பாக்கியையும், வெடிகுண்டையும் கையாளுகின்ற மக்களைக் கூப்பிட்டு “தோழர்களே அரசர்கள் சொல்படி கேளாதீர்கள். இனி இதில் சம்பந்தப்படாதீர்கள். விலகி எங்களுடன் சேர்ந்துக் கொள்ளுங்கள். கடைசி யில் நம் எல்லோருக்கும் பொறுப்புப் பங்கும் பெறலாம்” என்று சொல்ல வேண்டுமென்கிறோமோ அதுபோல்தான் தனிப்பட்ட மனிதனின் செல்வத் தன்மையை

ஒழிப்பதற்கும் அதை பொதுவாக்குவதற்கும் அதே போன்ற வழிகளைப் பின்பற்ற வேண்டியதாகும்.

அதுபோல்தான் உயர்ந்த ஜாதி என்னும் பேரால் தனிப்பட்ட உரிமை களை அடைந்து வருவதையும் ஒழிக்க அப்படிப்பட்ட வழிகளை பின் பற்ற வேண்டியதாகும். இவைகளை எல்லாம் எந்தக் காரணத்தை முன் னிட்டும் குற்றம் என்றோ சட்ட விரோதமான காரியம் என்றோ சொல்லிவிட முடியாது.

ஆதலால் மனிதசமூக வாழ்க்கையில் மாறுதல்களைச் செய்வதிலும் புதிய வாழ்க்கை முறைகளைப் புகுத்துவதிலும் மனித சமூகத்துக்குப் பூரண சுதந்திரம் உண்டு என்பதை ஒவ்வொருவரும் கருத்தில் இருத்தவேண்டும் என்பது நமது அபிப்பிராயம். அதற்கு இடமில்லாத மனிதசமூகத்தை சுயமரியாதை அற்ற சமூகம் என்றேதான் சொல்லவேண்டும்.

ஆனால் இப்படிப்பட்ட காரியங்களால் உயர்நிலையில் இருப்பவர் களுக்கு அதிருப்தி ஏற்படலாம். அதனால் எதிர்ப்பும் ஏற்படலாம். இவை யும் இயற்கையேயாகும். அப்படிப்பட்ட அதிருப்திகள் எதுவும் நீடித்து நிற்காது. ஒரு அரைத் தலைமுறைக்குள் அவ்வதிருப்திகள் மறைந்து விடும். பிறகு உலக சுபாவமே - வாழ்க்கை முறையே இப்படித்தான் என்ற எண்ணம் எல்லோருடைய மனதிலும் ஏற்பட்டுவிடும். பிறகு அதிருப்தியோ எதிர்ப்போ ஆன காரியங்களுக்கு இடமே இருக்காது.

ஆதலால் இதற்காக யாரும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. பின் வாங்கவும் வேண்டியதில்லை.

புரட்சி - தலையங்கம் - 17.12.1933

தோழர் ஈ.வெ.ரா. ஸ்டேட்மெண்டு

சமதர்மப் பிரசார உண்மை விளக்கம்

இ.பி.கோ. 124-A செக்ஷன்படி தொடர்புபட்டுள்ள “பொதுவுடைமை” பிரசாரத்திற்காகவும் “இராஜ நந்தனை” என்பதற்காகவுள்ள வழக்கு கோவையில் 12-உ ஆரம்பிக்கமுபட்ட போது தோழர் ஈ.வெ. இராமசாமி அவர்கள் கோவை ஜில்லா கலெக்டர் G.W. வெல்ஸ் I.C.S. அவர்கள் ின் தாக்கல் செய்த ஸ்டேட்மெண்ட்:-

என் பேல் இழுபோது கொண்டு வரமுபட்டிருக்கும் வழக்குக்கு ஆதாரமே கிடையாது.

2. வழக்குக்கு அஸ்திவாரமான 29-10-33 தேதி “சூடி அரசின்” தலையங்கத்தை இழுபோது பலதரம் படித்துமூ பார்த்தேன். அதை நான் எழுதினேன் என்பதை ஒழுபுக் கொள்ளுகிறேன்.

3. அதில் எழுதமுபட்டிருக்கும் விஷயங்களுக்காவது வாக்கியங்களுக்காவது ராஜத்துவேஷக் குற்றம் சாட்டமுபடுமானால் இன்றைய அரசாங்க ிறை, நர்வாக ிறை ிதலியவைகளைமூ பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து குறைகளை எடுத்துச் சொல்லவோ, அவற்றால் மக்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய கஷ்டங்களை விலக்கமு ப்காரம் தேட ஏற்பாடு செய்யவோ யாருக்கும் சுதந்திரம் கிடையாது என்றுதான் ிடிவு செய்யமுபட்டதாகும்.

4. என்ன காரணத்தைக் கொண்டு என்மேல் ஆதாரமற்ற இந்தமு பிராது தொடரமுபட்டிருக்கிறது என்று யோசித்துமூ பார்த்தால் என்னுடைய சமதர்மமு பிரசாரத்தை நறுத்தி விடச் செய்வதற்காக ிதலாளி வர்க்கமோ அல்லது மத சம்பிரதாயக்காரர்களோ செய்த சூழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டும் என்ற ிடிவுக்குத்தான் வரவேண்டியிருக்கிறது. வியாசத்தின் விஷயத்திலாவது, பதங்களிலாவது, நோக்கத்திலாவது சாட்டமுபட்ட குற்றத்தின் அமைமூபே கிடையாது.

5. ிக்கியமாய் அதில் சொல்லமுபட்ட விஷயம் எல்லாம் கல்வி இலாக்காவின் சம்பளங்கள் அதிகமென்றும், பிள்ளைகளுக்கு கல்விச்செலவு அதிகமென்றும், அதற்கேற்ற பயன் விளைவதில்லை யென்றும், ஏழைகளுக்கு கல்வி பரவ செளகியம் இல்லை என்றும், இழுபடிமுபட்ட ிறையால் லாபம் பெரும் பணக்காரர்களும், அதிகார வர்க்கத்தாரும் உத்தியோகஸ்தர்களும் சொல்லுவதைக் கேட்டு ஏமாந்து போகாமல் வரமுபோகும் (சீர்திருத்த) எலெக்ஷன்களில் ஜாக்கிரதையாய் நிடுந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஏழை பொது

ஜனங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டியதேயாகும்.

6. நான் 7,8 வருஷ காலமாய் சுயம்யாதை இயக்க சமதர்ம பிரசாரம் செய்து வருகிறேன். சங்க வாழ்விலும் பொருளாதாரத்திலும் மக்கள் யாவரும் சமத்துவமாய் வாழவேண்டுமென்பது அமுபிரசாரத்தின் ிக்கிய தத்துவமாகும்.
7. நாட்டில் உற்பத்தியாகும் பொருள்களை நாட்டு மக்கள் யாவரும் சமமாய் அனுபவிக்கவேண்டும் என்பதும் அவ்வற்பத்திக்காக செய்யமுட வேண்டிய தொழில்களில் நாட்டு மக்கள் எல்லோரும் சக்திக்குத் தக்கபடி பாடுபடவேண்டும் என்பதும் அத்தத்துவத்தின் கருத்தாகும்.
8. அவ்வியக்க லட்சியத்திலோ, வேலைத் திட்டத்திலோ, பிரசாரத்திலோ, அதற்காக நிடைபெறும் “குடி அரசு” மூ பத்தி்கையிலோ பலாத்காரம், துவேஷம், இம்சை இடம் பெற்றிருக்கவில்லை. எந்த விதத்திலாவது அவை நிமது நாட்டில் இடம் பெறுவது என்பதும் எனக்கு இஷ்டமான காயம் அன்று.
9. இதற்கு அத்தாட்சி வேண்டுமானால் பல வருஷங்களாக இரகசியமூ போலீஸ் இலாக்கா சுருக்கெழுத்து அறிக்கைக்காரர்கள் எனது பிரசங்கத்தை விடாமல் குறித்து வைத்திருக்கும் அறிக்கைகளையும், சமார் பத்து வருஷத்திய “குடி அரசு” பத்தி்கையின் வியாசங்களையும் சர்க்கார் கவனித்து வந்தும் என்மேல் இத்தகைய வழக்கு இதற்கு ின் ஏற்படுத்தியதில்லை என்பதே போதும்.
10. அரசாங்கமானது ிதலாளித் தன்மை கொண்டதாய் இருமூபதால் அது இத்தகைய சமதர்மமூ பிரசாரம் செய்யும் என்னையும் என்மையும் எமூபடியாவது அடக்க வேண்டுமென்று ியற்சி எடுத்துக் கொண்டிருமூபதில் அதிசயமில்லை. தற்கால அரசாங்க ஆட்சியில் பங்குபெற்றுமூ போகபோக்கியம், பதவியும், அதிகாரம் அடைந்துவரும் பணக்காரர்களும் மற்றும் மதம், ஜாதி, படிமூபு என்கிற சலுகைகளைக் கொண்டு ிதலாளிகளைமூ போலவே வாழ்க்கை நிடத்துகின்றவர்களும் இமூபடிமூபட்ட அரசாங்கத்திற்கு நேர்மூகமாகவும், மறைமூகமாகவும் உதவி செய்து தீர வேண்டியவர்களாய் இருமூபதால் அவர்களும் இம்மூபற்சிக்கு அனுசூலமாய் இருமூபதிலும் அதிசயமில்லை.
11. பல நூற்றாண்டுகளாக உலக வாழ்க்கையில் கடவுள் செயல் என்றும் இயற்கை என்றும் கருதும்படியாகச் செய்து நலை நறுத்தமூபட்டு நிடைபெற்று வரும் சங்க அமைமூபையும், பொருளாதார ிறையையும் மாற்றுவது என்பது சிலருக்கு இஷ்டமூபடாத காயமாய் இருந்தாலும் அவற்றை மாற்றி அமைத்தாலொழிய மக்கள் வாழ்க்கைகளில் சமதர்மம்

உள்ள அனேக கஷ்டங்களும் குறைகளும் நவர்த்தியாகி
சௌக்கியமாகவும் திருமூதியாகவும் வாழ ிடியாது என்பது எனது
உறுதி.

12. இமூபடிமூபட்ட ஒரு மாருதல் உண்டாக ஆசைமூபடுவதும் அதற்காக
பலாத்காரம், துவேஷம், இம்சை ஆகியவைகள் இல்லாமல் பிரசாரம்
செய்வதும் குற்றமாகாது.
13. ஏதாவது ஒரு கொள்கைக்கு பிரசாரம் பரவ வேண்டுமானால்
அக்கொள்கையில் நிம்பிக்கை கொண்டவர்கள் அக் கொள்கைக்கு
இடையூறு செய்பவர்களால் அடக்கு ிறைக்கு ஆளாக வேண்டியதும்
அவசியமேயாகும். அதற்காக நாமே வலுவில் போய் கஷ்டத்தைக்
கோறி எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்றாலும் தானாகவே ஏற்பட்ட
ஒரு நிலை சந்தர்மூபத்தை யாரும் இழந்து விடக் கூடாது. இந்தமூ
பிரசாரத்தை தடுக்க வேண்டுமென்று கருதி இந்த வழக்கைக்
கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஆதலால் அவர்கள் எமூபடியாவது
எனது வியாசத்தில் துவேஷம், வெறுமூபு, பலாத்காரம் ிதலியவைகள்
இருமூபதாக கற்பனை செய்து தீர வேண்டியவர்கள் ஆகிவிட்டார்கள்.
அந்தமூபடி செய்யமூபடும் கற்பனைகளால் நான் தண்டிக்கமூபட்டாலும்
பொதுவாக என் மீது நிம்பிக்கையும் நிலை எண்ணிம் உடையவர்களும்
சிறமூபாக எனது கூட்டு வேலைக்காரத் தோழர்களும் தமூபான
அபிமூபிராயம் கொள்ளக்கூட்டுமாதலால் அமூபடியமூபட்ட கற்பனைகளை
மறுத்து உண்மையை விளக்கி விட வேண்டுமென்றே இந்த
ஸ்டேட்மெண்டைக் கொடுக்கக் கடமைமூபட்டவனானேன்.
14. இதனால் பொதுஜனங்களுடைய கவனிமூபு இன்னும் அதிகமாவதோடு
அவர்களது ஆதரவும் பெற நேர்ந்து கிளர்ச்சிக்கு பலமேற்படக்
கூட்டுமாதலால் என் மீது சமத்தமூபட்ட இந்த வழக்கில் ஒரு
ஸ்டேட்மெண்டை மாத்திரம் கொடுத்து விட்டு எதிர் வழக்காடாமல்
இமூபோது கிடைக்கமூபோகும் தண்டனையை மகிழ்ச்சியோடு
வரவேற்கின்றேன்.
15. இந்நலையில் சர்க்கார் என்னைத் தண்டித்தாலும் சஃ அல்லது இந்த
பிராதுக்கு போதிய ஆதாரமில்லை என்று நயாயத்தையும்
சட்டத்தையும் லக்ஷியம் செய்து வழக்கைத் தள்ளி விட்டாலும் சஃ
இமூபடியமூபட்ட அடக்கு ிறையை வரவேற்குமாறு எனது
தோழர்களுக்கு வழிகாட்ட எனக்குக் கிடைத்த சந்தர்மூபத்தைமூ
பற்றி மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

புரட்சி - அறிக்கை - 21.01.1934

மே தின விசேஷ அறிக்கை

அடுத்த வாரம் 29- தேதி வெளிவரும் நிமது “புரட்சி”யில்
மே தினம் கொண்டாட வேண்டிய விதம் □தலியன விழுரமாக
அறிவிக்க்ப்புடும்.

1. மே மாதம் □தல் தேதி செவ்வாய்க்கிழமையன்று சகல நிகரங்களிலும்,
கிராமங்களிலும் பொதுக்கூட்டங்களிட வேண்டும்.
2. பிற்பகல் அந்தந்த ஊர் சங்கக் கா□யாலயங்களிலிருந்து ஊர்வலம்
புறமுபட்டு பொதுக் கூட்டமிட வேண்டிய இடத்திற்குச் செல்ல வேண்டும்.
3. பொதுக்கூட்டத்தில் உபன்யாச நகழ்ச்சிகள் நிடந்ததும் மே தின அறிக்கை
தலைவரால் படிக்கமுபட்டு பொதுக்கூட்டத்தினர் அங்கீக□க்கச்
செய்ய வேண்டும்.
4. நாளது 29-ந் தேதி “புரட்சி”யிலும் 30-ந் தேதி “பகுத்தறிவி”லும்
மே தின அறிக்கை வெளிவரும்.

புரட்சி - அறிக்கை - 22.04.1934

மே தினம்

மே-மாதம் 1-தேதி தொழிலாளர் முண்டுகை.

உலகத் தொழிலாளர் ஒன்றுமுடும் நின்னாள்,

இந்தியத் தொழிலாளர்களே!

மே திருநிள் கொண்டாடத் தவறாதீர்.

சுயம்□யாதைச் சங்கங்கள்

ஒவ்வொன்றும் மே திருநிள் கொண்டாடுமாக!

புரட்சி - அறிவிப்பு - 22.04.1934

மே தினம்

மே தினம், அதாவது பிரதி வருஷத்திய மே மாத ஐதல் நாளாை உலகமெங்கும் உழைமூபவர்களால் பெரு நாளாக கொண்டாடமூபட்டு வருகின்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுக் கடைசியில், ஐதல் அமெரிக்க தேசத்தில், தொழிலாளர், கிருஷிகர் அடங்கிய மக்கள் 8-மணி நேரத்திற்கு மேல் தொழிற்சாலைகளிலும், வயல்களிலும், நலங்களிலும் வேலை செய்வது அநீதி என்றும், அதனை வற்புறுத்துவது அதனினும் அநீதி என்றும், 8-மணி நேர உழைமூபே போதுமானதென்றும் ஒரு கிளர்ச்சி புறமூபட்டது. அக்கிளர்ச்சியை ஐதலாளிகள் அடக்க யன்றனர். அவ்வடக்கு ஐறை, மே மாதம் ஐதல் நாளர் கொடுரமாக ஐடிந்ததன் பயனாக, எளிய தொழிலாளர், விவசாயிகளின் இரத்தம் சிந்தியபடியால், அந்நாளர் தொழிலாளர்களின் மாபெரும் தியாக ரூபகார்த்தமாகக் கொண்டு உலக ஐமூமையும் அத்தினத்தைக் கொண்டாடிக் கொண்டு வருகின்றார்கள்.

தொழிலாளர் உலகில் ஐதலாளித் திட்டம் ஏற்பட்டது ஐதல் 8-மணி நேரம் மாத்திரமல்ல, அவர்கள் உழைத்து வந்தது 10-மணி நேரம், 12 -மணி நேரம், 16- மணி நேரம் ஊண் உறக்கமின்றி உழைத்து வந்திருக்கின்றார்கள். சரங்கங்களிலும், குன்றின் மேற்களிலும், புயல் காற்றிலும், பெரும் வெள்ளத்திலும் உழைத்து வருகின்றார்கள் . தொழிலாளர்களில் ஐதியோர் மாத்திரமல்ல, சிறு குழந்தைகளும் தூங்க வேண்டிய இரவிலும் உழைத்து வருகின்றனர். அனுதினம் வேகா வெய்யிலிலும், குளிமூலும் தீக்ஷண்யத்திலும், வயலிலும், பாலைவனத்திலும் உழைத்து வருகின்றவார்? இவ்வளவு கஷ்டம் தங்கள் வயற்றுக்கு மட்டிலும் தானா? மணிக்கு 100 மைல் ஓடும் எக்ஸ்பிரஸ் வண்டியில் ஆயிரக்கணக்கான பிரயாணிகளுடைய உயிர் ஒரு சிக்னல் மென் அதாவது, அடையாளம் காட்டும் ஒரு கூலிவயமிடமிருக்கின்றது! அவனைமூ பன்னிரண்டு மணி நேரம் இரவில் விழித்திருக்க வேண்டுமென்றால் இதனினும் கொடுமை எங்குளது. இவன் 8-மணி நேரம் வேலை செய்வதுதான் உசிதமென்று வாதமிட்டால், அவனை மிஷின் கன்களைக் கொண்டு கொல்லுவதென்றால் யாரால் பொருக்க ஐடியும். இத்தியாதி கொடுமைகளைமூ போக்கி, உலகத்தில் தொழிலாளருக்கு நயாயத்தை ஸ்தாபிக்க நேர்ந்த தினம் இந்நாளாகும்.

சென்னை புளியந்தோமூபில் பன்னீராயிரம் நெிசவுத் தொழிலாளர்கள்

ஐந்து மாத காலமாக பசியும் பட்டினியாயும் கிடக்க நேரிட்ட காலையில் அவர்களுக்குழு பதிலாக வேலைக்குழு போகும் கருங்காலிகளை நறுத்த எத்தனித்த காலையில், அமைதிக்கும் ஒழுங்குக்கும் ஏற்பட்டுள்ள அதிகாரிகள் தொழிலாளர் எழுவரைச் சுட்டுக் கொன்றனர்!! இத்தியாகத்தைக் கொண்டாடும் தினம் மே தினமாகும்.

1905-ம் வருஷத்தில் வீணாக ஜமூபானியர் மேல் படையெடுத்த ஜார் சக்கிரவர்த்தியின் கொடுமையைத் தடுக்க யன்ற ரஷியத் தொழிலாளிகள், பதினாயிரக்கணக்காக கொல்லப்பட்ட ரூபக தினம் இத்தினமாகும்.

பிரான்சு தேசம் புரட்சிக்கு பின்பு பிரான்சு நாட்டில், அநீதியும் கொடுமையும் மிகுந்து வந்தபடியால் பிரான்சு தேச தொழிலாளிகளும், விவசாயிகளும் ஒன்று சேர்ந்து, பாரீஸ் நிகரத்தில் ஏகாதிபத்திய ஆட்சியை, தீ கம்யூன் என்ற உழைமூபவர்கள் ஆட்சியை ஸ்தாபித்த காலை, தலாளிகளுடைய தந்திரத்தால் கொல்லப்பட்ட லட்சக் கணக்கான பிரான்சுத் தொழிலாளர்களுடைய ரூபகத்தைக் குறிக்கும் தினம் இம் மேதினமாகும்.

ஆங்கில நாட்டினும் நலவாயிலும், நலங்களை இழந்ததாலும் மனம் பொறாத தொழிலாளர்கள் சார்ட்டிஸ்ட் என்ற இயக்கத்தைக் கிளமூபியதன் காரணமாக, அக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்த அனைவரையும் நாசமூபடுத்திய ரூபகமூபடுத்தமூபடும் தினம் இத்தினமாகும்.

சீன நாட்டில் சன்யாட்சன் என்ற பெய்யோர் ஸ்தாபித்த தேசீயத்தை அபிவிருத்தி செய்ய ஏற்பட்ட தொழிற்கட்சியை நாசமாக்கிய ரூபக தினம் இதுவாகும்.

நேற்று தென்இந்திய ரயில்வேயில் மூபதினாயிரம் பேர்கள் வேலை நறுத்திய காலையில் அவர்களின் தலைவர்கள் நரபராதிகளாகிய பதினெட்டு பேரை, பத்து வருஷம் சிறை வாசமிட்ட ரூபக தினம் இத்தினமாகும். இவ்விதமாக உலகம் முமையும் அந்தந்த நாடுகளின் தொழிலாளர் இயக்கங்கள் தோன்றிய நாள் தல் பல்லாயிரக்கணக்காக கஷ்டமூபட்டு, மாண்டு மடிந்த உழைமூபோர்களுடைய தியாகத்தை ரூபகார்த்தமாக கொண்டாட இத்தினம் ஏற்பட்டுள்ளது.

உலகில் உயிர் னைத்த கால்தல், கஷ்டம் தியாகம் அவ்வுயிர் களுடன் கலந்தேயிருக்கின்றன. இது பிரபஞ்ச வாழ்க்கையிலொன்றாகும். கஷ்டமில்லாமல் தியாகமில்லாமல் ஒன்றும் கை கூடுவதாக வில்லை. உலகத்தின் மேல் நிடுமூபது, பெரும்பான்மை மக்களுக்கு ன் கம்பளத்தின்

மேல் நிதமூபதைமூ போல் ஒத்திருக்கின்றது. □ள் கம்பளத்தின் மேல் நிதக்க யாருக்குத்தான் மனம் வரும்? ஆனால் அக்கம்பளத்தின் மேல் நிதந்தால்தான், சுகமூ பேற்றையடைய □டிகின்றது. இதைத்தான் தொழிலாளர் இயக்கத்துக்கு ஆசானாகிய காரல் மார்க்ஸ் என்பார் லோகாயுத்தின் □ரண் என்பார். கஷ்டமில்லாமல் சுகமில்லை. சுக□ம் கஷ்டமில்லாமல் கிடைமூபதில்லை. இதுதான் சமதர்மத் தத்துவத்தின் □ரண்பாடு. பொது உடைமைக்காரர் யாராகிலும், இந்தமூ பிரபஞ்ச □ரண்பாட்டை அலட்சியம் செய்ய □டியாது. சோஷலிஸ்ட் அனைவரும் இந்த பிரபஞ்ச □ரண்பாட்டை அடிமூபடையாக வைத்து தங்கள் தத்துவத்தைக் கட்ட வேண்டும். சூதந்திரம் வேண்டுமானாலும், ஸகோதர தத்துவம் வேண்டுமானாலும், ச□சம தத்துவம் வேண்டுமானாலும் தியாகத்தால் தான் அடைய □டியும்.

உடலுக்கு உணவு வேண்டுமானால், அறிவுக்குக் கல்வி வேண்டுமானால், தியாகம் அன்னியில் எதையுமடைய □டியாது! சுகம், துக்கம்; துக்கம், சுகம் வாழ்வில் பிணை கொண்டிருக்கிறபடியால், தியாக நர்த்திகள் செய்து வரும் தியாகம் உலக ஞாபகத்தில் இருந்து கொண்டேயிருக்கும். இவ்வித தியாக நர்த்திகளின் ஞாபகத்தைக் கொண்டாடும் தினம் இந்த மே மாதம் □தல் தேதியாகும்.

இந்த மே தின ஞாபகம் ஏகாதிபத்திய ஆட்சிக்கல்ல, செல்வத்திற்கும் சம்பளத்திற்குமல்ல, கொடுங்கோன்மைக்குமல்ல, உலக மக்களனைவரும் உண்டு உடுக்கவும், இருந்து வாழவும், சந்ததி விருத்தி செய்யவும், அந்த சந்ததியார் உலக சுகமூ பேற்றை பெறவும் செய்யும் தியாகமாகும்.

தற்போது உலகம் பலவித இடுக்கண்களால் கஷ்டமூபட்டு வருகின்றது. இல்லாமையும் வறுமையும், பஞ்ச□ம், வெள்ள□ம் உலகை ஒருபுறம் வருத்தி வர கொடுங்கோன்மைக் கட்சிகளாலும், □தலாளிகளின் அட்ரீழியத்தாலும், வறுமையாலும் உலக நெருக்கடி அதிக□க்கும் போலும்! உலகம் பிற்போக்கால் ரொம்பவும் கஷ்டமூபட வேண்டிவரும் போலும்!! உலக நெருக்கடி குறைந்த பாடில்லை. சேனைத் தளங்கள் உலகில் அதிக□த்து வருகின்றன. மகாயுத்தத்தின் □ன்னிருந்த சேனைத்தளங்களைவிட எண்மடங்கு அதிக□த்திருக்கின்றன. இத்யாதி வியர்த்தங்களால் உலக மக்கள் இனிவரும் மாபெரும் யுத்தத்தில் மடியமூ போகின்றனர். இனிவரும் யுத்தம் உலகில் விளைபொருள் போதாதென்பதற்கல்ல. செய்பொருள் செய்ய □டியவில்லை என்பதற்கல்ல. வல்லரசுகளின் ஆணவத்தாலும் அகம்பாவத்தாலும் விளையமூ போகும் மகா

பாதகமென அறிக!!! இம்மாபெரும் கேட்டைத் தடுமுபதற்கு உலகில் ஒருவரேயுள்ளார். அவர்களால்தான் ரஷ்ய தேசம், புரட்சிக்குழு பின் நிடந்த உள்நிாட்டுக் கலகம் அடக்கமுபட்டது. வெளிநிாடுகளின் உதவி பயன்படாமல் போயிற்று. போலண்ட் தேசத்து நெருக்கடியைச் சாக்காக வைத்துக் கொண்டு வல்லரசுகள் சோவியத் அரசை நிகக்கச் செய்த ியற்சி வீணானதாயிற்று. இவர்கள் யாரெனில் அகில உலக தொழிலாளர்களாவர். இவர்கள் தான் உலக சமாதானத்தை நலைக்க வைக்க வலிமை கொண்டவர். இவர்கள்தான் அகில உலகமு போரை நறுத்த வல்லவர். இவர்களுக்கு வேண்டியதொன்றே. அதாவது, அகில உலகத் தோழர்கள் ஒன்றுமைமுபட்டு சுகத்திலும், துக்கத்திலும் ஒன்றுபட்டு வாழ வேண்டிய தொன்றே. இந்த ஒன்றுமைக்காக உலகத் தொழிலாளர் பல்லாண்டுதோறும் பட்ட கஷ்ட நஷ்டிரங்களை யெல்லாம் ஞாபகமுபடுத்தும் தினம் மே மாதம் ிதல் தேதியாகும்.

புரட்சி - தலையங்கம் - 29.04.1934

திருப்பூர் செங்குந்த மகாஜன சங்க மகாநிாட்டில் தோழர் ஈ.வெ.ரா.

சமதர்மம்

தோழர்களே! இன்று இக்கூட்டத்தில் “சமதர்மம்” என்னும் பொருள் பற்றிமூ பேசும்படியான ஒரு சந்தர்மூபம் கிடைத்தது பற்றிநிான் பெஃதும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். சமதர்மம் என்பதற்குமூ பலவேறு தேசங்களிலும், சங்கங்களிலும் பலவேறு அர்த்தத்தில் வழங்கி வருகிறது. சமதர்மம் என்பது சிற்சில இடங்களில் மதத்துக்கும், சில இடங்களில் கடவுளுக்கும், பிறிதும் சில இடங்களில் பணக்காரனுக்கும், புரோகிதனுக்கும் விரோதம் என்றும் கூறமூபடுகிறது. ஆனால் பொதுவாக இன்று சமதர்மம் என்னும் சொல் நிாட்டிலுள்ள ஏழை மக்களின் உள்ளத்திலே கிளர்ச்சியூட்டி ஆவலோடு சமதர்மமொன்றே தங்களின் வாழ்வை இன்பமயமாக்கும் என்கின்ற மனமூபான்மையை உண்டாக்கி யிருக்கிறது. ஆகவே இன்று சமதர்மத்தை உச்சமூபது மிக சகஜமாகமூ போய்விட்டது. சமீபத்தில் ராஞ்சியிலும் பாட்ளாவிலும் கூடிய சமதர்மவாதிகளால் சமதர்ம திட்டம் வகுக்கமூபட்டிருக்கிறது. காந்தியாரும் கூட சமதர்மம் ஆசேபகரமானதல்ல என்கிறார். தோழர் ஜவஹர்லால் தான் சமதர்மவாதி என்றும், மக்கள் சங்க நிலனுக்கேற்றது சமதர்மம் ஒன்றே என்றும் தெளிவாக எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார். மனித சங்கத்தில் 100-க்கு 90-க்கு மேற்பட்ட பாமர மக்கள், தொழிலாளிகள், பாட்டாளிகள் பூராவும் இன்று இக்கொள்கை வளம் பெறும் நிாளை எதிர்நோக்கி நிாலூர ஏங்கிக் கோறி நற்கின்றனர் என்பது வெளிமூபடையான உண்மை.

சமதர்மம் என்றால் சாதாரணமாக பாரசுபமற்ற நீதி, சமத்துவம், பேதமற்ற அதாவது உயர்வு, தாழ்வு இல்லாத நலை என்பதாகும். ஆனால் இன்றைய வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் அதாவது ஜாதியில், கல்வியில், செல்வத்தில், வாழ்க்கை அந்தஸ்து நலையில் மேல்கீழ்நலை இருந்து வருகிறது. இவற்றை ஒழித்து, யாவற்றிலும் சமத்துவத்தை நறுவுவதற்கு சமதர்மக் கொள்கை ஆட்சி அவசியம் என்றால் மதக்காரர்களுக்கும் கடவுள் நிம்பிக்கை கொண்ட ஆஸ்திகர்களுக்கும் கஷ்டமாயிருக்கிறது. உழைமூபாளி மக்கள் உடல் வருந்தியுழைத்த பின்னும் குடிக்கக் கூழின்றியும் கட்டக் கந்தையின்றியும், குடி இருமூபதற்கு ஓட்டைக் குடிசைகூட இல்லாமல் பஃதவிக்கும் பொழுது

சமதர்மம்

84

எந்தவிதமான வேலையும் செய்யாது பணக்காரனாக இருக்கின்ற சந்தர்மூபத்தால் அக்கிரமமாக அநீதியாக தொழிலாளர்களைக் கொடுமைமூபடுத்திக் கொண்டு, தான் மட்டும் படாடோபமாக டம்பாச்சாஐத்தனமாக வீண் விரையமாக்குவது சபயல்ல. எல்லோரும் கஷ்டமூபட்டு வேலைசெய்துபலனை எல்லோரும் சமமாக அநுபவிக்கலாம் என்று சொன்னால் அது ஐதலாளிகளுக்கும், பணக்காரர்களுக்கும், ஜமீன்தார், மிட்டாதார் ஐதலியவர்களுக்கும் விரோதம் என்று வீண் கூக்குரலிடமூபடுகிறது. சாதாரணமாக இன்று ஒரு குடும்பத்தில் உள்ள ஒவ்வொருவரும் ஆளுக்கொரு வேலை செய்து சமமாக உண்டு, உடுத்திக் களிமூபுடன் வாழ்க்கை நிடத்துவதில்லையா? அது போலவே ஒரு கிராமம், ஒரு ஜில்லா, ஒரு மாகாணம் அல்லது தேசத்திலுள்ள சகல மக்களும் ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் போலவும், உள்ள பூமியும் பொருளும் எல்லாம் குடும்ப பொதுச்சொத்து போல் எல்லா மக்களுக்கும் பொதுவாகிய அக்குடும்பத்துக்குச் சொந்தமே அன்றி தனித்தனியாக அவனவன் இஷ்டம்போல் அனுபவிக்கும் தனி உஐமை யாருக்கும் இல்லை. எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு ஆளுக்கொரு வேலை செய்து உண்டு, உடுத்தி, இன்பவாழ்வு வாழ வேண்டுமென்பதுதான் சமதர்மம். மற்றபடி இதில் பயமூபடத்தக்க காஐயஐம் புஐயாத காஐயஐம் இல்லை.

இந்த சமத்துவமான வாழ்க்கை வேண்டுமென்று கூறும் பொழுது சமதர்ம விரோதிகளான மதவாதிகளும், ஆஸ்திகர்களும் துள்ளிக் குதித்து அது கடவுளுக்காகாது: அவனவன் ஐன் ஜென்மத்தில் செய்த பாவ, புண்ணியங்களுக்கேற்றாற் போல் சுகமான வாழ்க்கையோ, கஷ்டமான வாழ்க்கையோ நிடத்துகிறான். பணக்காரனாகவோ, ஏழையாகவோ இருமூபது கடவுள் சித்தம், அவர் கடைச்சத்தால் அவனுக்கே தனிவுஐமை கொடுக்கமூபட்ட பொருள்களையூ பொதுவுடமை ஆக்கமூபடல் அநீதம், கடவுள் கட்டளைக்கு விரோதம் என்று கூழ்பாடு போடுகிறார்கள். இன்றைக்கு ஐனிசிபல் கட்டடத்தையோ, பொது ரஸ்தாவையோ ரயில்வேயையோ எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இதில் யாருக்கு உஐமையில்லையெனக் கூறஐடியும்? மனிதனாகமூ பிறந்த ஒவ்வொருவரும் அவற்றை அநுபவிக்கிறார்களா? இல்லையா? இதனால் எந்தக் கடவுளுக்கு, மதத்துக்கு, அல்லது பணக்காரனுக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டதாகக் கூற ஐடியுமா? “மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாததான பல வசதிகளையும், சாதனங்களும் வேறொருவரும் அனுபவிக்கக் கூடாது; அந்த சாதனங்களினின்றி மற்றவர்கள் கஷ்டமூபட்டாலும் பரவாயில்லை. எனக்கு தேவைக்கு மேலிருந்தாலும் நான் அநுபவிமூபதற்கு வேண்டிய அளவுக்கு மேலிருந்தாலும் அது சும்மா இருந்து வீணாக அழிந்து

போவதானாலும் பிறர் அநுபவிக்க நான் பார்க்கக் கூடாது” என்னும் குறுகிய புத்தியும், கீழான எண்ணம், சுயநில உணர்ச்சியும் கொண்டவர்களுக்கும், தான் உழைக்கக் கூடாது, உடல் வளையக் கூடாது, ஆனால் பிறமக்கள் உழைப்பதினால் விளையும் பயனைத் தட்டிழுப்பறித்து அநுபவிக்க வேண்டும் என்னும் சூழ்ச்சிமிக்க சோம்பேறிகளுக்கும் தான் சமதர்மம் கசமுபாகவோ வெறுமுபாகவோ விரோதமாகவோ இருக்குமே தவிர அவர்கள் இதைமுபற்றி மறுமுபார்களே தவிர மற்றபடி உடலைச் சாராகக் கசக்கிழுப்பிழிந்து வேலை செய்யும் பாட்டாளி மக்களுக்கு இந்த கொள்கை ஒரு நாளும் விரோதமானதல்ல. பெரும் சாதகம் செய்யவல்ல வாழ்க்கை நலையை உயர்த்தவல்ல ஜீவதாது இது என்று தான் கூற வேண்டும். உலக ஜனத்தொகையில் 100க்கு 90 பேருக்கு மேற்பட்ட தொழிலாளிகள் பாமர மக்கள் ஆகியவர்களுக்கு அனுசூலமாயிருக்கிற இந்தத் தத்துவத்தை ஞான புத்தியும் நேர்மையான நோக்கம் பரந்த மனமுபான்மையும் கொண்ட அனைவரும் ஆதர்த்துத் தான் தீருவார்கள்.

ஏற்றத் தாழ்வுகள் மலிந்த இன்றைய சங்க அமைமுபால், ஏற்பாட்டால் யாருக்காவது வாழ்க்கையில் பூரண இன்பமோ, சாந்தியோ சமாதானமோ உண்டு என்று கூற முடியுமா? இல்லாத ஏழைக்கு கஞ்சியில்லை, கட்டத் துணியில்லை, இருக்க வீடில்லை, ஓய்வில்லை, பிள்ளைக்குக் கல்வி வசதியில்லை என்பன போன்ற பல ஓயாக் கவலையே கவலையால் சதா வறுமைக் கடலிலே கிடந்துழல்கிறான். பணம் படைத்த, பூஸ்திதி படைத்த பணக்காரர்களுக்கோ இருமுபதைக் காக்க வேண்டும், மேலும் பெருக்க வேண்டும், பிறர் கவராமல் காமுபாற்ற வேண்டும் என்னும் கவலையோடு பேராசை மிகுதியால் மேலும் மேலும் செல்வத்தைமு பெருக்கவே ஆசைமுபடுகின்றார்கள். சாதாரணமாக ஒரு தோட்டி வேலை செய்யும் கீழ்தர நலையில் உள்ளவன் ஆடு, கோழி வளர்த்துக் கொஞ்சம் பணக்காரனாக வேண்டும். பின்னர் கிராம மணியகாரனாக ஆக வேண்டும் என்றெண்ணுகிறான். மணிய வேலை கிடைத்தாலும் தாசில்தாராக வேண்டுமென்று ஆசிக்கிறான். அமுபடியானாலும், கலெக்டர் ஆக வேண்டும், கவர்னர் ஆக வேண்டும், வைஸ்ராயாக வேண்டும், ஏக சக்கிராதிபதியாய் உலகாள வேண்டும்; இன்னும் இதற்கு மேல் வேறு உலகங்கள் இருந்தாலும் அவற்றையும் தான் ஒருவனே கட்டி ஆள வேண்டும் என்று கருதுகின்றான். இந்த மனமுபான்மைக்குக் காரணம் என்ன வென்றால் கஷ்டமுபட்டு உழைக்காது சுகவாழ்வு நிடத்துவதும், தேவைக்கு மேற்பட்ட சொத்துக்களுக்கு சொந்தக்காரனாக இருமுபதும் ஒரு கௌரவம் என்றும், தனிமதிமுபுக்குமு பாத்திரமானது என்றும், கண்ணியமானது என்றும்

கருதுகின்ற ஒரு “நட நிம்பிக்கையே” தவிர வேறில்லை.

இந்த நடநிம்பிக்கையின் பயனாய்த்தான், மனிதன் தேவைக்கு மேற்பட்ட பொருள் போகங்களைத் தானும் அனுபவிப்பது பிறரையும் அனுபவிக்க விடாது, வைக்கோல் போரைக் காக்கும் நியாயம் போல் வாழ்கின்றான். இந்தத் தனிவுடமை வாழ்க்கையில் பல ஆயிரக்கணக்கான, கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கூடும் பயன் படக்கூடிய பல பொருள்கள் சாதனங்கள் வீண் விரயம் செய்யமுடிகின்றன.

உதாரணமாக மோட்டார் காரை எடுத்துக் கொள்வோம். ஒரு செவ்வந்தர் குடும்பத்துக்கு தனியாக ஒன்று அல்லது மேற்பட்ட கார்கள் வைத்துக் கொண்டிருப்பது இன்றைய அநுபவம். ஒரு நாளில் சாதாரணமாக ஒரு மனிதனுக்கு 3 அல்லது 4 மணி நேரமே மோட்டார் வேண்டியிருக்கும். இந்த 3 அல்லது 4 மணி நேரத் தேவைக்காக உபயோகமுடும் மோட்டார் ஒரு நாளில் 20 மணி நேரம் வீணாக யாதொரு பயனுமின்றி இருக்கிறது. இதில் வீணாக பணம் டங்கி கிடக்கிறது. இந்த நலை மாறி பஞ்சாயத்து போர்டு அல்லது னிசிபாலிட்டிகளில் ஜனத்தொகைக்குத் தக்கவாறு 10, 15, 20 கார்கள் வைத்துக்கொண்டால், பொதுவில் தேவைமுட்பட்டவர்கள், தேவைமுட்பட்ட நேரங்களில் உபயோகித்துக் கொண்டால், வீணாக பணம் டங்கி கிடக்க வேண்டிய தேவையில்லை. இம் மாதி யான னறைகளை அநுசு முபதால் வீண் விரையங்கள் தடுக்கமுபட்டு, மக்கள் எல்லோரும் மனித வாழ்வை இன்பமயமாக்கும் பல சாதனங்களையும் அநுபவித்துமு பயன்படுத்திக்கொள்ள சந்தர்முபம் ஏற்படும். இதற்கு பாடுபடாது பிறருமுபையில் படாடோப வாழ்க்கை நிபுத்துவதும், அதிகமுபடியான பொருள்களுக்கு அதிபதியாய் இருமுபதும், கண்ணியமான, பெருமையான வாழ்க்கை என்று கருதமுபடுகின்ற நடநிம்பிக்கை ஒழிய வேண்டும். இதில் எத்தகைய ஒரு கவுரவம் ம யாதையும் இல்லை என்பது தெளிவாக்கமுபட வேண்டும்.

குறிமுபு: திருமுபு டில் செங்குந்தர் 12ஆவது மாநாடும் செங்குந்தர் 2ஆவது வாலிடர் மாநாடும் 20, 21.05.1934 தேதிகளில் நிபுந்தபுது இரண்டாம் நாளர் மாநாட்டில் ‘சமதர்மம்’ என்ற தலைமுபையில் ஆற்றிய உரை.

புரட்சி - சொற்புமுபழிவு - 10.06.1934

மே தினக் கொண்டாட்டம்

சர்வ தேசங்களிலுள்ள தொழிலாளர்கள், ஆண்களும், பெண்களும் – மே மாதம் 1ம் தேதியை “தொழிலாளர் தின”மாகக் கொண்டாடி வருகிறார்கள்.

ரஷிய சமதர்மத் தொழிலாளர்கள், தாங்கள் வெற்றி பெற்றுவிட்டதின் சந்தோஷத்தையும், பூமூபையும் அதன் பலனையும் எடுத்துக் காட்டுகிற தோரணையில் மே தினத்தை ரஷியாவில் கொண்டாடுகிறார்கள்.

பிற தேசங்களில், தொழிலாளர்களின் குறைமூபாடுகளை பகிரங்கமு படுத்தி, பகாரம் வேண்டுகிற ஹையிலும் தொழிலாளர்களின் சுபீஷ வாய்க்கை, சமதர்ம ஹையாலும், தொழில் நியாக அரசாலும் (Ergotacracy) அதாவது தொழிலாளர் குடிஅர (Proletarian democracy) சாலுமே சித்திக்கு மெனத் தீர்மானிக்கும் ஹையிலும் மே தினம் கொண்டாடமுபடுகிறது.

இந்தியாவிலும், சில வருஷங்களாக மே தினம் இங்கொரு இடத்தில், அங்கொரு இடத்திலுமாகக் கொண்டாடமுபட்டு வருகிறது. சென்ற வருஷத்தில், இந்தியாவில் பல இடங்களில் கொண்டாடமுபட்டது. ஆனால் தமிழ்நாட்டிலோ, இவ்விழா மே மாதம் 11தல் தேதி கொண்டாடமுபட்டது. பின் நிமது பிரத்யேக வேண்டுகோளின்படி மே மாதம் 21 –ம் தேதி தமிழ் நாடெங்கணும் கொண்டாடமுபட்டது.

சு.ம. வீரர்களே! சம தர்மிகளே! தொழிலாளர்களே! தொழிலாளிகளின் தோழர்களே! இந்த வருஷத்தில் மே தினத்தை மே மாதம் 11தல் தேதியில் தமிழ்நாட்டின் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் உள்ள நிகரங்கள் தோறும், ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களைத் திரட்டி, வெகு விமசையாகக் கொண்டாட வேண்டுகிறேன்.

தேசம், மதம், ஜாதி என்கின்ற தேசீய உணர்ச்சிகளை மறந்து உலகத் தொழிலாளர் எல்லாம் ஒரே சங்கமாய் ஒன்றுபட்டு எல்லா தேச, மத, ஜாதி மக்களுக்கும் வாழ்க்கையில் சம உமையும், சம சந்தர்மும் கிடைக்கும்படி கொண்டாட வேண்டும் என்றும், தொழிலாளர் சமதர்ம ராஜ்ஜியம் ஏற்பட வேண்டும் என்னும் ஒரே அபிமுபிராயம் ஏற்படும்படி தொழிலாளர்களிடையில் பிரசாரம் செய்யவும், வேறு சாதகங்கள் பெறவும், இம் யற்சியில் ஈடுபட வேண்டும் என்று தெவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இங்ஙனம்,

ஈ.வெ. ராமசாமி.

குடி அரசு - அறிக்கை - 28.04.1935

மே தினம் என்றால் என்ன?

இந்தியாவுக்கு ஏற்ற மே தினம்

தோழர்களே!

மே தினம் என்பதை மூ பற்றி இங்கு இதுவரை 5, 6 தோழர்கள் எடுத்துச் சொல்லி விட்டார்கள். நான் ிடிவுரை என்கின்ற ிறையில் ஏதாவது பேச வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்.

மே தினம் என்பது இன்று உலகமெங்கும் ஒவ்வொரு தேசங்களிலும் கொண்டாட மூபடுவதானாலும் ஒவ்வொரு தேசத்தில் ஒவ்வொரு விதமாகக் கொண்டாட மூபடுகின்றது என்பதில் உண்மை இல்லாமல் இல்லை. ரஷ்யாவில் கொண்டாட மூபடுவது போல் இங்கிலாந்தில் கொண்டாட மூபட மாட்டாது. ஸ்பெய்னில் கொண்டாட மூபடுவது போல் பிரஞ்சில் கொண்டாட மூபட மாட்டாது.

அது போலவே தான் மேல் நாடுகளில் ஐரோமூபா ிதலிய இடங்களில் கொண்டாட மூபடுவது போல் இந்தியாவில் கொண்டாட த்தக்க நலைமை இல்லை.

ஏனெனில் ஒவ்வொரு தேசத்தின் நலைமை வெவ்வேறான தன்மையில் இருந்து வருகின்றது. எல்லா தேச ிம் ஒரே விதமான பக்குவத்தை அடைந்து விடவில்லை.

ஆரம்ப தசையில் இருக்கிற தேச ிம் ிடிவை எட்டி மூ பார்க்கும் தேச ிம் ஒரே மாத ி கொண்டாட வேண்டும் என்று கருதுவதும் புத்திசாலித்தனமாகாது.

இன்று ரஷ்யாவில் மே தினத்தைக் கொண்டாடுவதின் ிக்கிய நோக்கம் பெ ிதும் தங்கள் தேசத்தை மற்ற தேசங்கள் பின்பற்ற வேண்டும் என்கின்ற ஆசையை மூ பொருத்ததாகும்.

இங்கிலாந்து, பிரஞ்சு ிதலிய தேசங்களில் கொண்டாடுவதன் நோக்கம் ரஷ்யாவை மூ பல விஷயங்களில் பின்பற்ற வேண்டும் என்கின்ற கருத்தைக் கொண்டு அதற்கு பக்குவம் செய்வதற்கு ஆசை மூபடுவதாகும்.

எமூபடி இருந்தாலும் அடிமூபடையான நோக்கத்தில் ஒன்றும் பிரமாத வித்தியாசம் இருக்காது. அனேக துறைகளில் சிறமூபாக ச ிதாயத்திலும், பொருளாதாரத்திலும் ஓடுக்கமூபட்டு தாழ்த்தமூபட்டு இம்சை மூபடுத்தமூபட்ட அடிமை மக்கள் சுதந்திரத்தையும் சமத்துவத்தையும் அடைய வேண்டும்

என்கின்ற உணர்ச்சியே மே தினக் கொண்டாட்டத்தின் ஶக்கிய அம்சமாகும்.

அந்த உணர்ச்சி எல்லாமக்களுக்கும் ஏற்பட்டால் பிறகு அந்தந்தநாட்டு நலமைக்குத் தக்கபடி ஶயற்சியும் கிளர்ச்சியும் தானாகவே வந்துவிடும்.

ஒடுக்கமூட்டுத் தாழ்த்தமூட்ட அடிமை மக்கள் என்பவர்கள் கூட ஒவ்வொரு தேசத்தில் ஒவ்வொரு விதமாகவே இருக்கிறார்கள்.

மேல் நாடுகளில் இருக்கும் ஒடுக்கமூட்ட மக்கள் என்பவர்கள் தொழிலாளிகள் என்கின்ற பெயரால் அவர்களது தொழில் நலமையும் செல்வ நலமையும் பொருத்து இருக்கிறார்கள்.

அதனாலேயே இந்தக் கிளர்ச்சிக்கு தொழிலாளி, ஶதலாளி கிளர்ச்சி யென்றும் வகுமூபமூ போர் என்றும் சொல்லமூபடுகின்றது.

இந்தியாவில்

ஆனால் இந்தியாவில் ஒடுக்கமூபட்டு தாழ்த்தமூபட்டு அடிமைமூபடுத்தமூபட்ட மக்கள் என்பது தொழில் நலமையும், செல்வ நலமையும் ஶக்கியமாய்க் கொள்ளாமல் மக்களின் பிறவி நலமையே பிரதானமாய்க் கொண்டு பெரும்பான்மையான மக்கள் ஒடுக்கமூபட்டும், தாழ்த்தமூபட்டும், அடிமைமூபடுத்தமூபட்டும் இருமூபதால் தொழில் நலமைமூபையும் செல்வ நலமைமூபையும் நேரே நேரிக்கிக் கிளர்ச்சியோ புரட்சியோ செய்வது ஶக்கியமானதாய் இல்லாமல் பிறவி பேதத்தையே மாற்ற கிளர்ச்சியும், புரட்சியும் செய்ய வேண்டியது ஶக்கியமாய் இருக்கின்றது. ஆதலால் தொழிலாளி ஶதலாளி கிளர்ச்சி என்கின்றதைவிட மேல் ஜாதி, கீழ் ஜாதி புரட்சி என்பதே இந்தியாவுக்கு பொருத்தமானதாகும்.

ஏனென்றால் இந்தியாவில் தொழிலாளி என்று ஒரு ஜாதியும் அடிமை என்று ஒரு ஜாதியும் பிறவியிலேயே மத ஆதாரத்தைக் கொண்டே பிஶக்கமூபட்டுவிட்டது.

நிலாவது வருணத்தான் அல்லது கீழான ஜாதியான் அல்லது சூத்திரன் என்று சொல்லமூபட்டும் பிஶவே தொழிலாளி. அதாவது சரீரத்தால் உழைத்து வேலை செய்வதன் னலம் மற்ற ஜாதியாருக்கு வாழ்நிள் ஶமூவதும் தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்கின்ற நபந்தனைக்குக் கட்டுமூபட்டதாகும்.

ஐந்தாவது ஜாதியான பஞ்சமன் அல்லது சண்டாளன் என்று சொல்லமூபட்ட ஜாதியான் என்பவன் வாழ்நிள் ஶடிய மற்ற ஜாதியாருக்கு அடிமையாய் இருந்து தொண்டாற்ற வேண்டும் என்கின்ற நபந்தனைக்குக்

கட்டுமூபட்டவன்.

இந்த இரு கூட்டத்தாடும் கூலி கொடுக்காமலே வேலை வாங்கும் உமை மேல் ஜாதியானுக்கு உண்டு. அதுவும் மத சாஸ்திர பூர்வமாகவே உண்டு.

இது இன்றைய தினம் நர்மூபந்தத்தில் இல்லை என்று சிலர் சொல்லக் கூடுமானாலும் ஒரு சிறு மாறுதலோடு அனுபவத்தில் இல்லை என்று யாரும் சொல்லிவிட டியாது.

பஞ்சம வகுமூபைச் சேர்ந்த மக்களாகிய சூமார் 6, 7 கோடி மக்களில் 100க்கு 99¾ பேர்கள் இன்று அடிமையாக இழி மக்களாக நிடித்தமூபட வில்லை என்று யாராவது சொல்ல டியுமா? என்று யோசித்துமூ பாருங்கள். அதுபோலவே பார்மூபனரல்லாதார் என்கின்ற இந்து மக்கள் ஆண், பெண் அடங்கலும் சூத்திரர்கள் – அதாவது சரீர வேலை செய்யும் வேலை ஆட்கள் என்ற கருத்தோடு அழைக்கமூபடுவது மாத்திரமல்லாமல் ஆதாரங்களில் குறிக்கமூபடுவதோடு அந்தச் சூத்திரர்கள் என்கின்ற வகுமூபார்களே தான் இன்று சரீரமூ பிரயாசைக்காரர்களாகவும், கூலிகளாகவும், உழைமூபாளிகளாகவும், ஏவலாளர்களாகவும், தொழிலாளர்களாகவும் இருந்து வருகின்றார்களா இல்லையா என்று பாருங்கள்.

மற்றும் ஜாதி காரணமாகவே, தொழிலாளிகளாகவோ, சரீரமூ பிரயாசைமூபடும் உழைமூபாளிகளாகவோ இல்லாமலும் சரீரமூ பாடுபடுவதைமூ பாவமாகவும் கருதும்படியான நிலையில் சில ஜாதியார்கள் இருக்கின்றார்களா இல்லையா என்றும் பாருங்கள்.

இந்தியாவில் தொழிலாளி தலாளி அல்லது எஜமான் அடிமை என்பது பிரதானமாக பிறவி ஜாதியை அடிமூபடையாகக் கொண்டிருமூபதால் இந்தியாவில் மே தினக் கொண்டாட்டம் என்பது பார்மூபான் சூத்திரன் பஞ்சமன் அல்லது சண்டாளன் என்கின்ற ஜாதியூ பிவுகள் அழிக்கமூபட வேண்டும் என்கின்ற நிலையில் தான் பெய்தொரு கிளர்ச்சியும் புரட்சியும் ஏற்பட வேண்டும் என்கின்ற கருத்தோடு இன்று கொண்டாட வேண்டியதாகும்.

இந்தியாவில் வகுமூபுமூ போர் என்பதற்குமூ பதிலாக வேறு ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமானால் ஜாதியூ போர் ஏற்பட வேண்டும் என்பதாகத்தான் சொல்ல வேண்டும்.

இந்தியாவில் ஒரு ஜாதியார் 100க்கு 99 பேர்கள் நரந்தரமாக

தொழிலாளியாகவும், அடிமையாகவும், ஏழைகளாகவும், மற்றவர்களுக்கே உழைத்துமூ போடுகின்றவர்களாகவும் இருமூபதற்குக் காரணம் பிறவியில் வகுக்கமூபட்ட ஜாதியூபி□வே அல்லாமல் வேறு என்ன? இதை அடியோடு அழிக்காமல் வேறுவிதமான கிளர்ச்சிகள் எது செய்தாலும் தொழிலாளி □தலாளி நலை என்பது அனுபவத்தில் இருந்துதான் தீரும்.

இன்று □தலாளி தொழிலாளி என்பதற்கு நாம் என்ன வியாக்கியானம் செய்கிறோம்? பாடுபடாமல் ஊரான் உழைமூபில் பதவி அந்தஸ்துடன் வாழுவதையும் பாடுபடுகின்றவன் ஏழையாய் இழிமக்களாய் இருமூபதையும் தான் □றையே சொல்லுகின்றோம்.

ஆகவே ஜாதியையும் அதற்கு ஆதாரமான மதத்தன்மையையும் அழிக்காமல் வேறு எந்த வழியிலாவது □தலாளி, தொழிலாளித் தன்மையை மாற்றவோ அல்லது அதன் அடிமூபடையை அணுகவோ நிம்மால் □டியுமா என்று பாருங்கள்.

இந்தியாவில் ஏழை மக்களுக்கு ஆக தாழ்த்தமூபட்ட ஒடுக்கமூபட்ட மக்களுக்கு ஆக பாடுபடுகின்றேன் என்று சொல்லுகின்றவர்கள் யாரானாலும் அதற்கு ஆதார□ம் அடிமூபடையுமான ஜாதியூபி பாகுபாட்டையும் மதத் தன்மையையும் ஒழிக்க சம்மதிக்க வில்லையானால் அவர்கள் எல்லோரும் யோக்கியர்கள் என்று நாம் சொல்லிவிட □டியாது. அரசியல் தலைவர்களில் எவரும் இதற்குச் சம்மதியூபதில்லை.

ஏதாவது ஒரு தொழில்சாலையில் நத்திய கூலிக்கோ மாதச் சம்பளத்துக்கோ பாடுபடுகின்ற நான்கு தொழிலாளிகளைக் கூட்டி வைத்து பேசி விடுவதினாலேயே அல்லது அத் தொழிலாளிகள் விஷயமாய்மூபி பேசி விடுவதினாலேயே அல்லது அவர்களுக்கு தலைமை வகிக்கும் பெருமையை சம்பாதித்துக் கொண்டினாலேயே எவரையும் உண்மையான தொழிலாளி களுக்குமூபி பாடுபட்டவர்களாகக் கருதிவிடக் கூடாது. அவர்களெல்லாம் அரசியல் தேசியம் ஆகியவற்றின் பேரால் வயிற்றுமூபி பிழைமூபி வியாபாரம் செய்வது போல் தொழிலாளிகளின் பேரால் வயிற்றுமூபி பிழைமூபி வியாபாரம் நிடித்துகின்றவர்களாகவே பாவிக்கமூபி பட வேண்டியவர்களாவார்கள்.

இந்து மக்களின் மத□ம் அவர்களது ஜாதியூபி பி□வும் தொழிலாளி □தலாளி தன்மையின் தத்துவத்தை நலைநறுத்தவே ஏற்படுத்தமூபிட்டதாகும். இந்தக் காரணத்தாலேயேதான் மற்ற நிாட்டு மே தினக் கொண்டாட்டத் திற்கும், இந்நிாட்டு மே தினக் கொண்டாட்டத்திற்கும் பெருத்த வித்தியாசம் இருக்கின்றது என்று சொல்லுகின்றேன்.

இந்த ிதலாளி தொழிலாளி நலமைக்கு வெள்ளையர் கருமூபர்கள் என்கின்ற நற வித்தியாசத்தைக் காரணமாகச் சொல்லிவிட ிடியாது. ஏனெனில் தொழிலாளி ிதலாளி வித்தியாசம் ஒழிக்கமுபட வேண்டும் என்கின்ற கருத்தை இந்தியர்கள் கவனத்துக்கு கொண்டு வந்தவர்களே வெள்ளையர்களேயாகும். அந்த ிறை மாற்றமுபடக் கூடாது என்பதை மதமாகக் கொண்டிருக்கிறவர்களே கருமூபர்களாகும்.

ஆகையால் இதில் வெள்ளையர் கருமூபர் என்கின்ற கருத்துக்கு இடமில்லை. ஆனால் பார்மூபனர் பார்மூபனர் அல்லாதார் என்பதைத்தான் ிக்கியமாய் வைத்துமு பேச வேண்டியிருக்கிறது.

இந்திய தேசியம் என்பதுகூட ஜாதியையும் மதத்தையும் காமுபாற்று வதையே ிக்கியமாய்க் கொண்டிருமுபதினால்தான் அமுபடிமுபட்ட தேசியம் ஒருநிாளும் தொழிலாளி ிதலாளி நலமைகளை ஒழிக்க ிடியாது என்பது மாத்திரமல்லாமல் இந்தத் தேசியம் தொழிலாளி ிதலாளி தன்மை என்றும் நலைத்திருக்கவே பந்தோபஸ்து செய்து வருகிறது என்று அடிக்கடி சொல்லி வந்திருக்கிறேன்.

இன்றுநிம்நிட்டில் உள்ள பார்மூபனர் பார்மூபனர்ல்லாதார் என்கின்ற கிளர்ச்சி பெிதும் தொழிலாளி ிதலாளி கிளர்ச்சியேயாகும். இந்தக் கிளர்ச்சியின் பயனாகவே வருணதருமங்கள் என்பது அதாவது பிறவியிலேயே தொழிலாளி ிதலாளி வகுக்கமுபட்டிருமுபது ஒரு அளவுமாறி வருகின்றது.

இந்தக் காரணத்தினால் தான் ிதலாளி வர்க்கம் அதாவது பாடுபடாமல் ஊராின் உழைமுபில் பலன் பெற்று வயிறு வளர்க்கும் ஜாதியாகிய பார்மூபனர் ஜாதி அடியோடு அனேகமாய் எல்லோருமே இந்த பார்மூபனர்ல்லாதார் கிளர்ச்சிக்கு பரம எதிிகளாய் இருந்து கொண்டு துன்பிம் தொல்லையும் விளைவித்து வருகிறார்கள்.

இக்கிளர்ச்சியை வகுமுபுத்துவேஷம் என்றுகூட சொல்லுகிறார்கள். பார்மூபனர்கள் பார்மூபனர்ல்லாதார்கள் என்கின்ற இரு ஜாதியார்களுக்கும் பார்மூபனர்கள் ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிற நபந்தனைகளைமு பார்த்தால் வகுமுபுத் துவேஷம் வகுமுபுக் கொடுமை என்பவைகள் யாரால் செய்யமு பட்டு இருக்கிறது, செய்யமுபட்டும் வருகிறது என்பது நின்றாய் விளங்கும்.

நற்க, தோழர் நீலாவதி அம்மையார் சொன்னதுபோல் ிதலாளி தொழிலாளிக் கொடுமை ஒழிய வேண்டும் என்பதில் ஆண் பெண் கொடுமையும் ஒழிய வேண்டியதவசியமாகும். ஆண்கள் ிதலாளிகளாகவும், பெண்கள் தொழிலாளிகளாகவும், அடிமைகளாகவும் தான் நிடித்தமுபட்டு வருகிறார்கள். இதுவும் வெறும் பிறவி காரணமாகவே ஒழிய மற்றபடி இதில் வேறு காரணம் ஒன்றுமே இல்லை. ஆண், பெண் என்பதற்கு பிறவி

காரணமாய்க் கற்பிக்கமுபட்டிருக்கிற பேதங்கள் நபந்தனைகள் அடியோடு ஒழிக்கமுபட்டாக வேண்டும்.

இதற்கும் பெண் மக்கள் பெய்தொரு புரட்சிக்குக் கிளர்ச்சி செய்ய வேண்டும். ஆண் மக்களோடு தையமாய்மு போர் தொடுக்க வேண்டும். பெண்கள் போர் தொடுக்க ஆரம்பித்தால் ஆண் மக்கள் சரணாகதி அடைந்தேதீருவார்கள்.

நற்க, இந்த மே தினத்தை நாம் ஒரு பெய பண்டிகை போல் கொண்டாட வேண்டும். ஏனெனில் நிமது பண்டிகைகளில் அனேகம் இம்மாதி வெற்றிகளை ரூபகமுபடுத்துவதேயாகும். தீபாவளி, பூராம நிவமி தலிய பண்டிகைகள் எல்லாம் இந்நிாட்டில் ஆயர்கள் திராவிட மக்களை வென்ற நிார்களையும் வென்ற தன்மைகளையும் கொண்டாடுவதைத் தவிர வேறொன்றுமே க்கியமாய் இல்லை. இதெல்லாம் தெந்த பலர் கூடி இமுபண்டிகைகளைக் கொண்டாடுவது இன்னாட்டில் மக்கள் உற்சாகத்திற்கு வேறு மார்க்கம் இல்லாததே ஒழிய மற்றபடி மதம், பக்தி, சுயமயாதை அற்ற தன்மை என்பவைகளே அல்ல.

பெண்களையும் வேலை ஆள்களையும் சிறிதுகூட ஓய்வில்லாமல் அடிமை போல் நிடத்துகிறோம். அவர்களுக்கு பண்டிகை, உற்சவம் ஆகியவைகள் தான் சிறிது ஓய்வும் சந்தோஷம் கொடுக்கின்றன.

தண்டவாளமு பெட்டியில் வைத்துமு பூட்டி வைமுபதுபோல் பெண் ஜாதிகளைமு பூட்டி வைக்கும் சிமுபாய்களெல்லாம் உற்சவம் பண்டிகை என்றால் சிறிதாவது தாராளமாய் வெளியில்விட சம்மதிக்கிறார்கள். உற்சவங்களில் அவர்கள் நலை எமுபடி ஆனாலும் கவலைமுபடுவதில்லை. கண்ணெதி்லேயேநிசுக்கமுபடுவதையும், கசுக்கமுபடுவதையும்பாத்துக்கூட சகிக்கிறார்கள். ஆதலால் நிம் பெண்களுக்கும், தொழிலாளிகளுக்கும் எவ்வளவுதான் நிாம் பகுத்தறிவையும், சுயமயாதைக் கொள்கைகளையும் போதித்தாலும் உற்சவம், பண்டிகையும் அவர்களை விட்டு விலகவே டியாது. எனவே நிாம் இமுபடிமுபட்ட பண்டிகைகள் சிலதை கொண்டாட ஏற்பாடு செய்தோமேயானால் மத சம்மந்தமான பண்டிகை, உற்சவம் ஆகியவைகளை மக்கள் கைவிடுவதற்கு அனுசூலமாயிருக்கும்.

ஆகவே தோழர்களே, இதுவரை நிாங்கள் சொன்ன ஓவ்வொன்றையும் சிந்தித்துமுபாத்து, தங்களுக்குசயென்று தோன்றியபடிநிடக்க வேண்டுமாய்க் கேட்டுக் கொண்டு, இக்கூட்டத்தை டித்து விடுகிறேன்.

குறிமுடி: 01.05.1935 ஆம் நிாள் காரைக்குடியில் நிடைபெற்ற மே நிாள் விழாக் கொண்டாட்டத்தில் தலைமையேற்று ஆற்றிய டிவுரை.

சமதர்மம்

தலைவரவர்கள் சமதர்மம் பொதுவுடமை என்பதை மூ பற்றி பேசுவது குற்றமல்ல என்றும், ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ் ஒருவர் தீர்மானம் கூறிவிட்டதாகச் சொன்னார். அந்த மாதிரி பல தீர்மானங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவை காகிதத்தீர்மானமேயொழிய நடைமுறைத்தீர்மானமல்ல.

அந்தத் தீர்மானங்களுக்கு எல்லா மேஜிஸ்ட்ரேட்களும் மதிமானம் கொடுக்க வேண்டுமென்கிற அவசியமில்லை. அந்தந்த சந்தர்ப்பம் அந்தந்த இடத்து அவ்வழிபோதைய நலமை, சர்க்காரின் மனப்பான்மை, பேசிய ஆளின் தன்மை ஆகியவைகளைக் கவனித்துத்தான் அமல்படுத்தலாம். – ஜட்ஜி தீர்மானம் விட சட்டமே பிரதானமானது. பொது உடைமை சட்ட விரோதம் என்று சர்க்கார் ஒரு பக்கத்தில் சட்டம் செய்துவிட்டு மற்றொரு பக்கம் பொது உடைமை மூ பிரசாரம் குற்றமல்ல என்று தீர்மானம் செய்தால் இதில் ஏதாவது இரகசியம் இருக்கத்தான் வேண்டும். சட்டம் பொது ஜனங்களுக்கு, தீர்மானம் குறிமூபிட்ட நபருக்கு. தலைவர் போன்றவர்களைக் கொண்டு பொது உடைமை பிரசாரமல்ல, ரஷ்ய பிரசாரமே செய்தாலும் எந்த ஜட்ஜியும் குற்றமல்ல என்றுதான் சொல்லுவார்கள்.

மற்றபடி உண்மையான எண்ணத்தோடும், எவ்வாறாவது சொல்லுவதை மூ பத்து மூ பேராவது கேட்டு உணர்ச்சி கொண்டு விடுவார்கள் என்று கருதக்கூடியவர்கள் யாராவது பேசினால் சர்க்கார் இந்த ஹைகோர்ட்டு தீர்மானங்களையெல்லாம் கவனிக்க மாட்டார்கள். அந்தவண்ணர்ச்சி பரவுவதை அடக்குவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்தாக வேண்டும் என்றுதான் சொல்லுவார்கள்.

என்னுடைய வழக்கில் ஹைகோர்ட்டு தீர்மானங்களை எடுத்து சொன்னதில் ஜில்லா மேஜிஸ்ட்ரேட், “ஹைகோர்ட் தீர்மானங்களை பின்பற்ற எனக்கு சக்தி போராது அதெல்லாம் ஹைகோர்ட்டார் பார்த்துக் கொள்ளட்டும்” என்றும் சொல்லி தண்டித்து விட்டார்.

ஹைகோர்ட்டில் எவ்வளவு தீர்மானங்கள் காட்டியும் கீழ்கோர்ட் தீர்மானம் காயமாகி விட்டது. எந்தத் தீர்மானமும் ஜட்ஜி லட்சியம் செய்யவில்லை.

ஆதலால் ஜட்ஜ்கள் தீர்மானங்களைவிட சட்டம்தான் முக்கியமானதாய் இருக்கிறது. சட்டமோ சர்க்கார் இஷ்டமூபடி நடைமுறை இடம் கொடுக்கக்கூடியது.

ஆனால், சட்டத்தில் சமதர்மம் என்பது சட்ட விரோதம் என்று

இன்னமும் நிமது அரசாங்கம் தீர்மானிக்கவில்லை. நான் சட்டம் மீறுவது என்ற திட்டத்தைக் கொண்டவனல்ல. ஆனாலும் இன்று சமதர்மத்தைமு பற்றியே பேசுவதைமு பற்றி யாரும் பயமுபட வேண்டியதில்லை.

நற்க, இன்று இன்னவிஷயம் பேசுவது என்பதைமு பற்றி ின்னதாக ஒன்றும் எனக்கு சொல்லாமல் இமுபொழுதுதான் சொல்லமுபட்டது. ஆனாலும் அதைமுபற்றி ஏதோ சில வார்த்தைகள் சொல்லுகிறேன்.

தோழர்களே! சமதர்மம் என்கின்ற வார்த்தை ஒரு பொது வார்த்தை. இது ஆங்கிலத்தில் உள்ள சோஷியலிசம் என்னும் ஒரு வார்த்தைக்கு தமிழ் மொழிபெயர்முபாக கையாளமுபடுகிறதென்றாலும் சோஷியலிசம் என்ற வார்த்தையே தேசத்துக்கு ஒரு விதமான அர்த்தத்தில் பிரயோகிக்கமுபடுகிறது. அனேகமாக அந்த வார்த்தை அந்தந்த தேச நலைமைக்கும் தகுதிக்கும், சௌகரியத்துக்கும், அரசாங்கத்துக்கும் தகுந்தபடி தான் பிரயோகிக்கமுபடுகின்றது. சில இடத்தில் சட்ட திட்டங்களுக்கு கட்டுமுபட்டும், சில இடங்களில் சட்ட திட்டங்களுக்கு மீறினதாயும் உள்ள பொருள்களுடன் சமதர்மம் என்கின்ற வார்த்தை பிரயோகிக்கமுபடுகிறது.

ஆகவே சோஷியலிசத்துக்கு இதுதான் அர்த்தம் என்று வரையருக்க அவ்வார்த்தையில் எவ்வித குறிமுபுடும் இல்லை.

சில இடத்து சோஷியலிசத்துக்கும் பொது உடமை என்பதற்கும் பேதமே இல்லாமல் அர்த்தம் இருந்து வருகிறது. சில இடத்தில் வெகு சாதாரண விஷயத்திற்கும் அமுபெயர் இருந்து வருகிறது. சில இடத்தில் பொதுவுடமை வேறாகவும், சமதர்மம் வேறாகவும் இருந்து வருகின்றது.

இங்கு சமதர்மம் என்கின்ற வார்த்தைக்கு சங்கத் துறையிலும், பொருளாதாரத் துறையிலும் மக்கள் உயர்வு தாழ்வு இல்லாமல் சமத்துவமாய் (அபேதமாய்) வாழ வேண்டும் என்பதையே சமதர்மம் என்று நான் கருத்துக் கொண்டு சமதர்மம் என்கின்ற வார்த்தையை இன்று இங்கு பிரயோகிக்கின்றேன்.

ஏனெனில் மற்ற நாட்டில் சங்கத் துறையில் நிமது நாட்டில் உள்ளது போன்ற உயர்வு, தாழ்வு, பேதாபேதம் இல்லை.

பொருளாதார சம்பந்தமே பெரிதும் மற்ற நாடுகளில் இருக்கின்றன. நிமதுநாட்டு சமுதாய உயர்வு தாழ்வானது பிறவியிலேயே வகுக்கமுபட்டு அதைமத்தோடுபொருத்தி அதற்கு அரசியல்பாதுகாமுபுளிக்கமுபட்டு இருந்து வருகிறது. அரசியலில் உள்ள பாதுகாமுபு உடைமுபுது என்று தலில் ஆரம்பித்தால் அதற்கு நிம் நாட்டு மக்கள் அதுவும் பொருளாதாரத்தால் மிகவும் நொந்து ஏழ்மை நலையில் இருக்கும் மத நிம்பிக்கை கொண்ட

பாமர மக்கள் என்பவர்களே சிறிதுகூட ஒழுப மாட்டார்கள் என்பதோடு மாத்திரமல்லாமல் அவர்களே நிமக்கு எதிக்களாயும் இருழுபார்கள். ஏனெனில் பிறவி காரணமாய் உள்ள உயர்வு தாழ்வு மதத்தில் சம்மந்தமுபட்டு அம்மதம் பாமர மக்கள் இரத்தத்தில் ஊறி இருக்கிறபடியாலும், அதுவே அரசியலுக்கு ஆதாரமாய் இருழுபதாலும் அதை மாற்றாமல் அதை மாற்றுவதற்கு தகுந்த யற்சி எடுக்காமல் மேல்நிட்டு சமதர்மம் பேசுவது பாலவனத்தில் இருந்து சத்தம் போடுவது போலவேயாகும்.

தலில் சதாயத்தில் பிறவியின் பேரால் உள்ள பேதங்களை ஒழித்தாக வேண்டும். அதுவே இந்நிட்டு சமதர்மத்துக்கு தல்படியாகும். அதனாலேயே பொருளாதார சமதர்மமே மனித சங்க சாந்திக்கு மருந்து என்று கருதி இருக்கும் நான் சதாயத்தில் வாழ்க்கையில் சமதர்மத்தை அபேதவாதத்தை க்கியமாய் வலியுருத்தி வருகிறேன்.

நங்க, பொதுவாகவே சமதர்மம் என்பது எந்த அருத்தத்தில் இருந்தாலும் சதாயம் க்கியமானாலும், பொருளாதாரம் க்கியமானாலும் அதற்குக் கடவுள் உணர்ச்சி, மத நிம்பிக்கை என்பவைகள் எதிராகவே இருந்து வந்திருக்கின்றன. சர்வதேச சமதர்மவாதிகளும் பெதும் கடவுள் உணர்ச்சியும், மத நிம்பிக்கையும் சமதர்மத்திற்கு விரோதமானது என்று தான் சொல்லி இருக்கிறார்கள். ஆதலால் எந்த சமதர்மவாதிக்கும் இதையு பொருத்த வரையில் அபிமூபிராய பேதம் இருக்கும் என்று நான் நனைக்கவில்லை. இந்த வேலை அபிமூபிராய பேதமில்லாமல் நிட்டு தான் தீரும்.

நிம் நிாட்டிற்கு இன்று தலில் ஜாதிபேதங்கள் ஒழிந்து மக்கள் யாவரும் பிறவியில் சமம் என்கின்றதான சமதர்ம யற்சியே தலில் செய்ய வேண்டியதாயிருக்கிறது. ஜாதி, பேதம், பிவு ஆகியவை ஒழிந்தால் தான் சங்க வாழ்க்கையில் சமதர்மமாய் மனிதன் வாழ டியும்.

பொருளாதார பேதத்துக்கும் சங்க ஜாதி பேத றைதான் பெதும் காரணமாய், காவலாய் இருந்து வந்திருக்கிறது. இன்றும் பெருவா யான மக்களுக்கு ஜாதி பேதமே பொருளாதார சமதர்ம றையை நனைக்கக்கூட இடம் தராமல் அடக்கி வருகின்றதுடன் பொருளாதார பேதத்துக்கு இடமளித்தும் வருகிறது.

எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டாவது இன்று நிாட்டிலுள்ள பொருள் களையெல்லாம் எல்லா மக்களுக்கும் சமமாக்கி வைத்து விட்டாலும் நிமது ஜாதி றைகள் மறுபடியும் வெகு சீக்கிரத்தில் பழைய நலைமையைத் தான் உண்டு பண்ணிவிடும். மற்ற நிாட்டு மக்களுக்கு பொருளாதார சமதர்ம உணர்ச்சி ஏற்பட்டதற்கு காரணமெல்லாம் அவர்களில் பிறவியில் கீழ் மேல்

நலை இருக்கும்படியான ஜாதி பேதம் இல்லாததேயாகும். நிமது மக்களுக்கு வெறும் பொருளாதார சமதர்மம் சுலபத்தில் புயவே புயாது. ஜாதி பேதம் ஒழிமூபது என்ற சமதர்மத்தைச் சொல்லி பொருளாதார சமதர்மம் சொன்னால் தான் உண்மையாக கஷ்டமூபடுகின்ற மக்களுக்கு உணர்ச்சி உண்டாக்க டிகின்றது.

ஆகவே சநக சமதர்மம் ஏற்பட ஆசைமூபடுகிற நாம், ஜாதி பேதத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்றும் கருதுகிற நாம், பொருளாதார சமதர்மத்துக்காகவே பிறவி ஜாதியை ஒழிக்க வேண்டியிருக்கின்றது என்றும் பிறவி ஜாதியை ஒழிமூபதற்கு அதற்கு ஆதாரமான மதத்தையும் ஒழிக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லுகின்றோம். மதத்தையூ பற்றியோ மதத்தில் உள்ள ஏதாவது ஒரு கொள்கையைமூ பற்றியோ பேசினாலும் அதை ஒழிக்க வேண்டும் என்று சொன்னாலும் அதை நிாஸ்திகம் என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். அதனால் தான் சமதர்மம் பேசுகின்ற யாரும் கண்டிமூபாய் நிாஸ்திகர்களாகியே தீர வேண்டியிருக்கிறது.

நிாஸ்திகனாவதற்கு கடவுள் இல்லை என்றுகூட சொல்ல வேண்டிய தில்லை. மதக் கொள்கையைமூ பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து பேசினாலே போதுமானதாக இருக்கிறது.

ஜாதிகள் கடவுளால் உண்டாக்கமூபட்டதாக - கடவுளால் கற்பிக்கமூபட்டதாக- கடவுளே சொன்னார் என்று மத சாஸ்திரங்களில் சொல்லமூபட்டிருக்கிறது.

அந்த மத சாஸ்திரங்கள் வேதமாகவும், வேதம் போன்றதாகவும் கருதமூ படுகின்றன. உதாரணமாக பகவத்கீதை என்பது இந்துக்கள் என்பவர்களுக்கு மிகமூ புனிதமானதும் மேலானதுமான புஸ்தகம் என்று பெயர்.

கம்மதியர்கள் கொராணை மதிமூபதைவிட, கிறிஸ்தவர்கள் பைபிளை மதிமூபதைவிட, கீதையை அதிக பக்தியாய் அநேக இந்துக்கள் மதித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அமூ புஸ்தகத்தில் நான்கு ஜாதிகளும், நான்கு பிவான ஜாதிமூ பெயர்களும் அதற்குத் தனித்தனி வேலைக் கிரமங்களும் சொல்லமூபட்டிருக்கிறது. கீதை என்றாலே பகவான் வாக்கு என்று அருத்தம்.

ஜாதிஒழியவேண்டும் என்று பேசுகிறவர்களில்கூட 100க்கு 99% பேர்கள் கீதையை பகவான் வாக்கு என்று நிம்பிக் கொண்டதான் இருக்கிறார்கள்.

ஜாதி வித்தியாசம் உயர்வு தாழ்வு ஆகியவைகளைமூ பற்றி கண்ணீர் விடும் தோழர் காந்தியார் கீதைக்குத் தன்னை ஆட்படுத்திக் கொண்டிருமூபதாய் சொல்லுகிறார்.

கீதையே தன்னை நிடித்துவதாகவும் சொல்லுகிறார். இரவும் பகலும் ஒழிந்த நேரம் ிழுவதும் கீதை பாராயணத்திலேயே இருக்கிறார்.

இந்நலையில் இழுபடிழுபட்ட மக்களால் ஜாதிமுபி ிவுகளுக்கு உள்ள மேல் கீழ் நலைகள் எழுபடி ஒழிக்க ிடியும்? கீதை ிறை தவரு என்றோ கீதை கடவுள் சொன்னது அல்ல என்றோ, அழுபடித்தான் கடவுளே சொல்லி இருந்தாலும் அதைமு பற்றி கவலை இல்லை என்றோ சொல்ல துணியாவிட்டால் – சொல்லதை யமில்லாத மக்கள் யாவரையும் அந்தமுபடி சொல்லத் தயார் செய்யாவிட்டால் ஜாதிமுபி ிவு, ஜாதி வித்தியாசம் ஆகியவை எழுபடி ஒழியும்? ஆகவே இந்நமுபடி சொல்லும்படியான ஒருவன் கீதையையும் திருஷ்ணனையும் நிம்பும் மக்களால் நிாஸ்திகள் என்று சொல்லமுபடாமல் இருக்க ிடியாது.

ஆதலால் நிாஸ்திகளாகவோ நிாஸ்திகளாவதற்கு தயாராகவோ நிாஸ்திகள் என்று அழைக்கமுபடுவதற்கு கலங்காதவளாகவோ இருந்தால் ஒழிய ஒருவன் சமதர்மம் பேச ிடியவே ிடியாது.

இது மாத்திரமல்லாமல் சர்வ ிம் கடவுள் செயல் என்றும், மனித சநகத்தில் பிறவி ளலமாகவும் வாழ்வு ளலமாகவும் இன்று இருந்து வரும் பி ிவுக்கும், பேதத்துக்கும், உயர்வு தாழ்வுக்கும் கடவுளே பொருமுபாளி என்றும், கடவுள் சித்தத்தினால்தான் அவற்றில் ஒரு சிறு மாற்ற ிம் செய்ய ிடியும் என்றும் சொல்லமுபடுமானால் அதை நிம்பாமல் இருமுபது நிாஸ்திகமானால் கண்டிமுபாக ஒவ்வொரு மனிதனும் நிாஸ்திகராகத்தான் வேண்டும்.

ஏனெனில் செல்வவான்களிடம் இருக்கும் செல்வ ிம் பார்முபான் பாராட்டிக் கொள்ளும் உயர்ந்த ஜாதித் தத்துவ ிம் கடவுள் கொடுத்தது என்றும், கடவுள் சித்தத்தால் ஏற்பட்டது என்றும் சொல்லமுபடுமானால், அந்தக் கடவுளை யார்தான் ஏற்றுக் கொள்ள ிடியும்?

அதை யார்தான் நலைத்திருக்க விட்டுக் கொண்டிருக்க ிடியும். எந்த மாதி ியான ளடக் கடவுளும், எந்த மாதி ியான அயோக்கியக் கடவுளும் மனித ில் ஒருவனை மேல் ஜாதியாக்கி பாடுபடாமல் ஊரார் உழைமுபில் சாமுபிட்டுக் கொண்டு இருக்கும்படிக்கும் மற்றொருவனை கீழ் ஜாதியாக்கி பாடுபட்டு பாடுபட்டு சோம்பே ிகளுக்கு அழுதுவிட்டு பட்டினியாய் நோயாய், கட்டக் கந்தை அற்று, இருக்க இடமற்றுத் தி ியும்படியும் சொல்லி இருக்கவே இருக்காது.

இந்தக் கா ியங்களுக்கு கடவுளை பொருத்துகின்றவர்களை யோக்கியர்கள் என்றோ, அறிவாளிகள் என்றோ யாராலும் சொல்ல ிடியாது.

ஊரார் உழைமுபை கொள்ளை கொள்ளாமல் எவனும் பணக்காரனாக □டியாது.

நிாட்டுக்கோட்டையார்களில் 10லட்சம், 20லட்சம், கோடிக்கணக்கான ரூபாய் சொத்துள்ளவர்கள் இருக்கிறார்கள், இவர்களுக்கு இந்தமு பணம் ஏது? இவர்கள் படும் பாட்டுக்கும் இவர்கள் அனுசுபுக்கும் □றைக்கும் இவர்கள் நிடந்து கொள்ளும் மாதி□க்கும் எந்தக் கடவுளாவது இவ்வளவு பணம் கொடுத்திருக்க □டியுமா? ஏதோ இதெல்லாம் அவரவர் பிரயத்தனத்தினால், தொழில் □றையினால், மனவலிமையினால், சம்பவங்களால் ஏற்பட்டதென்று சொல்லாமல் வேறு என்ன சொல்ல □டியும்?

இவ்வளவு பணம் இவர்களுக்கு சேருவதற்கு ஆதாரமாய் இருந்த □றையை யார்தான் சயான □றை என்று சொல்லிக் கொள்ள □டியும்? இவ்வளவு பணம் இவர்களுக்கு கொடுத்தவர்களில் பெரும்பான்மை மக்கள் இன்று இருக்கும் நிலையை யார்தான் நிலை நிலை என்று சொல்ல □டியும்? இதையெல்லாம் மாற்ற வேண்டும் என்று சொல்லும்போது கடவுளையும், மதக்கொள்கைகளையும் கொண்டு வந்து குறுக்கே போட்டால் அக்கடவுளையும், மதத்தையும் ஒழிக்காமல் எழுபடி இருக்க □டியும்.

மற்றும் கடன்பட்டு வட்டிக் கொடுத்த மக்களுடையவும் பாடுபட்டு பயனைக் கொடுத்த மக்களுடையவும் மன□ம், வயிறும், வாயும் பற்றி எய எய அமுபணங்களை கோவில் கட்ட, வாகனம் செய்ய, சாபிக்கு கிரீடம் செய்ய, கல்யாணம் செய்ய, தாசி வீட்டுக்கு போக, தாசிகளை வைத்து உர்ச்சவம் வாண வேடிக்கை செய்ய பாழ்பண்ணமுபடுமானால் யார்தான் சகித்துக் கொண்டு இருக்க □டியும்? இந்த அக்கிரமங்களை பார்த்துக் கொண்டு எந்தக் கடவுள் தான் இருக்க □டியும்?

அமுபடியும் ஒரு கடவுள் இருக்கிறது என்று சொல்லமுபடுமானால் அமுபடிமுபட்ட கடவுளை அழித்து ஒழித்து விடுவதில் யாருக்கு என்ன நிஷ்டம் வரும்?

அமுபடிமுபட்டக் கடவுளை யாரும் ஒழிக்க □டியாது என்று சொல்லமுபடுமானால் அது ஒழிந்து போகுமே என்று ஒருவராவது ஏன் வருத்தமுபடவேண்டும்?

தோழர்களே இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது கடவுளை கற்பித்து நிலை எண்ணம் கொண்டு என்பதாக நிம்ப நிம்மால் □டியவில்லை. சோம்பேறிக் கொள்ளைக் கூட்டங்கள், கொடுங்கோன்மைக்காரன், பேராசைக்காரன் □தலிய கூட்டத்தா□ன் சுயநிலத்துக்குதான் பயன்படுகின்றதே ஒழிய, வேறு கா□யத்துக்கும் கடவுள் பயன்படுவதே இல்லை. மனித சங்க சமதர்மம்

வாழ்க்கை ஒழுக்கத்திற்கு ஆக என்று கடவுள் சிருஷ்டிக்கமுபட்டிருக்குமானால், அமுபடிமுபட்ட கடவுளைமு பற்றி அது இருந்தாலும் அது இல்லாவிட்டாலும் நிமக்கு கவலையில்லை.

இதுவரை எந்தக் கடவுளால் யாருக்கு எமுபடிமுபட்ட ஒழுக்கம் ஏற்பட்டது என்று யாராவது சொல்ல ிடியுமா? என்று கேள்க்கிறேன்.

கடவுளை சதாகாலம் கட்டியமுது, அதனாலேயே ஜீவனம் நிடுத்தும் அர்ச்சகர்கள், குருக்கள் ஆகியவர்கள் தலில் ஒழுக்கமாய் இருக்கிறார்களா? இவர்களுடைய ஒழுக்க காியங்கள் நிமக்குத் தெய்யாதா?

கடவுளுக்கு ஆக லகஷம், 10 லகஷம் பணம் போட்டு கோவிலை கட்டிக் கும்பாபிஷேகம் செய்து ஐந்து வேளை 6 வேளை பூஜை செய்து மானியம் விட்ட கடவுள் பக்தர்களில் எவராவது ஒழுக்கமாய் யோக்கியமாய் நிடுக்கிறார்களா? கடவுளுக்காகவே சன்யாசியாய், குருவாய், சங்கராச்சாரியாய், தம்பிரானாய், ில்லாவாய், மவுலானாவாய், பாதியாய், பெய குருவாய் இருக்கிறவர்களிலாவது எல்லோரும் ஒழுக்கமானவர்கள் என்று சந்தேகமறச் சொல்லத்தக்கவர்களாய் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல ிடியுமா?

இவர்கள்நலையே இமுபடி இருக்ககடவுள் நிம்பிக்கை உள்ளாதாரண பாமர மக்களிடத்தில் எமுபடி ஒழுக்கம் யோக்கியதை எதிர்பார்க்க ிடியும்?

எமுபடியானாலும் கடவுளைமு பற்றிய எண்ணமே யாருக்கும் இருக்கக் கூடாது என்பதற்காக நான் பேச வரவில்லை – மனித சங்க சமதர்ம வாழ்வுக்குத் தடையாய் எந்தக் கடவுளும் இருக்கக் கூடாது என்றும், அமுபடிமுபட்ட கடவுளை இருக்க விடக் கூடாது என்றும் தான் சொல்லி வருகிறேன். மனித வாழ்க்கைக்கும் பேதா பேதங்களுக்குக் கடவுள் சம்மந்தமில்லை என்று சொல்லும் பகஷம் அக்கடவுளைமு பற்றி நிமக்கு என்ன கவலை?

ஆகவே தோழர்களே! சமதர்மவாதிகள் ஏன் நிாஸ்திகர்கள் என்று சொல்லமுபடுகிறார்கள்? அவர்கள் ஏன் நிாஸ்திகர்கள் என்று சொல்லமுபட வேண்டியவர்களாகிறார்கள்? என்பதை நீங்கள் உணர வேண்டும் என்பதற்காகவே இதை எடுத்துச் சொன்னேன். இனி மற்ற விஷயம் மற்றொரு சமயம் தெய்வித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

குறிமுடி: 08.09.1935 ஆம் நிாள் தேவகோட்டையில் தோழர் லட்சுமிரதன் பாரதியார் வீட்டு மைதானத்தில் ‘சமதர்மம்’ என்ற தலைமுபில் ஆற்றிய சொற்பொழிவு

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 15.09.1935

மே தினக் கொண்டாட்டம்

சர்வ தேசங்களிலுள்ள தொழிலாளர்கள் ஆண் பெண் அடங்கலும் மே ம் 1-ந் தேதியை தொழிலாளர் தினமாகக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

ரஷ்யாவில் தொழிலாளர் தங்களது ஓரளவு வெற்றியை நனைத்து வெற்றி தினமாகக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

மற்ற தேசங்களில் தொழிலாளர் குறைபாடுகளை வெளிமூட்டுத்தி உலக அரசியலிலும், சங்க இயலிலும் தொழிலாளர்கள் சமத்துவம் ஆதிக்கம் பெறவேண்டுமென்று ஆசைமூட்டு மே தினம் கொண்டாடுகிறார்கள்.

இந்தியர்களாகிய நாம் சங்கத்துறையில் ஜாதி மத இழிவிருந்தும், பொருளாதாரக் கொடுமையில் இருந்தும் விடுதலை பெறவும், தமிழ்நாட்டில் ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஆயிரக்கணக்கான மக்களைத் திரட்டி பொதுக்கூட்டம் கூட்டி நிமது இழிவையும், கொடுமையையும் எடுத்துச் சொல்லி சகல மக்களுக்கும் சம உடமைமும், சம சந்தர்மூபம் கிடைக்கவேண்டுமென்று விளக்கிக் கொண்டாட வேணுமாய் வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

— ஈ.வெ.ராமசாமி

குடி அரசு - அறிக்கை - 19.04.1936

நிமது லக்ஷியம்

சுயமயாதை இயக்கம் இதுவரை சங்க ன்ளேற்ற இயக்கமாக இருந்ததுமாறி இழுபோது பொருளாதாரத்திலும், அரசியலிலும் பிரவேசித்துவிட்டதாகவும் இதனால் இயக்கம் ஆதரவற்று அரசாங்க அடக்குறைக்கு ஆளாகி நிசித்துமுபோகுமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். சிலர் தாங்கள் அரசாங்க ஆக்கினைக்கு தயாராயில்லை என்றும் ஆதலால் இதில் கலந்துகொள்ள யாது என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

இக்கூட்டத்தார் எல்லோருக்குள்ளும் மகிழ்ச்சி யடையத்தக்க ஒரு விஷயமிருக்கிறது. அதென்னவென்றால் அரசாங்க அடக்குறைக்கு ஆளாக யாது என்கின்ற காரணம் மாத்திரமே அல்லாமல், இக்கொள்கை விஷயத்தில் ஆட்சேபனையிருமுபதாகக் காணமுபடவில்லை என்பதேயாகும். இது எழுபடியிருந்தபோதிலும் விஷயத்தை சற்று கவனித்துமு பார்முபோம்.

சங்க ன்ளேற்றம்

சங்க ன்ளேற்றமென்றால் என்ன? எந்த சங்க ன்ளேற்றம்? என்பதை நிாம் கவனிக்க வேண்டும். மனித சங்க ன்ளேற்றம் என்பது மனிதர்கள் குளிமுபது, மதக்குறி இடுவது, புராணங்கள் படிமுபது, கோவில்களுக்கு யாத்திரை உற்சவம் செய்வது தலாகிய இவைகள் தானா? அல்லது ஜாதி வித்தியாசம் ஒழிமுபது, சத்திரம் சாவடி கட்டுவது, பள்ளிக் கூடம் வைமுபது தலியவைகள் தானா? இந்த மாதியான சங்க ன்ளேற்றம் பல ஆயிர வருஷகாலமாக நிடந்து வந்திருமுபதை சத்திர வாயிலாக அறிகிறோம். இதற்காக ஆயிரக்கணக்கான மகாத்மாக்களும், னிவர்களும், னிகளும், கடவுள் தூதர்களும் அவதாரங்களும், கடவுள் அம்சங்களும் தோன்றி ஞானோபதேசம் செய்து வண்டி வண்டியான ஆதாரங்கள் ஏற்பட்டிருமுபதும் அவைகள் கடவுள்கள் பேரால் வெளியானவை என்று சொல்லி அதில் கண்டபடி கட்டுமுபாடுகள் செய்து வைத்திருமுபதும் நிாம் பார்க்கிறோம். இவற்றிற்காக உலகத்தையும், உலக மக்களையும், தேசமென்றும், மதம் என்றும், ஜாதி என்றும், வகுமுபு என்றும் பித்து இவற்றின் பேரால் பல ஸ்தாபனங்களையும் ஏற்படுத்தி 10-லட்சக்கணக்கான மக்கள் மதாச்சாயார், உபதேசியார், மடாதிபதிகள் தலிய பெயர்களால் வாழ்ந்து வருவதையும் பார்க்கின்றோம். இவ்வளவெல்லாம் இருந்தும் மனித சங்க ன்ளேற்றத்திற்கு என்ன பலன் ஏற்பட்டது என்று சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்.

சமதர்மம்

சுமார் 2000, 3000 வருஷத்திற்கு □ந்திய மக்கள் சங்க நலையை எடுத்துக்கொண்டால் அதில் இன்று என்ன மாறுதல், என்ன □ன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது? அந்தக்காலத்தில் இருந்த கொடுமை, ஏழ்மை, உழைமூபு, கஷ்டம், மனக்கவலை, அடிமைத்தனம் □தலிய எல்லாம் இன்றும் இருந்துதான் வருகின்றது. ராமர் காலத்தில், அ□ச்சந்திரன் காலத்தில் இருந்து வந்த மேல்ஜாதி, கீழ்ஜாதி, பெண்ணாடிமை, பிரபு – கூலிக்காரன், பிராணன் – சண்டாளன், அடிமை – எஜமான் □தலிய கொடுமைகள் இன்றும் இருந்துதான் வருகின்றன. பெண்களுக்கு உரை போட்டு தம்பூர் போலும், தலையணை போலும் வைத்திருக்கும் கொடுமை இன்று இல்லையா? பெண்களை விற்கும் கொடுமையும், அடிமைகொள்ளும் கொடுமையும் இன்று இல்லையா? ஆணுக்கு ஒரு நீதி பெண்ணுக்கு ஒரு நீதி இன்று இல்லையா? மக்களைத் தெருவில் நிடக்கவிடாமை, தொட □டியாமை, கண்ணால் பார்க்க □டியாமை ஆகிய நர்க்க குணங்கள் இன்று இல்லையா? யாதொரு பாடும் படாமல் ஒரு நிரளைக்கு நிரலு வேளை, ஆறுவேளை சாழுபிடுகின்ற மக்களும், ஒரு நிரளைக்கு 10-மணி நேரம் 12-மணி நேரம் பாடுபட்டும் அவர்கள் பெண்டுபிள்ளைகள் இரண்டுநிரளைக்கு ஒரு தரங்கூட சமயல் செய்ய யோக்கிதை இல்லாத மக்களும் இல்லையா? இவைகள் எல்லாம் மதக் கட்டளை, கடவுள் சித்தம், அரசாங்க விதி என்பவைகளின் மீதே நிட்டுந்து வருகின்றனவா இல்லையா? இவைகளை யோசித்துமூபாருங்கள்.

மனித சங்க □ன்னேற்றம் என்பதில் நிரணையமாயும், யோக்கியமாயும் பாடுபடுவதாய் இருந்தால் மேற்கண்ட கொடுமைகளை யெல்லாம் ஒழிக்கவேண்டுமா வேண்டாமா என்று யோசித்துமூ பாருங்கள். மனித சங்கம் என்றால் இதில் எந்த தேசத்தானாவது, எந்த மதத்தானாவது, எந்த சமயத்தானாவது, எந்த ஜாதியானாவது விலக்கமூபட □டியுமா என்று யோசித்துமூ பாருங்கள். எல்லா தேசத்திலும், எல்லா மதத்திலும், எல்லா ஜாதியிலும், எல்லா அரசாங்கத்திலும் இந்தக் கொடுமைகளைமூ பார்க்கின்றோம். சிலர் “எங்கள் மதத்தில் தீண்டாமை, பார்க்காமை □தலியவை இல்லை” என்று சொல்லக்கூடும். தீண்டாமை, பார்க்காமை என்பது ஒரு மதத்தையே அடிமூபடையாகக் கொண்டதல்ல என்பதே எனது அபிமூபிராயம். தீண்டாமை என்பது ஒரு கொள்கையை அடிமூபடையாகக் கொண்டது. அதென்ன வென்றால் ஒருவன் பாடுபட வேண்டும், ஒருவன் பாடுபடாமல் ஊரார் உழைமூபில் வாழவேண்டும் என்ற கொள்கையை அடிமூபடையாகக் கொண்டது.

உதாரணமாக பறையன் என்றால் என்ன? அவன் சதா கஷ்டமான வேலையைச் செய்ய வேண்டியவன் என்பதே. பார்மூபான் என்றால் சமதர்மம்

என்ன? அவன் சரீரத்தால் வேலைசெய்யக் கூடாதவன் என்பதே. எங்காவது பார்மூபனன் போர்ட்டர் வேலை, மண்வெட்டி வேலை, வீதி கூட்டும் வேலை, கக்கூஸ் எடுக்கும் வேலை, வண்டி இழுக்கும் வேலை, பியூன் வேலை □தலிய கஷ்டமான வேலை செய்கிறானா? பார்மூபனமு பெண்களாவது காட்டு வேலை, தோட்ட வேலை, வீட்டுக் கூலி வேலை □தலியவைகள் செய்கின்றார்களா? இதற்காகத் தான் ஜாதி பி□க்கழு பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கொள்கைகள் – அதாவது இந்த மாதி□ ஒரு ஜாதி (பல ஜனங்கள்) கஷ்டமூபடுவதும், ஒரு ஜாதி (சில ஜனங்கள்) சுகமூபடுவதுமான நலை எந்த தேசத்தில் எந்த மதத்தில் எந்த ராஜ□கத்தில் இல்லை என்று யோசித்துமூ பாருங்கள். இதைச் சீபடுத்த வேண்டுமானால் எந்தவிதமான சங்க □ற்போக்குடன் வேலை செய்வது?

பொருளாதாரத் துறையிலும், அரசியல் துறையிலும் வேலை செய்யாமல் சங்க □ற்போக்கு எழுபடி ஏற்படும்? ஒரு சங்கத்துக்குமூ பொருளாதார□ம் அரசியலும் அவசியமானதா அல்லவா? இந்த இரண்டையும் விட்டுவிட்டு செய்யும் □ற்போக்குக்காக நிமது சுயம□யாதை இயக்கம் தேவையே இல்லை. சும்மா அலங்காரமாக, வேடிக்கையாக புராண □ட்டாள் தனத்தையும், பார்மூபனச் சூழ்ச்சியையும் பேசிக் காலங் கழிமூபது மாத்திரமே சுயம□யாதை இயக்கம் என்றால் அது அழிந்து போவதே மேலான கா□யம் என்று சொல்லுவேன்.

அரசியலைமூ பற்றியும், பொருளாதாரக் கொடுமையைமூ பற்றியும் பேசுவதே குற்றமான கா□யம் என்று சில தோழர்கள் கருதி இருமூபதாகத் தெ□கின்றது. அது வீண் பயங்காளித்தனமேயாகும். இந்த மாதி□ பயங்காளித்தனம் கொண்ட மனிதனால் ஒரு கா□ய□ம் செய்ய□டியாது. அரசியலுக்காகவும், பொருளாதாரத்துக்காகவும், நிராம் யாரையும் அடிக்கவோ, குத்தவோ, கொல்லவோ, சுடவோ, வெடிகுண்டு எறியவோ அல்லது எவ்வித பலாத்காரத்தை உபயோகிக்கவோ வேண்டுமென்று நிரான் சொல்ல வரவில்லை. ஜாதிவித்தியாசம் ஒழியவேண்டும் என்பதற்கு நிராம் எத்தனை பேரைக் கொன்றுவிட்டோம்? யாரைச் சுட்டோம்? யார் மீது வெடிகுண்டு போட்டோம்? வெறும் நிமது வாய்க்கிளர்ச்சியின் பயனாகவே – நிமது அபிமூபிராயத்தை தயவு தாட்சண்யம் இல்லாமல் வெளியிட்டதின் பயனாகவே மனித சங்கத்திற்குள் ஒரு உணர்ச்சியை உண்டாக்கி விடவில்லையா? “சுயராஜ்யம் கிடைத்த பின் தீண்டாமையை விலக்கிக் கொள்ளலாம்” என்று சொன்ன தோழர் காந்தி இரண்டு வருஷத்திற்குள் இன்று “தீண்டாமை ஒழிய 21 நிரான் பட்டினி கிடக்கிறேன்” என்று சொல்லவும், “இந்தமூ பட்டினி வெகு நிரானைக்கு □ன்னதாகவே இருந்திருக்க வேண்டும்” என்று சொல்லவும் கூட நிராம் செய்து விட்டோமா இல்லையா? என்று யோசித்துமூபாருங்கள். நிமது சமதர்மம்

பயமற்ற, தாஷ்ணணியமற்ற உண்மைமு பிரசாரத்தால் பார்மூபன ஆதிக்கம் இந்த 4, 5, வருஷத்தில் எவ்வளவு தூரம் அடக்கமுபட்டது. ஆனால் அமுபொழுதே பணக்கார ஆதிக்கத்தையும் நாம் சயானபடி கண்டிக்காததால் பணக்கார ஆதிக்கம் தலைதூக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. இமூபோது அது பார்மூபன ஆதிக்கத்துக்கு உதவி புகின்றது. ஆதலால் பொருளாதாரத் துறையில் இரங்கித் தையமாய் தாஷ்ணணியமில்லாமல் அக்கொடுமையை வெளியாக்கினால் கண்டிமூபாய் பணக்கார ஆதிக்கத்துக்கு சாவுமணி அடிமூபதோடு பொருளாதாரக் கொடுமையும் சற்றாவது குறையும்.

பொருளாதார உயர்வு தழ்வைமூ பற்றியும், கொடுமையைமூ பற்றியும், அது சம்மந்தமான அரசியலமைமூபைமூ பற்றியும், நாம் பேசும்போது பயங்காளிகளுக்கும், சுயநிலக்காரர்களுக்கும், ரஷியா ரூபகம் வந்துவிடுகின்றது. இது பைத்தியக்காரத்தனமேயாகும்.

“அன்னிய அரசாங்கம் வேண்டியதில்லை; எங்கள் தேசத்தை எங்களிடம் ஒமூபுவித்துவிட்டு வெளிநாட்டார் வெளியாகிவிடவேண்டும்” என்று சொல்லும் தேசியவாதிகளின் அரசியலைவிட நிம்மடைய அரசியல் கொடுமையானதுமல்ல; ட்டாள்தனமானதுமல்ல.

நாம் என்ன சொல்லுகின்றோம்?

அன்னியன் என்பதற்காக யாரையும் நாட்டைவிட்டுமூ போகும்படி சொல்லுவதில்லை. அன்னியர் ஆட்சி என்பதற்காக எந்த ஆட்சியையும் நாம் அழிக்க வேண்டும் என்று சொல்வதில்லை.

ஆனால் நாம் என்ன சொல்லுகின்றோம்? தலாளி தத்துவ மூறகொண்ட ஆட்சி வேண்டாம், பாடுபடும் மக்கள் அதன் பயனை அடையும்படியான மூறகொண்ட ஆட்சி வேண்டும் என்றுதான் சொல்லுகின்றோம். ஏனெனில் உலகத்தில் பாடுபடும் மக்கள், 100-க்கு 90 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். சோம்பேறிகள் பாடுபடாமல் ஊரார் உழைமூபில் வாழுகின்றவர்கள் 100-க்கு 10 பேர்கள் தான் இருமூபார்கள். ஆதலால் 100-க்கு 90 பேருக்கு அனுசூலமான ஆட்சி, அவர்களுடைய நிலனுக்காக அவர்களாலேயே ஆட்சி புகக்கூடிய ஆட்சியாக இருக்கவேண்டும் என்கின்றோம். இதனால் என்ன தமூபு? இது ஏன் மூடியாத காமூபமாக வேண்டும்? இதை ராஜத்துவேஷம் என்றோ, வகுமூபுத் துவேஷம் என்றோ சொன்னால் அதற்காக பயந்துவிடுவதா என்று கேட்கிறேன். அமூபடியானால் வருவதுதான் வரட்டுமே. என்ன மூமூகியூ போய்விடும்? சதா சர்வகாலம் உழைத்து சோம்பேறிகளுக்கும் போட்டுவிட்டு பட்டினியாகவே ஒரு சங்கம் உலகில் உயிர் சமதர்மம்

வாழவேண்டுமானால் அந்த சங்கம் பூண்டற்றுமூ போவதில் யாருக்கு என்ன சங்கடம்? சோம்பேயர்கள் தானே இதற்காக வருத்தமூடவேண்டும். கசாமூபுக் கடைக்காரனுக்காகவே ஆட்டுச் சங்கம் இருக்கின்றது என்றால், அந்த ஆட்டுச் சங்கம் உலகில் அற்றுமூ போவது ஆடுகளுக்கு நிஷ்டமா என்று யோசித்துமூபாருங்கள்.

உதாரணமாக தஞ்சாவூர் ஜில்லாவை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். காவேரி ஆற்று பாசனம் மூழுவதும் அங்குதான் பயன்படுகின்றது. எத்தனை ஆறுகள் ஓடுகின்றன? கொல்லைக்கு போகக்கூட இடமில்லாமல் ஜில்லாவின் பெரும்பாகம் நிஞ்சையாக இருக்கிறது. ஜில்லா போர்டு, தாலூகா போர்டு, னிசிபாலிட்டி எல்லாம் “பொது ஜனங்கள்” கையிலேயே இருக்கிறது. இருந்தும் என்ன லாபம்? சிலர் கொள்ளை அடிக்கிறார்கள், சிலர் 1000 ஏக்கரா, 5000 ஏக்கரா, 10000 ஏக்கரா என்பதாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மனிதர்கள்மாத்திரமல்லாமல் கோயில், மடம் தலியவைகளுக்கும் இதுபோலவே லட்சக்கணக்கான ஏக்கராவும், செல்வமும் இருக்கிறது.

அங்குள்ள சுவாமிகளுக்கும், மடாதிபதிகளுக்கும் உற்சவம், திருக்கல்யாணம், சோபணம் ஆகியவைகளுக்குக் கணக்கு வழக்கிலடங்காத பொருள் செலவழிக்கமூபடுகின்றது. இவ்வளவும் இருந்து பயன் என்ன?

சிங்கமூபூர், பினாங்கு, மலேயா, மோசு பிஜி, கண்டி தலிய இடங்களில் இருக்கும் கூலிகளில் அதிகமான விகிதாச்சாரம் தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்காரர்களாகவே இருந்து வருகிறார்கள். தஞ்சாவூரில் அன்ன சத்திரங்களுக்கும், சமஸ்கிருத காலேஜுகளுக்கும் குறைவில்லை என்றால் இதன் கருத்து என்ன என்று யோசித்துமூ பாருங்கள். பாடுபடும் மக்கள் பறையனாய், பள்ளனாய், குடும்பனாய், சாம்பனாய் கஞ்சிக்கு வகையில்லாமல் நாட்டைவிட்டு வேறு நாட்டுக்கு போய் நியாயமும், கழுதையிலும் கடையாய் பாடுபடுவதும், பாடுபடாத சோம்பேறிகள் அன்னச்சத்திரத்தில் சாமூபிட்டு சமஸ்கிருத காலேஜில் வாசிமூபதும், அங்குள்ள மிராசுதாரர்கள் தினம் தினம் நலாவிருந்தும், சதிரும், பாட்டுக் கச்சேயும், ஜலக்கிரீடையும் அனுபவிமூபதும், அங்குள்ள மடாதிபதிகள் ராஜபோகம் அனுபவித்துக்கொண்டிருமூபதும் சகிக்கக்கூடிய காமாயமா என்று யோசித்துமூபாருங்கள்.

இதுபோலவே இன்னமும் எத்தனை ஜில்லாக்கள், எத்தனை மாகாணங்கள், எத்தனை தேசங்கள் இருந்து வருகின்றன? இன்னும் “நிமது

சுதேச” ராஜாக்களை எடுத்துக்கொண்டால் அவர்களின் யோக்கியதையை சொல்லவேண்டுமா? அனேக ராஜாக்கள் தங்கள் தேசத்தினுடைய மொத்த வருமானத்தில் 100-75 விகிதம் தேவடியாளுக்கும், குதிரைமூபந்தயத்துக்கும், விருந்துக்கும், மோட்டாருக்கும், வசந்தோற்சவத்திற்கும் பாழாக்குகிறார்கள்.

படிப்பு விஷயத்தில்

நிமது நாட்டில் இவ்வளவு கொடுமைக்கும், அக்கிரமங்களுக்கும், அயோக்கியத்தனத்திற்கும் பணம் இருந்தும், படிமூபு விஷயத்தில் 100-க்கு 8 பேர்களே அதுவும் பார்மூபனர்களும், பணக்காரர்களும் மாத்திரமே படிக்க ிடிந்தது என்றால் இந்த ஆட்சியைமூ பற்றியோ, அரசாங்கத்தைமூ பற்றியோ எமூபடிமூ பேசாமல் இருமூபது என்று யோசித்துமூபாருங்கள். நாம் உண்மையான மனித சங்கத்திற்குமூ பாடுபடுபவர்களாயிருந்தால் மேல்கண்ட அக்கிரமங்களுக்கும், கொடுமைகளுக்கும் காரண பூதங்களாயிருமூபவைகளை அழித்தே ஆகவேண்டும். அது கடவுளானாலும், மதமானாலும், அரசாங்கமானாலும் எல்லாம் ஒழிக்கமூபட வேண்டியதேதான். கடவுள் பக்தர்களும் மத பக்தர்களும் எங்கள் மீது பாய்வதில் பயனில்லை. தங்கள் தங்கள் கடவுள் மீதும், மதத்தின் மீதும் பாய்ந்து அவைகளுக்குமூ புத்திவரும்படி செய்யுங்கள். நாங்கள் கடவுளும், மதமும் மேல்கண்ட அயோக்கியத் தனங்களுக்காக சோம்பேறிகளால், சுயநிலச் சூட்சிக்காரர்களால், நடர்களால் கற்பிக்கமூபட்ட தென்றே கருதுகின்றோம். ஆதலால் நாங்கள் அதைமூபற்றி லட்சியம் செய்வதில்லை. இன்றைய அரசியலையும், சோம்பேறிகளுக்கு மணக்காரர்களுக்கும் காமூபளிக்க ஏற்பட்ட கவசம் என்றே கருதுகிறோம்.

ஆகையால் அவைகளையும் அடியோடு மாற்றி பாடுபடுபவர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் காமூபளிக்கக்கூடியதான ஒரு ஆட்சியை நிமது அரசாங்கத்தாரைக்கொண்டே அமைக்க வேண்டும் என்று கருதுகிறோம்.

இமூபடிக்க கருதுவதால் ஆபத்து வந்துவிடும் என்று கருதுகிறவர்கள் எங்களையே இந்த ஆபத்துக்குள்ளாக்கிவிட்டு மய்யாதையாய் விலகி தமூபித்துக்கொள்ளட்டும். அதைமூபற்றி எங்களுக்குமூ பயயில்லை. ஆனால் எங்களுக்கு ிட்டுகட்டைமூ போடவேண்டாம். உள்ளே இருந்து துரோகம் செய்ய வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். இவைகளை எல்லாம் பலாத்காரம் அடிதடி, குத்து வெட்டு, ரத்தக்களம் இல்லாமல் அஹிம்சை மூறையிலேயே சட்டங்கள் செய்வதின் டுலமே சாதித்துக்கொள்ள தாராளமாய் இடமிருக்கிறது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். எங்களுக்கு நிம்பிக்கை

இருக்கிறது. இதை ஒழுபுக்கொள்ளுகிற எந்த ஸ்தாபனத்துடனும் கலந்து வேலை செய்யத் தயாராய் இருக்கிறோம். நிரங்கள் காங்கரஸுக்கு எதிர்கள் என்று இந்த ஊரில் சிலர் கருதியிருப்பதாகக் கேள்வியுபட்டோம். இந்தக்கொள்கைகள் காங்கரஸுடைய கொள்கைகளாய் இருந்தால் நிரங்கள் காங்கரஸ்காரர்கள்தான். வருணாச்சிரமம் இருக்க வேண்டும், ஜாதி இருக்க வேண்டும் ராஜாக்கள் இருக்கவேண்டும், தலாளிகள் இருக்க வேண்டும், மதம் வேண்டும், வேதம் புராணம் இதிகாசம் இருக்கவேண்டும், இன்றைக்கு இருக்கிறதெல்லாம் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு இவைகளையெல்லாம் பலமுபடுத்த - நலைக்க வைக்கவேண்டி - “வெள்ளைக்காரன் மாத்திரம் போக வேண்டும்” என்கின்ற காங்கரஸோ, சுயராஜ்யமோ, தேசியமோ, காந்தியமோ சுயமய்யாதை இயக்கத்திற்கு வைக்கவேண்டாம். சுயமய்யாதை இயக்கத்தார்களால் அழிக்கமுடவ வேண்டியவைகளில் இந்த காங்கரஸும், காந்தியமும் ஒன்றாகும். சுயமய்யாதை இயக்கம் தமிழ் நாட்டில் மாத்திரம் இருமுபதாய்க் கருதுகிறீர்கள். அது தவறு. உலகில் எங்கும், எந்த ஊலை டுக்குகளிலும் இருக்கின்றது. இந்தியாவில் மலையாளம், ஆந்திரம், வங்காளம், பம்பாய், பஞ்சாலு, ஐக்கிய மாகாணம் தலிய அனேக மாகாணங்களில் இருக்கிறது. அவைகளைமு பார்க்கும்போது நிமது சு.ம. இயக்கம் மிகவும் வேகமற்ற சக்திகுறைவான தன்மையில் இருக்கிறது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். நிரம் யாரையும் பார்த்து காமுபி அடிக்கிறவர்கள் அல்ல. நிமது தகுதிக்கு நலைமைக்கு ஏற்ற அளவில் இருக்கிறோம். பலாத்காரத் தன்மையையோ இரகசிய டுறையையோ நிரம் அடியோடு வெறுக்கிறோம். நிமது கொள்கை நயாயமும், நிரீர்மையும் ஆனதால் நிமக்கு பலாத்காரமும், ரகசியமும் வேண்டாம்.

தோழர்களே நிரம் தைமயாயும், நிரீர்மையாயும், ஒற்றுமையாயும், கவலையாயும் வேலை செய்தோமேயானால் நிம் ஆயுளிலேயே நிமது இச்சை பூர்த்தியாவதைக் காணலாம்.

முருத்தறிவு (மா.இ) - கட்டுரை - டிசம்பர் 1938